

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Montgomery, L. M.; Ved Jenny Erslev og
Dagmar Gade.

Titel | Title:

Anna som voksen

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : H. Aschehoug & Co., 1919

Fysiske størrelse | Physical extent:

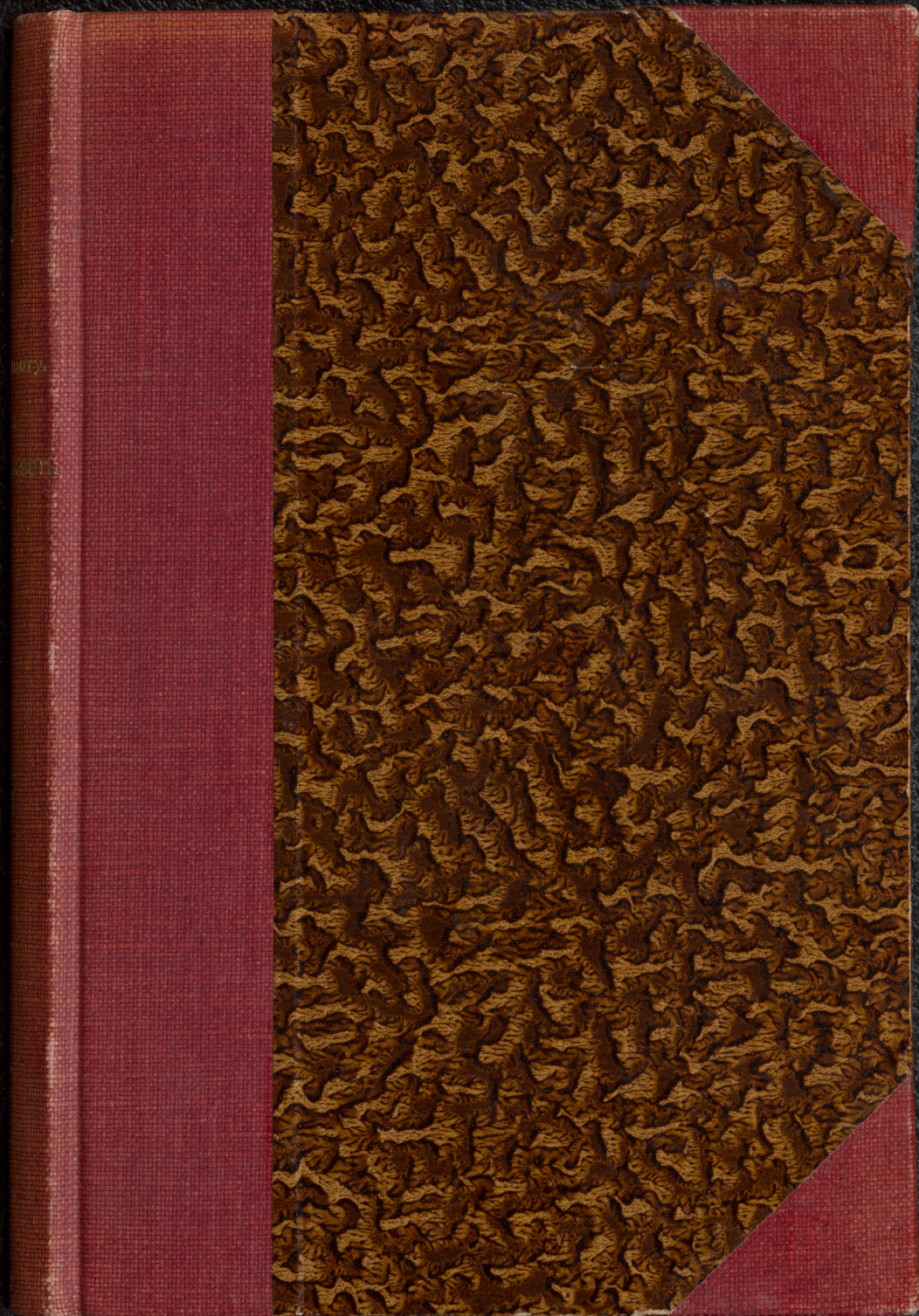
192 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

38, - 130

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

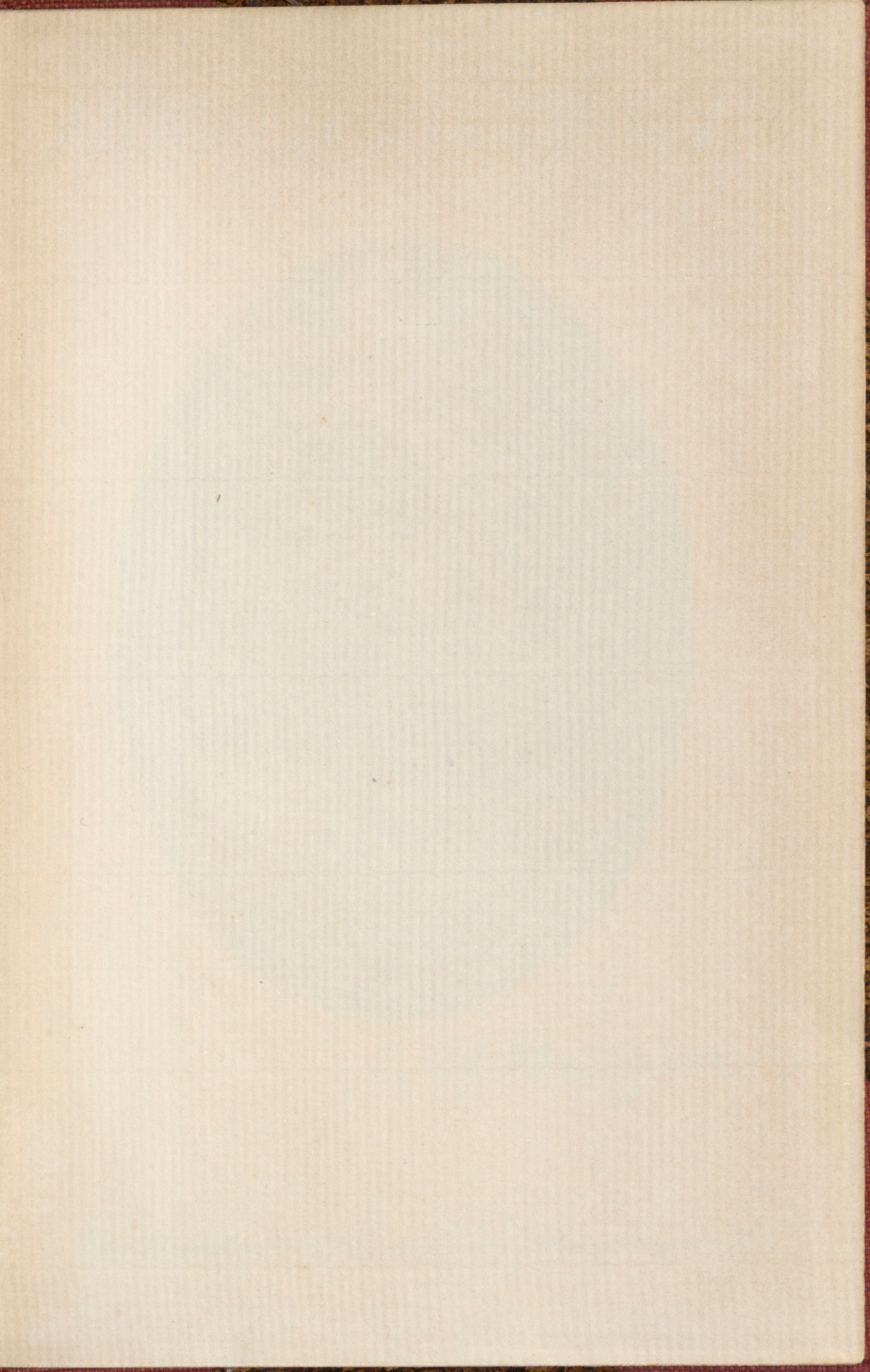
1 1 58 0 8 06567 9

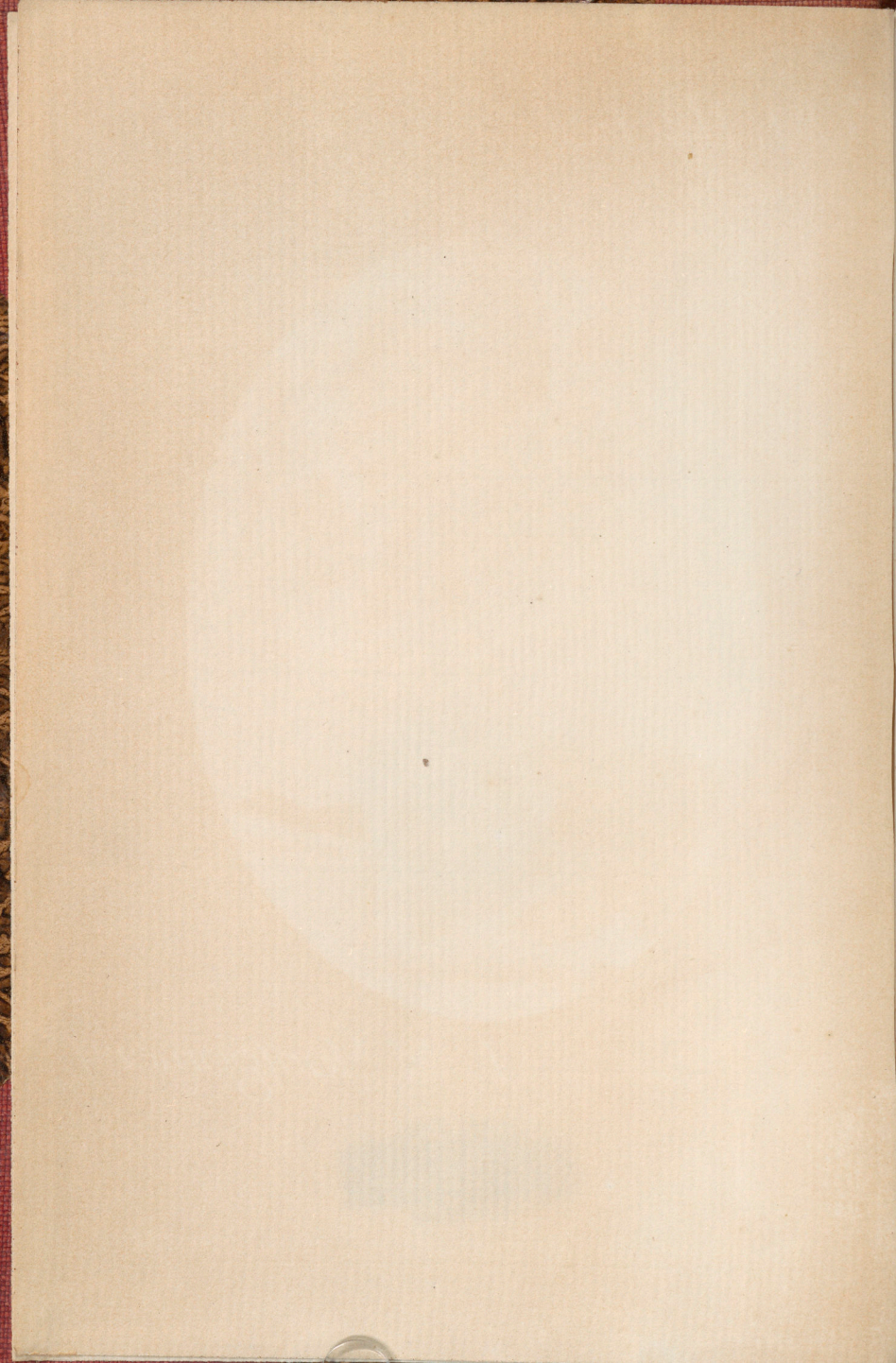

Det Kgl. Bibliotek

130024717624

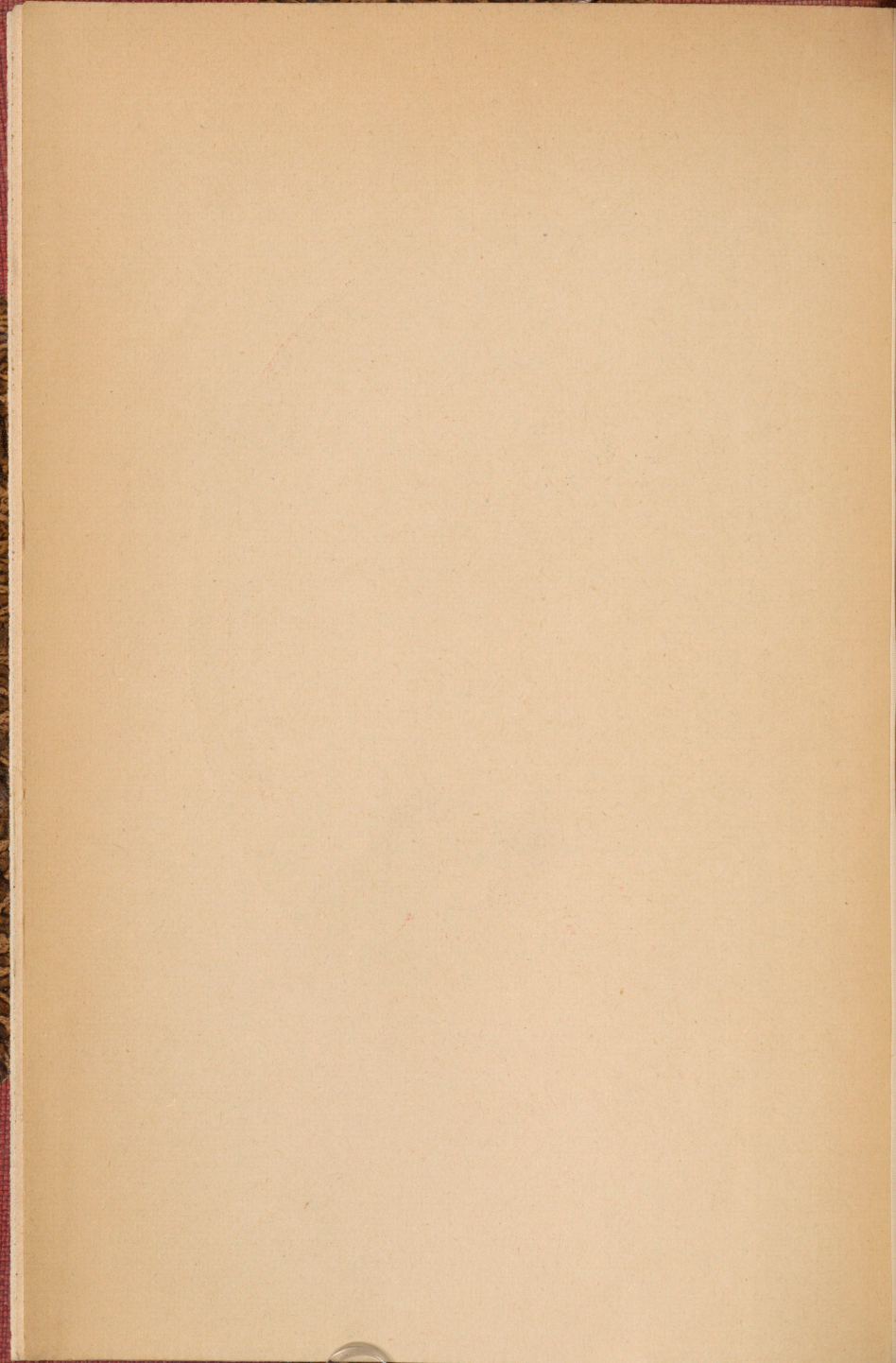

Anna som Voksen

af
L. M. Montgomery

Efter Originalens 40. Oplag ved Jenny Erslev og Dagmar Gade.

L. M. MONTGOMERY

ANNA
SOM VOKSEN

VED

JENNY ERSLEV og DAGMAR GADE

1920. 1919

H. ASCHEHOUG & CO. KJØBENHAVN

MCMXIX

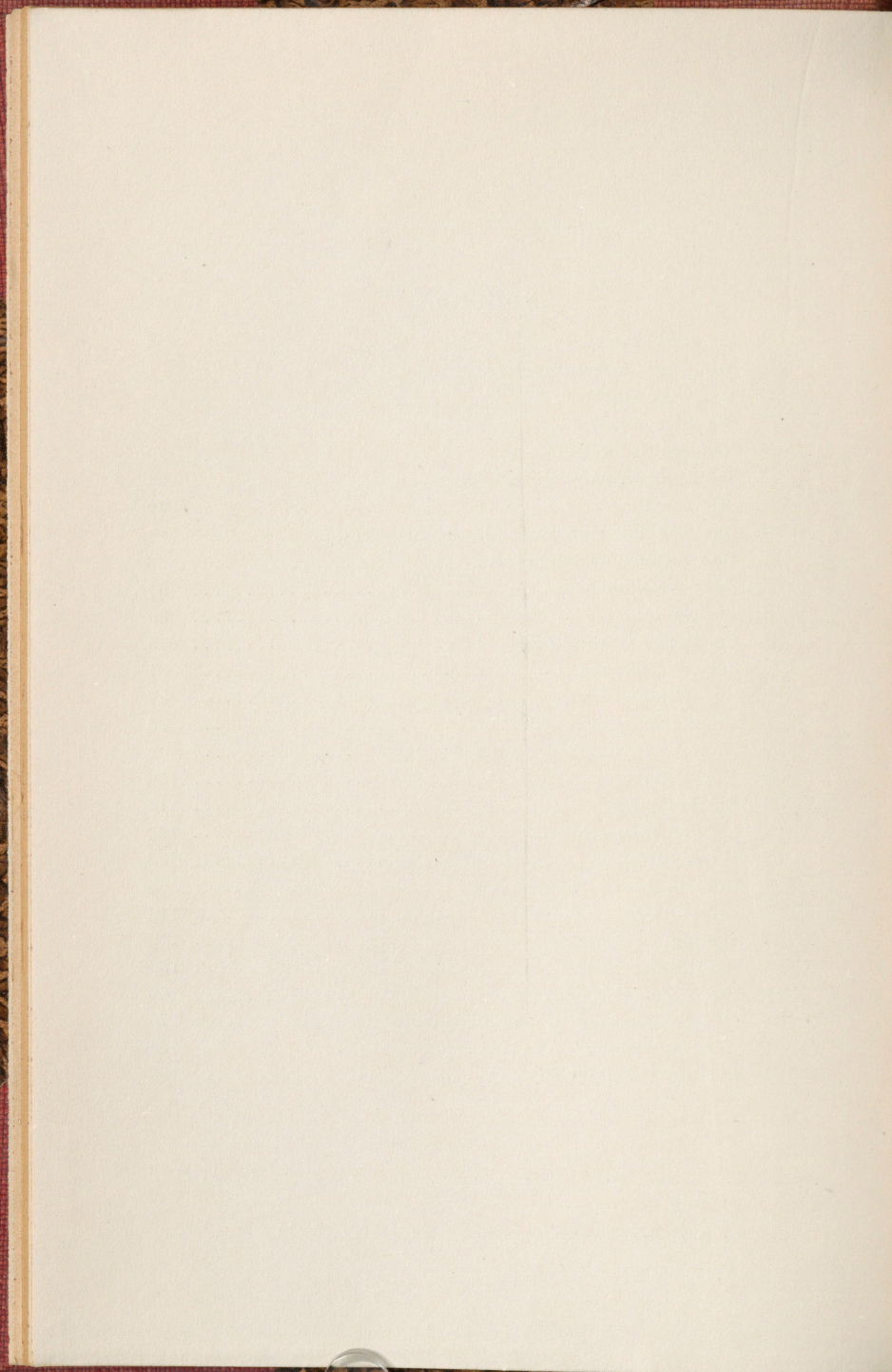

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE (AXEL SIMMELKIÆR)

INDHOLD:

I. En vred Nabo	5
II. Anna gør Forretninger	13
III. I Løvens Hule	18
IV. Ris eller ikke?	25
V. Den første Skoledag	29
VI. Samfundsforbedrerne arbejder	34
VII. Pligtens Bud	42
VIII. Davy og Dora kommer til Grønnebrink	47
IX. Den første Forbedring	56
X. Davy keder sig	61
XI. Fra Skolen	69
XII. En Tycho Brahes Dag	75
XIII. Foraar i Skoven	81
XIV. En afværges Fare	87
XV. Sommerferie	95
XVI. Et Kapitel, hvori der hænder meget	102
XVII. Nye Eventyr	110
XVIII. En dejlig Dag	118
XIX. Lille Frøken Rose	126
XX. Hverdagsliv	135
XXI. Frøken Roses Historie	138
XXII. Onkel Toms Spaadom	142
XXIII. Skandale i Avonlee	149
XXIV. Hvor Vejen drejer	158
XXV. En Aften i Ekkohuset	165
XXVI. Prinsen kommer til det fortryllede Slot	173
XXVII. Poesi og Prosa	181
XXVIII. Bryllup i Ekkohuset	186

I.

En vred Nabo.

En Eftermiddag i August Maaned sad en høj, slank ung Pige paa den røde Sandstenstrappe uden for Gaarden »Grønnebrink« paa Prins Edwards Ø. Solen kastede en gylden Glans over hendes svære, krusede Haar, som hendes Venner kaldte kastaniebrunt, men hendes Uvenner — rødligt!

I Haanden holdt hun en Bog. Hun havde foresat sig at oversætte halvtreds Linier fra Latin, men en smuk Sommerdag egner sig bedre til Drømmerier end til Studier. Det sværmeriske Udtryk i Annas alvorlige, graa Øjne viste, at hendes Tanker var langt borte fra Virkeligheden. Bogen gled ned paa Jorden, hun støttede Hagen paa de knyttede Hænder og stirrede drømmende op paa de hvide Skyer, der taarnede sig som Bjerge over Hr. Harrisons Hus. Hendes Tanker færdedes i en Drømmeverden, hvor en vis nybagt Lærerinde udrettede de vidunderligste Gerninger — hun opdrog vordende Statsmænd og fyldte Ungdommen med den ædleste Ærgerrighed — — — Skulde man holde sig til de tørre Kendsgerninger alene — og det gjorde Anna desværre først, naar Nødvendigheden tvang hende — saa var der ingen Grund til at tro, at der i Avonlees Skole fandtes Emner til fremtidig Navnkundighed; men hvem vidste, hvad der kunde ske, hvis Lærerinden sad inde med de rette Evner — —

Anna nærede store Tanker om, hvad en Lærerinde kunde udrette, naar hun tilfulde forstod sin Gerning. Hun udmaalede sig netop i Tankerne et rørende Gensyn en fyrretyve Aar ud i Fremtiden med en fejret og anset Mand, i det mindste en Minister eller Universitetsprofessor, der bøjede sig ærbødigt over hendes gamle, rynkede Haand og fortalte hende, at hun var den første, der vakte hans slumrende Evner, og takkede hende

for den sjældne Indflydelse, hun havde haft paa ham, og som han ene skyldte sin Fremgang og Lykke i Livet.

Det var en rigtig tiltalende og smuk Scene, men den blev afbrudt paa en højst ubehagelig Maade. En lille munter Jerseyko kom galoperende ned ad Landevejen hidsigt forfulgt af Hr. Harrison. Han var næsten lige saa rask i sine Bevægelser som Koen; i Stedet for at aabne Ledet til Grønnebrink, satte han i et Hop over Stakittet og for hen imod Anna med et Aasyn, der blussede af Vrede. Hun rejste sig forskrækket og kikkede op paa ham.

Hr. Harrison var deres nye Nabo, Anna havde aldrig talt med ham, skønt hun havde set ham et Par Gange.

Før Anna kom hjem fra Kollegiet sidst i April, havde Hr. Bell solgt sin Ejendom, der grænsede op til Grønnebrink, til en Hr. Harrison, om hvem man kun vidste, at han kom fra Ny-Brunsvig. Men førend Hr. Harrison havde været en Maaned i Avonlee, vidste alle, at han var en stor Særling — en uforbederlig Tværdriver, som Fru Linde sagde. Rachel Linde plejede at sige sin Hjertens Mening lige ud, og de af hendes Venner, der havde Fornøjelsen at høre den, glemte den aldrig siden. Eet var imidlertid sikkert, Hr. Harrison opførte sig ikke som andre Mennesker.

For det første vilde han ingen huslig Hjælp have og gjorde ingen Hemmelighed af sin Foragt for »Fruentimmernes Indblanding.« Den kvindelige Del af Avonlee hævnede sig ved at fortælle haarrejsende Historier om hans Madlavning og Husførelse; de havde alle Underretningerne fra den lille Jacob Carter, som var den eneste, der gik ham til Haande. Faste Spisetider fandtes ikke i det Harrisonske Hus, Herren »tog en Bid«, naar han var sulten, og hvis Jacob var i Nærheden, fik han noget med, ellers maatte han vente, til Herren næste Gang blev sulten. Hvad Opvaskningen vedrører, ventede Hr. Harrison, indtil det en Dag blev Regnvejr! Saa smøgede han Skjorteærmerne op og lagde Kopper, Tallerkener og Gryder ned i Regnvandstønden, og der blev de liggende, til han en Gang ved Lejlighed fiskede dem op igen og lod dem tørre paa Græsplænen!

For det andet var han gerrig. Da han blev bedt om Bidrag til Pastor Allans Løn, svarede han, at han først vilde se, for hvor mange Kroner Opbyggelse han vandt ved Pastorens Præ-

diken, og da Fru Linde gik til ham og bad om en Skærv til Hedningemissionen — for derved mulig at faa Lejlighed til at kaste et Blik i Husets indre Regioner — sagde han hende lige op i Ansigtet, at der fandtes flere Hedninger blandt Avonlees Sladderkællinger end noget andet Sted, han kendte, og kunde han bidrage til deres Omvendelse, vilde han gøre, hvad han kunde. Fru Linde skyndte sig hjem og sagde, det var en stor Lykke, at gamle Fru Bell laa velforvaret i sin Grav, for hun vilde sørge sig til Døde, hvis hun vidste, hvordan der saa ud i det Hjem, hun havde holdt saa pillent og fint som en Dukkestue.

»Hun plejede at skure Køkkengulvet hveranden Dag,« betroede hun Marilla Cuthbert, »men nu skulde du have set det! Jeg maatte holde op i min Kjole, da jeg gik over Gulvet!«

Sluttelig havde Hr. Harrison en Papegøje, der hed »Ingefær«. Ingen i Avonlee havde nogen Sinde ejet en Papegøje, og ingen vidste, hvad man skulde tænke om saadan et Dyr. Jacob paastod, at Mage til ugudelig Fugl fandtes ikke i Verden. Den bandte de værste Eder hele Dagen igennem, og en Gang huggede den Jacob i Nakken, da han bøjede sig ned i Nærheden af Buret.

Alle disse Underligheder fløj lynsnart gennem Annas Tanker, idet Hr. Harrison maalløs af Vrede fremstillede sig for hende. Ikke engang naar han var venlig, kunde Hr. Harrison kaldes smuk, han var lille, tyk og skaldet, men nu, da hans runde Ansigt var ildrødt af Vrede, og hans vandblaa Øjne stod stive af Arrigskab, syntes Anna, han var det grimmeste Menneske, hun havde set.

Paa een Gang fik han Tungen paa Gled. »Jeg har ikke i Sinde at finde mig i det,« hvæsedes han, »ikke en Dag længere, at De ved det, Frøken! Tre Gange, det er for galt! Sidste Gang sagde jeg til Deres Moster: Pas paa, det ikke hænder oftere! Og nu — det samme Spektakel igen — hvad mener De? Hvad mener De? Jeg kommer her for at faa Rede paa det!«

»Maaske De vil forklare mig, hvad der er sket?« svarede Anna i sin værdigste Tone.

Hun søgte at tale med den sindige, overlegne Ro, hun mente, vilde udrette Vidundere i Skolen, men det imponerede slet ikke Hr. Harrison.

»Hvad der er sket?« gentog han. »Ja, det er ikke Smaating. Har jeg nu ikke igen for lidt siden fundet Deres Mosters Ko i min Havre. Det er tredie Gang, siger jeg Dem. Hun var der i Tirsdags, hun var der i Gaar! Jeg gik herover og sagde til Deres Moster, at det ikke maatte ske oftere. Hun har ladet det ske! Hvor er Deres Moster? Jeg maa tale et lille Ord med hende og sige hende min Mening — I. A. Harrisons oprigtige Mening!«

»Hvis De mener Frøken Marilla Cuthbert, saa er hun ikke min Moster, og hun er gaaet til Grafton for at se til en Slægtning. Jeg er meget ked af, at min Ko er løbet ind i Deres Havremark, for det er min Ko og ikke Frøken Cuthberts. Hendes afdøde Broder forærede mig Koen, da den var Kalv, og han købte den af Hr. Bell.«

»Ked af det! Ja, det hjælper ikke noget. De kan godt gaa med og se, hvordan Kreaturet har ødelagt Havren — trampet og stampet en hel Vej i den!«

»Det gør mig meget ondt,« gentog Anna fast, »men hvis De sørgede for at holde Deres Indhegning i bedre Stand, kunde Dolly ikke bryde ind. Det er Deres Indhegning mellem vor Græsmark og Deres Havre, og jeg har set, at den er meget brøstfældig.«

»Indhegningen fejler ingenting,« snærrede Hr. Harrison endnu mere opbragt, da Striden blev ført ind paa hans egne Ene-mærker.

»Et Stakit af Jern kunde ikke holde saadan en Trolld af Ko udenfor, og jeg skal sige Dem, Jomfru Næavis med rødt Haar, at hvis Koen er Deres, som De fortæller, saa gjorde De mere Nytte ved at passe den, end ved at sidde der og sluge Romaner.«

Annas Haar var nu som altid hendes ømme Punkt, og det var Draaben, der fik Bægeret til at flyde over — til Trods for hendes værdige Ro.

»Jeg vil hellere have rødt Haar, end være skaldet med Undtagelse af en lille Krans om Ørerne«, udbrød hun vredt.

Det Svar ramte, for Hr. Harrison taalte ikke, at man hentydede til hans Skaldethed, og Vreden gjorde ham stum. Han stirrede paa Anna, der imidlertid havde genvundet Ligevægten og nyttede sin Sejr.

»Jeg maa vel være overbærende, Hr. Harrison,« blev hun ved, »for jeg har Fantasi, og jeg kan tydeligt forestille mig, hvor ærgerligt det maa være at finde en fremmed Ko i sin Havre, og

jeg skal ikke bære Nag til Dem, for hvad De sagde før. Jeg lover Dem, at Dolly ikke mere skal bryde ind i Deres Korn — det giver jeg Dem mit Æresord paa.»

»Det bryder Dolly sig ikke om,« mumlede Hr. Harrison i en spagfærdig Tone, og derpaa sjokkede han hjemad. Anna hørte ham brumme og skænde lige til han forsvandt ved en Omdrejning af Stien.

Ærgerlig gik Anna ned i Gaarden og stængede den ulydige Ko inde i dens Baas; nu kan den ikke komme ud uden at sparke Væggen itu, tænkte hun. »Du ser saa from og skikkelig ud,« skændte Anna, »men du har naturligvis ondt i Mavnen af al den Havre! Gid jeg havde solgt dig til Hr. Sander, da han vilde købe dig forrige Uge. Jeg vilde jo helst vente og sælge alle Kreaturerne under eet paa Auktionen. Hr. Harrison er en Bjørn, det er vist og sandt — en aandsbeslægtet er han ikke.«

Anna samlede endnu paa »aandsbeslægtede Sjæle.« Da hun traadte ud af Stalden, kørte Marilla Cuthbert ind i Gaarden, og Dollys Ejerinde fik travlt med at lave Tebordet i Stand. De havde meget at tale sammen om ved Maaltidet.

»Hvor jeg skal være glad, naar Auktionen er overstaaet,« ytrede Marilla, »det er alt for meget Bryderi med den store Kreaturbesætning og kun den dovne John til at passe det hele. Han fik fri i Gaar for at begrave en Moster, og han er endnu ikke kommet tilbage. Jeg ved ikke, hvor mange Mostre han har, men det er den fjerde, han har begravet i det Aar, han har været her! Gid Høsten snart var forbi, saa Hr. Barry kunde faa Forpagtningen.«

»Vi maa have Dolly lukket inde, til John kommer hjem, saa kan hun græsse paa den indhegnede Mark, naar vi stænger godt efter hende,« foreslog Anna.

»Ja,« samtykkede Marilla. »Andet er der ikke at gøre.«

Efter en Pavse tog den ældre Kvinde atter til Orde:

»Hver har sit Kors at bære, som Rachel Linde siger! Stakels Mary Keith ligger for Døden, og jeg ved ikke, hvad der skal blive af hendes Børn. Hun har skrevet til sin Broder i Britisk Kolumbia, men hun har endnu ikke faaet Svar.«

»Hvordan er Børnene?« udbrød Anna ivrig. »Hvor gamle er de?«

»Lige fyldt seks — det er Tvillinger.«

»Tænk! Tvillinger! Jeg har altid interesseret mig for Tvillinger, lige siden jeg passede Fru Thomsens Par,« raabte Anna henrykt. »Er de søde?«

»De var saa grisede, at man ikke kunde se, om de var grimme eller kønne. Davy sad udenfor Døren og lavede Lerkager, og da lille Dora gik ud for at kalde paa ham, kylede han alt Snavset i Hovedet paa hende og trillede sig rundt i den vaade Jord for at vise hende, at en Dreng ikke er bange for at søle sine Klæder til. Deres Moder fortalte, at Dora var en sød Pige, men efter Faderens Død blev Drengen uartig, fordi hun selv var syg og ikke kunde styre ham.«

»Det er sørgeligt, naar Børn er uartige,« indrømmede Anna med en gammelklog Mine. Kan du huske, Marilla, hvor jeg var uopdragen, da du begyndte at tage dig af mig? Hvordan er Fru Keith egentlig i Familie med dig?«

»Hendes Mand var min Fætter. — Der kommer saamænd Fru Linde spadserende over Gaarden, jeg tænkte nok, at hun vilde høre til Mary.«

»Fortæl hende ikke om Koen,« bad Anna, og Marilla lovede det, men Løftet var ganske overflødigt, for Fru Linde havde næppe sat sig ned, før hun ytrede:

»Jeg saa Hr. Harrison jage jeres Ko ud af sin Havremark i Dag, da jeg kørte hjem fra Carmody. Han saa meget arrig ud. Holdt han Spektakel her nede hos jer?«

Anna og Marilla lo stjaalent til hinanden; der skete ikke noget i Avonlee, uden Fru Linde fik Nys om det. Samme Morgen havde Anna sagt: »Hvis man midt om Natten gik ind i sin Stue, lukkede Døren i Laas, trak Rullegardinerne ned og n ø s, saa kom Fru Linde Dagen efter for at spørge til ens Snue.«

»Det gjorde han nok,« indrømmede Marilla. »Jeg var ikke hjemme, men han sagde Anna sin oprigtige Mening.«

Anna rystede foragteligt sine rødbrune Krøller. »Jeg finder, han er en gruelig ubehagelig Fyr,« udbrod hun.

»Der sagde du et sandt Ord,« faldt Rachel Linde højtideligt ind. »Jeg vidste, der vilde komme Spektakler og Ufred i Byen, da Robert Bell solgte sin Gaard til den vildfremmede Karl. Hvordan skal det gaa vort kære Avonlee med denne Overflod af fremmede. Man tør snart ikke sove roligt i sin Seng.«

»Hvem andre flytter hertil?« spurgte Marilla.

»Ved du ikke det? Først kommer en Familie Donnell, de kommer langt borte fra Østen og har lejet Peter Slones gamle Hus; ingen Mennesker kender dem. Saa kommer den uforbederlige Cotton'ske Familie fra Hvide-Sande — h a n er brystsyg og stjæler som en Ravn, hvor han kan komme til, og Konen er saa doven og sjusket, at hun sidder paa en Stol, naar hun vasker. Fru Ramsay har taget sin Mands forældrelose Brodersøn i Huset og vil sætte ham i Skole hos dig, Anna, saa du kan vente dig mange Ubehageligheder! Du faar endnu en Elev langvejs fra. Paul Irving kommer fra de forenede Stater og skal bo hos sin Farmoder. Husker du hans Fader, Marilla? Stefan Irving, der hævdede Forlovelsen med Rosa Lewis oppe i Grafton.«

»Jeg tror ikke, han hævdede Forlovelsen, men de blev Uvenner. Det er ikke den enes Skyld alene, naar de skilles paa den Maade.«

»Naa ja, Giftermaal blev der ikke noget af, og hun har været lidt underlig i Hovedet siden den Tid, siger man — hun bor alene med en Pige i det lille Hus, hun kalder Ekkohuset. Stefan rejste bort og traadte ind i sin Farbroders Forretning. Senere giftede han sig med en Yankee-Dame og har aldrig været i Avonlee, men hans Moder har et Par Gange været Gæst hos ham. For to Aar siden døde hans Hustru, og nu sender han sin lille Søn hjem til Farmoderen, for at han kan faa en ordentlig Undervisning. Drengen er ti Aar, og det er ikke godt at vide, hvordan han vil arte sig i Skolen. Yankeeerne er en farlig Race.«

Fru Linde nærede dyb Mistillid til enhver, der havde det Uheld at være født uden for Prins Edwards Ø. Der kunde muligvis findes rare Mennesker mellem de fremmede, men det var bedst at være paa sin Post over for dem.

Hendes Mand blev en Gang snydt for halvtredsindstyve Kroner af en Forretningsmand i Boston, og hverken himmelske eller jordiske Stormagter formaaede at rokke Fru Lindes Overbevisning om, at Manden var en Snyder, udelukkende fordi han boede i de forenede Stater.

»Avonlees Skole tager saamænd ikke Skade af at faa et Par Elever langvejs fra,« ytrede Marilla, »og hvis Paul i mindste Maade ligner sin Fader, er der kun godt at sige om ham. Stefan Irving var en prægtig Fyr, skønt der var mange, der

kaldte ham stolt, og Fru Irving burde være glad over at faa sin Sønneson i Huset. Hun har været saa ene, siden hendes Mand døde.«

»Drengen kan være god nok, men han ligner ikke Børnene i Avonlee,« sagde Fru Linde, og dermed var Sagen afgjort, hendes forudfattede Meninger om et Menneske eller en Sag lod sig ikke rokke. Hun tog nu fat paa et andet Emne.

»Hør, kære Anna, hvad er det, du har i Sinde? I vil jo lave en Forening til Samfundsforbedring?«

»Vi talte kun lidt om det paa sidste Møde i Diskussionsklubben,« svarede Anna rødmende. »Vi syntes, det kunde blive en smuk Forening, og Pastor Allan og hans Kone var af samme Mening. Den Slags Foreninger findes i mange andre Byer.«

»Slaa hellere de Tanker ud af Hovedet,« mente Fru Linde, »Folk holder ikke af at blive forbedrede. Det er mit Raad.«

»Vi vil heller ikke forbedre Mennesker, men vi vilde prøve paa at forbedre og forskønne Byen; der er meget at gøre i den Retning. Hvis vi kunde faa Hr. Boulter til at rive den usle Rønne ned, der ligger ved Indkørslen til hans Gaard, var det allerede een Forskønnelse.«

»Ja, deri har du Ret,« indrømmede Fru Rachel. »Den faldefærdige Hytte har ligget der og set uhyggelig ud i mange Aar. Men jeg tvivler om, at jeres Forening kan faa Hr. Boulter til at gøre noget gratis for det almene Bedste! Naa, jeg vil ikke tage Modet fra dig, det kan jo være, at Ideen ikke er saa gal, skønt jeg er bange for, du faar Fluor i Hovedet af at læse disse moderne Tidsskrifter, der skyder op som Paddehatte og vrimler af dumme Paafund. Din Skole burde være tilstrækkeligt Arbejde for dig — plag dig ikke med at forbedre Verden. Men jeg ved jo, at min Tale kun er det samme som at slaa Vand paa en Gaas. Naar du har faaet en Idee, skal den sættes igennem.«

En lille Trækning om Annas Mund viste, at Fru Linde ikke havde helt Uret.

Anna arbejdede med Liv og Sjæl paa Oprettelsen af Foreningen til »Samfundsforbedring«, og Gilbert Blyth, der havde faaet Stilling som Lærer i Hvide-Sande og var hjemme hver Uge fra Fredag til Mandag, omfattede Planen med Begejstring. De andre unge var villige til at være med over alt, hvor der var Udsigt til muntre og fornøjelige Sammenkomster, saa alle var enige om Foreningens Berettigelse.

Hvori Forbedringerne skulde bestaa, havde egentlig ingen undtagen Anna og Gilbert nogen klar Forestilling om, de to havde undfanget Ideen og skabt Foreningen. I det mindste i deres Indbildning skulde Avonlee staa som et lysende Eksempel for alle andre Byer.

Fru Rachel havde endnu en Nyhed i Baghaanden.

»Priscilla Grant har faaet Lærerindepladsen i Carmody! Havde du ikke en Kammerat paa Kollegiet af det Navn, Anna?»

»Jo vist! Skal Priscilla bo i Carmody? Hvor det bliver morsomt,« raabte Anna og hendes graa Øjne funkede som et Par Stjerner af Henrykkelse.

Fru Linde spurgte sig selv for tyvende Gang, om hun nogen Sinde skulde faa Rede paa, om Anna Shirley var en sjælden smuk Pige, eller om hun slet ikke var køn.

II.

Anna gør Forretninger.

Dagen efter kørte Anna til Carmody for at gøre Indkøb sammen med sin Barndomsveninde Isabella, som naturligvis var Medlem af Foreningen til »Samfundsforbedring.« De to unge Piger talte ikke om andet hele Vejen frem og tilbage.

»Det første, vi maa gøre, naar vi er kommet vel i Gang,« tog Isabella til Orde, »er at lade Forsamlingshuset male op.«

De kørte netop forbi den halvt forfaldne Bygning, der var Avonlees Forsamlingshus, og som laa i en Dalsænkning omgivet af mørke Graner.

»Den ser for slem ud, vi maa pynte den lidt op, inden vi faar Hr. Boulter overtalt til at rive sin Rønne ned. Men Fader siger, at der snarere bliver Jordskælv, end han gør det.«

»Maaske tillader han Drengene Fornøjelsen af at rive den ned, hvis de lover at hugge Tømmeret til Brændsel for ham,« mente Anna forhaabningsfuldt. »Vi maa gøre vort bedste og ikke vente os for meget i Førstningen. Det gælder at oparbejde en Stemning, skal jeg sige dig.«

»I Gaar faldt der mig noget ind, som vi burde gøre, Anna. Kan du huske den lille Trekant Jord, hvor Vejene mødes fra Nybro, Carmody og Hvide Sande? Der staar nu en Del smaa Fyrretræer, men det vilde se mere tiltalende ud, hvis vi hug-

gede dem om og kun beholdt de to smukke Birketræer, der staar midt il«

»Naturligvis,« afbrød Anna bifaldende. »Saa sætter vi en Bænk under Birketræerne, og til Foraaret saar vi Græs og laver et Bed med Pelargonier.«

»Saa gælder det at holde Fru Slones Ko fra at græsse paa Plænen og trampe om i Pelargonierne,« raabte Isabella leende. »Se, der ligger Hr. Boulters Hytte. Har du nogen Sinde set Mage til elendig Kasse — og lige ved Landevejen! Saadan et gammelt Hus uden Vinduer minder mig altid om et Ansigt uden Øjne.«

»Jeg synes, det gamle Hus ser saa vemodigt ud,« indvendte Anna drømmende. »Jeg bilder mig ind, at det tænker paa gamle Dage og sørger over svundne Glæder! Marilla siger, der har boet en stor Familie i det, og at det den Gang var smukt og pynteligt med en stor Have. Der voksede Roser overalt, og der var mange Børn, som sang og legede — og nu er der tomt og dødt, Roserne er gaaet ud, og Vinden farer suk-kende gennem de splintrede Ruder! Hvor det maa føle sig ensomt og forladt! Maaske vender de smaa Børns Aander tilbage til det gamle Hjem i stille Maaneskinsnætter — saa drømmer Huset om længst forsvundne Tider, da Roserne blomstrede, og Latter og Sang genlød i Stuerne.«

»Jeg laver aldrig mere saadanne Fantasier,« sagde Isabella alvorligt. »Kan du huske, hvor Marilla blev vred, naar du digtede Historier om alt muligt. Jeg er vis paa, jeg bliver bange, hver Gang jeg nu ser Hr. Boulters Hytte, jeg vil straks tænke paa dine Aandehistorier. De Børn er for Resten slet ikke døde, de voksede op og blev meget solide Mennesker, en af dem er Slagter — og Blomster og Sang kan ikke blive til Spøgelser.«

Anna kvalte et lille Suk. Hun elskede Isabella, og de var gode Kammerater, men hun havde for længe siden opdaget, at vilde hun færdes i Fantasiens Rige, blev Isabella udenfor. Derind førte kun en fortryllet Sti, hvor end ikke Hjerteveninden kunde følge hende.

Det blev Plaskregn, mens de unge Piger var i Carmody, men det gik snart over, og Hjemturen gennem Skoven, hvor Regndraaberne glimrede i Solen og Bregnerne duftede, var overmaade dejlig. Da de drejede ind paa Vejen til Grønne-

brink, opdagede Anna imidlertid noget, der helt ødelagde hendes Glæde over Naturens Skønhed.

Foran dem strakte Hr. Harrisons store Havremark sig vaad og frodig. Midt inde i den skjult af det grønne lige op til de fede, blanke Sider, stod en lille Jerseyko og gloede godmodigt paa de unge Piger.

Anna slap Tømmerne og rejste sig op med en Mine, der ikke spaaede godt for den tilfredse Ko. Hun mælede ikke et Ord, men sprang hastigt ned af Vognen og hoppede over Stakittet, inden Isabella fattede, hvor hun vilde hen. Men saa snart det gik op for hende, skreg hun af alle Kræfter:

»Anna, Anna, kom tilbage! Du ødelægger dit Tøj i det vaade Korn. — Aah«, sukkede hun, »Pigebarnet kan ikke høre mig. Hun faar aldrig den Ko ud alene, jeg maa naturligvis ned og hjælpe hende.«

Mens Anna uden at standse vadede af Sted i den vaade Mark, klatrede Isabella ned af Vognen, bandt Hesten ved et Træ, slog sin pæne Kjole over Hovedet, entrede over Stakittet og gav sig paa Jagt efter sin ubetænksomme Veninde. Da hun kom hurtigere frem end Anna med den vaade Kjole, fik hun snart fat i hende; det nedtrampede Korn bag dem skulde saa vist ikke glæde Hr. Harrison, naar han opdagede det.

»Aah, Anna! Staa dog stille!« pustedes Veninden. »Jeg er aldeles aandeløs, og du er vaad til Skindet.«

»Jeg maa have den Ko ud af Havren, inden Hr. Harrison ser det,« stønnede Anna. »Jeg bryder mig ikke om — om jeg saa drukner — naar jeg bare faar den ud igen.«

Koen lod ikke til at fatte, at der var nogen Grund for den til at trave ud af den dejlige Havre, og da de unge Piger var naaet hen i Nærheden af den, gjorde den omkring og galoperede ned til den anden Ende af Marken.

»Stands den,« raabte Anna fortvivlet. »Løb Isabella — den anden Vej.«

Isabella løb, som hun aldrig havde løbet før, Anna arbejdede sig frem, saa hurtigt hun kunde, men den uartige Ko fór omkring, som om den var troldreden, og Isabella troede virkelig i sit stille Sind, at den var det. Fulde ti Minutter varede det, inden det lykkedes dem at genne Koen ud af Ledet til Landevejen.

Det var Synd at sige, at Anna var i en mild eller blød Stemning, da hun endelig havde vundet Sejr over Koen, og hendes Tilstand blev ikke bedre, da hun nede paa Vejen opdagede en tohjulet Kærre. Det var Hr. Sander og hans Søn, der kom kørende fra Carmody, og Anna kunde se paa deres leende Ansigter, at de havde overværet Væddeløbet i Havremarken.

»Fortryder De nu, at De ikke solgte mig den Ko, da jeg vilde købe den?» raabte Hr. Sander.

»Hvis De vil have den, kan De faa den øjeblikkelig,« udbrød Koens ophidsede og forpustede Ejerinde. »De kan tage den med det samme!«

»Udmærket! Jeg tager den for to Hundrede Kroner, det samme jeg bød forrige Uge, og Jim kan drive den hjem til Carmody. Saa kommer den endnu i Aften med en Kreaturtransport. Hr. Reed i Brighton har længe ønsket en Jerseyko.«

Fem Minutter senere vandrede Jim og Koen fredeligt af Sted ved hinandens Side, og Anna, der havde givet et lysende Eksempel paa Sandheden i Ordet: »Kvindens Beslutning og Handling er eet,« kørte videre til Grønnebrink med de to Hundrede Kroner i Lommen.

»Hvad tror du egentlig, Marilla vil sige?« ytrede Isabella.

»Aah,« lød Svaret, »det bryder hun sig ikke om. Dolly var min egen Ko, og vi havde nok ikke faaet mere end de to Hundrede Kroner for den paa Auktionen. Men du milde Himmell! Naar Hr. Harrison kaster eet eneste Blik paa sin Mark, ved han, at Koen har været der igen, og jeg gav ham mit Æresord paa, at det aldrig skulde ske mere. Godt, det lærer mig, at man ikke letsindigt skal give sit Æresord, naar det gælder Køer. — — En Ko, der kan bryde ud af vores Stald — den taber man virkelig al Tillid til.«

Marilla var gaaet ned til Fru Linde, og da hun kom hjem, vidste hun naturligvis alt om Dollys Eventyr. Fru Linde havde set Jim og hans firbenede Følgesvend, hørt om Salget og gættet sig til Resten.

»Ja,« sagde Marilla, »det er heldigt, at Koen er borte, men du tager altid saa stærkt paa Veje og styrter dig paa Hovedet ind i de vildeste Foretagender, Anna. Det er for Resten mærkeligt, at Dyret kunde slippe ud af Stalden.«

»Jeg har ikke set efter, hvordan det er gaaet til,« svarede

Anna, »men nu skal jeg gøre det. Tænk, John er endnu ikke kommet tilbage! Der er sagtens flere Mostre paa Nippet til at dø — — jeg vilde være bange for at høre til saa svag en Slægt.«

»John tager man ikke, hvor man sætter ham,« ytrede Marilla tørt.

Anna gik til Stalden, og Marilla gav sig til at kikke paa Indkøbene fra Carmody, da hun paa een Gang hørte et højt Raab fra Gaardspladsen, og et Øjeblik efter styrtede Anna hændervridende ind i Køkkenet.

»Anna, Anna, hvad er der nu paa Færde?«

»Aah, hvad skal jeg gøre? Det er forfærdeligt, og det er altsammen min egen Skyld! At jeg dog aldrig lærer at tænke mig om, men altid løber mig en Staver i Livet. Fru Linde har jo spaaet mig, at det vil ende med Forskrækkelse — og nu har jeg gjort noget forfærdeligt.«

»Du er dog et rædsomt Pigebarn, Anna, hvad har du nu gjort?«

»Solgt Hr. Harrisons Ko!« raabte Anna og vred paany Hænderne. »Jeg har solgt den Ko, han købte af Hr. Bell — og Dolly staar fredelig i Stalden og æder Hø, som om der ingenting var i Vejen!«

»Du drømmer, Anna,« udbrød Marilla forskrækket.

»Ja, gid jeg gjorde. Men jeg er desværre lysvaagen, skønt man skulde tro, det var et Mareridt. Og nu er Hr. Harrisons Ko i Charlottetown. Aah, Marilla, jeg troede, det var forbi med alle mine Skandaler, og nu har jeg rodet mig ind i den værste i hele mit Liv. — — Hvad skal jeg gribe til?«

»Jeg ved ikke andet Raad, end at du maa tale med Hr. Harrison, og vi maa byde ham Dolly i Stedet for, hvis han ikke vil tage imod Pengene. Vores Ko er akkurat lige saa meget værd som hans.«

»Han bliver aldeles rasende,« sukkede Anna.

»Det er rimeligt, for han lader jo til at være meget hidsig. Hvis du vil have det, skal jeg gerne gaa over og tale med ham.«

»Nej, saa fejt er jeg ikke,« erklærede Anna. »Det er min egen Skyld, og jeg har ikke i Sinde at lade dig undgælde for det. Jeg gaar selv og det straks. Jo før det er overstaaet, des bedre — — aah, det bliver en slem Tur.«

Stakkels Anna tog sin Hat paa, stak de to Hundrede Kroner i Lommen og skulde lige til at gaa, da hun tilfældigt kastede et Blik gennem den aabne Spisekammerdør. Derinde stod en dejlig Lagkage, som hun havde bagt om Morgen — den saa umaadelig lækker ud, glaceret med hvidt Sukker og pyntet med kandiserede Valnødder. Den skulde spises om Fredagen, naar Avonlees Ungdom mødtes paa Grønnebrink for at skrive Love for »Foreningen til Samfundsforbedring.« Men hvor meget vejede Medlemmerne af Foreningen mod den haardt forurettede Hr. Harrison?

Anna syntes, at Kagen maatte blødgøre det haardeste Menneske — allermest en gammel Ungkarl, der lavede sin Mad selv. Resolut tog hun Lagkagen og puttede den i en Papæske; hun vilde byde Hr. Harrison den som Freds- og Forsoningsgave.

»Hvis han i det hele taget lader mig komme til Orde,« tænkte hun ængstelig, da hun steg over Stenten og skød Genvej over Markerne.

»Nu ved jeg, hvordan man er til Mode, naar man føres til Retterstedet,« sukkede hun modløst, idet hun nærmede sig Hr. Harrisons Hjem.

III.

I Løvens Hule.

Hr. Harrisons Hus var en gammeldags, lav, hvidkalket Bygning med en tæt Granlund til Baggrund.

Husets Ejer sad i Skjorteærmer ude paa Verandaen og røg sin Aftenpibe. Da han saa, hvem der kom op ad Havegangen, styrtede han ind i Stuen og slog Døren i efter sig. Hans Opførsel var et Udslag dels af Skræk over at vise sig i en mangelfuld Paaklædning, dels af Undseelse over sin Heftighed den foregaaende Dag, men Anna havde iagttaget hans Færd og den slog hendes sidste Rest af Mod til Jorden.

»Hvis han allerede er saa vred nu, hvordan skal det da gaa, naar han hører, hvad jeg har gjort?« mumlede hun fortvivlet, idet hun bankede paa.

Hr. Harrison aabnede imidlertid Døren og bad hende træde ind, idet han smilede forlegent. Piben var lagt til Side, og han

var iført Frakke, han bød hende høfligt en Stol, og Modtagelsen havde næsten udelukkende været behagelig, hvis den snakkesalige Papegøje ikke havde været til Stede. Den sad og kikkede paa Anna mellem Burets Gitterstænger med sine gule, ondsksfulde Øjne, og ligesom hun havde sat sig ned, aabnede den Næbet og sagde: »Hvad vil det næsvise Fruentimmer her?«

Det var vanskeligt at sige, hvem der blev mest rød i Hovedet, Anna eller Hr. Harrison.

»Bryd Dem ikke om den,« tog Hr. Harrison hurtig Ordet med et rasende Blik til Ingefær. »Den ved ikke, hvad den selv siger. Jeg fik den af min Broder, Sømanden, og Sømand taler ikke altid det fineste Sprog, og Papegøjer er slemme til at snakke efter.«

»Ja, det forstaar jeg godt,« sagde stakkels Anna, der ikke vidste, hvordan hun skulde faa sin Tilstaaelse frem. Papegøjen var uhøflig, det var sandt nok, men man kunde ikke spille fornærmet, naar man lige havde solgt en fremmed Mands Ko uden hans Vidende eller Villie, og saa maatte man finde sig i alle hans Papegøjes Uartigheder.

»Det næsvise Fruentimmer« var dog ikke slet saa spagfærdig og modløs, som hun kunde være ved andre Lejligheder, hun tog sig sammen med en rask Beslutning og fremførte sit Ærinde.

»Hr. Harrison, jeg er kommet herover for at tale med Dem. Det er om — den — denne Jerseyko.«

»Hvad siger De?« udbrød Hr. Harrison forskrækket, »den har da ikke været i min Havre igen? Ser De — ser De — det er jo ikke saa slemt, selv om den har gjort det! Jeg — jeg var lidt heftig i Gaar, det indrømmer jeg. — Det gør ingenting, selv om Koen var der igen.«

»Aah!« sukkede Anna, »hvis det kun var det! Det er noget, der er ti Gange værre. Jeg tror ikke — —«

»Bevares! — Den har da ikke ædt mine dejlige Kaalho-veder, som jeg vilde have paa Udstillingen? Sikken en Ko!«

»Det er ikke Kaalen, Hr. Harrison. Nu skal jeg fortælle Dem det hele. Det er derfor, jeg er kommet herover, men De maa være rar og ikke afbryde mig, for saa bliver jeg nervøs. Lad mig fortælle, hvad jeg har gjort og ti stille, indtil jeg er

færdig« — sluttede Anna og tilføjede i sit stille Sind — »saa hævner De Dem nok bagefter.«

Hr. Harrison lovede at høre efter og holdt virkelig sit Ord, men Papegøjen følte sig ikke bundet ved Tavshedsløfte og gentog ustandseligt sit Omkvæd »næsvisе Fruentimmer«, saa Anna til sidst følte sig helt forvirret og ulykkelig.

»I Gaar lukkede jeg min Ko inde,« fortalte hun, »og i Morges kørte jeg til Carmody, men paa Hjemvejen opdagede jeg en Ko inde i Deres Havre. Isabella Barry og jeg gennede den ud, og det var et forskrækkeligt Mas, maa jeg sige Dem — jeg var saa træt og ærgerlig og ked af det, at da Hr. Sander i samme Øjeblik kom kørende og tilbød at købe Koen — saa solgte jeg den paa Stedet for to Hundrede Kroner. Det var ikke rigtigt, for jeg burde have ventet og spurgt Marilla. Men jeg har saa gruelig let ved at forhaste mig — det ved alle, der kender mig. — — — Hr. Harrison — Slagter Sander tog straks Koen med sig, for at sende den med Aftentoget.«

»Næsvisе Fruentimmer« lød det hæst fra Ingefær, men da rejste Hr. Harrison sig med en Mine, der kunde have jaget Skræk i enhver anden end Ingefær, tog Buret, bar det ind i den næste Stue og lukkede Døren haardt i. Ingefær skreg og vrissede, bandede og skældte en Stund, men da den mærkede, at den var alene, og ingen brød sig om den, hensank den efterhaanden i forknyt Tavshed.

»Undskyld, vil De ikke fortsætte,« sagde Hr. Harrison og satte sig igen. »Min Broder Sømanden kunde aldrig lære den Fugl at opføre sig sømmeligt.«

»Da jeg var kommet hjem, gik jeg ud i Stalden« — Anna afbrød sig selv og knugede Hænderne sammen paa sin gamle, barnlige Maade, mens hendes store graa Øjne bønfoldende stirrede paa Hr. Harrisons forlegne Ansigt, »men — min egen Ko stod derinde. Det var Deres Ko, jeg solgte til Slagteren.«

»Hvad for noget,« raabte Hr. Harrison, yderst forbløffet over denne uventede Slutning, »det var dog højst mærkværdigt.«

»Aah, det er saamænd ikke underligt, at jeg roder mig ind i alle mulige Ubehageligheder, der gaar ud over mig selv og andre Mennesker oven i Købet,« sukkede Anna modløst. »Det er jeg kendt for. Jeg troede, at jeg nu var vokset fra den Uvane, for jeg fylder atten Aar i Marts, men nu har jeg altsaa

igen gjort en Ulykke, som jeg ikke ved, om De vil tilgive mig? Jeg kan umulig skaffe Deres Ko tilbage, men her er Pengene for den — eller maaske De hellere vil have min Ko i Stedet. Det er et udmærket Dyr, og jeg kan ikke sige Dem, hvor bedrovet jeg er over det, der er hændt.«

»Naa, naa, lille Frøken! Det taler vi ikke mere om,« sagde Hr. Harrison venligt. »Det har intet at sige — aldeles intet, naar Ulykken skal være, saa — — — Jeg har selv det Uheld at kunne forhaste mig — og saa siger og gør jeg Ting, som jeg bagefter angrer. Men jeg bliver nu ikke anderledes, og Folk maa tage mig, som jeg er. Jeg siger bare: havde den Trolld af en Ko været oppe i min Præmiekaal — — — men den var der jo ikke, saa der er ikke sket nogen Ulykke. Ja, Tak, saa tager jeg imod Tilbudet om Deres Ko, naar De alligevel vilde sælge den.«

»Tak, kære Hr. Harrison! Hvor jeg er glad over, at De ikke er vred paa mig, jeg var meget bange for Dem!«

»Saa har det ikke været nogen rar Tur at gaa herover og fortælle mig om Deres Forretning med Slagteren, især efter det Spektakel, jeg lavede ovre hos Dem i Gaar,« indrømmede Hr. Harrison smilende. »Men De skal ikke tage Dem nær, hvad jeg finder paa. Jeg er en gammel Brumbasse, skal jeg sige Dem; mit Valgsprog er: Sandheden skal frem, om den end skurrer i Ørene.«

»Fru Linde siger ogsaa altid Sandhed,« slap det Anna tankeløst ud af Munden.

»Hvem? Fru Linde? De vil vel ikke sammeligne mig med den Sladdertaske?« raabte Hr. Harrison ærgerlig. »Vore Navne kan ikke nævnes i samme Aandedræt — — men hvad har De i den Æske?« afbrød han sig selv og pegede paa Annas Pakke.

»En Lagkage,« svarede den unge Pige muntert. I sin Glæde over Hr. Harrisons medgørlige Væsen følte hun sig utvunget og vel til Mode. »Jeg tog den med til Dem, jeg tænkte, at det maaske ikke var saa ofte, De fik Lagkage.«

»Nej, det er det just ikke, og jeg holder meget af Lagkage. Jeg maa takke Dem mange Gange — hvor den ser lækker ud. Jeg haaber, den kan holde en hel Uge. Ah, hvor den skal smage.«

»Ja, jeg ved, at den er god,« sagde Anna tillidsfuldt. »Een Gang i mit Liv bagte jeg en Kage, der ikke blev god, det kan

Fru Allan vidne om, men med denne har det ingen Nød. Jeg lavede den egentlig til »Foreningen for Samfundsforbedring«, saa bager jeg en anden til den.«

»Men, lille Frøken,« indvendte Hr. Harrison, »De er nødt til at hjælpe mig med at spise den. Nu sætter jeg Kedlen paa, og saa skal vi have os en Kop Te til den dejlige Kage.«

»Maa jeg have Lov til at lave Teen?« spurgte Anna ængsteligt.

»De har nok ikke Tillid til mine Evner i den Retning,« lo Hr. Harrison godmodigt, »men De tager fejl, jeg kan brygge saa god en Te, som De nogen Sinde har smagt. Skynd Dem bare at dække Bordet, det var heldigvis Regnvejr i Søndags, saa vi har en Mængde rent Porcelæn i Huset.«

Anna rejste sig og skred straks til Værket. Hun skyllede forsigtigt Tepotten i flere Hold Vand, inden hun kom Teen paa og tørrede Bordet godt af, før hun bredte Dugen over det. Derpaa gik hun ind i Spisekammeret for at hente Tallerkener og Kopper, men den Tilstand, som raadede derude, bragte hende i Forfærdelse, dog tav hun klogeligt, mens Hr. Harrison viste hende, hvor hun kunde finde Brød og Smør. Han hentede selv en Krukke syltede Ferskener, og da Vandet kogte, og Teen havde trukket, frembød Bordet et appetitligt Syn. Anna havde plukket en Buket Blomster i Haven og stillet den midt paa Bordet i en Vase og ordnet det øvrige saaledes, at de værste Pletter blev skjult; over Hullerne i Dugen bredte hun fint Løv og smaa Bregner.

Der sad Anna som Gæst ved Hr. Harrisons Bord, hun skænkede Te for ham og fortalte om Skolen, om sine Venner, sine Planer for Fremtiden — hun kunde knap tro sine egne Øjne og Øren.

Hr. Harrison havde hentet Ingefær ind under Foregivende af, at den kedede sig saa forskrækkeligt, naar den var ene, og Anna, der syntes, at hun i dette Øjeblik kunde tilgive alt og alle, bød den et Stykke Sukker dyppet i Fløde. Men Ingefær var dybt krænket og afviste ethvert Forsøg paa Tilnærmelse. Den sad paa sin Pind og saa fornærmet ud med oppustede Fjer, saa den til sidst lignede en stor Kugle af gult og grønt. »Hvorfor kalder De den Ingefær?« spurgte Anna, som ikke fattede, hvordan Navnet Ingefær kunde passe paa Fuglens pragtfulde Farver. »Min Broder Sømanden gav den det Navn,« forklarede

hendes Vært. »Han sværmede for de smaa Krukker med syltet Ingefær. Jeg holder meget af den Fugl, maa De vide — den har sine Fejl, og jeg har haft mange Ubehageligheder for dens Skyld, men jeg tager det med Ro. Mange Mennesker er blevet fornærmede over dens Snak, men jeg kan ikke vænne den af med det — jeg har forsøgt det, og andre har ogsaa prøvet, men det nytter ikke!«

Hr. Harrison tav og sukkede, mens Anna iagttog ham opmærksomt, saa vedblev han med sin sædvanlige Ivrighed.

»Der er Mennesker, der ikke kan taale Papegøjer, det er idiotisk. Jeg holder af den Fugl, den er mig til Selskab, og intet i Verden skal faa mig til at skilles fra den eller lade den tage fra mig — intet i Verden, Frøken!«

Hr. Harrison udslyngede den sidste Sætning saa heftigt, som om han mistænkte Anna for at nære Planer om at stjæle Ingefær fra ham. Men Anna havde fattet Godhed for den lille, løjerlige Mand, der havde saa svært ved at tie stille, og de var rigtig gode Venner, inden Maaltidet var til Ende. Hr. Harrison vilde gerne høre lidt mere om »Foreningen« og lod til at bifalde Formaalet.

»Det lader sig høre,« udbrød han, da Anna havde forklaret ham sine Idéer, »bliv bare ved. Forbedringer tiltrænges sandelig i Samfundet, ogsaa mellem Folk her i Avonlee.«

»Naa, det ved jeg nu ikke,« indvendte Anna hurtigt. Overfor sig selv eller sine fortrolige Venner kunde hun tilstaa, at Avonlee og dets Indbyggere havde deres smaa Skavanker, som for Resten var uhyre nemme at faa Bugt med, men at høre en nylig tilflyttet »Udlænding« sidde og kritisere dem, det var noget helt andet.

»Jeg synes, at Avonlee er et herligt Sted, og Menneskene her er vældig rare og elskværdige,« buste det ud af hende, og Blodet skød op i hendes Kinder.

»Naa, naa, man har nok let ved at blive ivrig,« sagde Hr. Harrison og kikkede opmærksomt paa Annas røde Kinder og funklende Øjne. »Det kommer vist af Haarfarven. — Bevares, Avonlee er en meget rar By, ellers havde jeg ikke slaaet mig ned her, men De tillader mig vel at mene, at den har forskellige smaa Unoder?«

»Derfor holder jeg endnu mere af den,« ivrede den trofaste Anna. »Jeg bryder mig hverken om Byer eller Mennesker uden Fejl. En helt fejlfri Person maa være gruelig kedelig. Fru

White siger, at hun aldrig har truffet et fejlfrit Menneske, men vel hørt megen Tale om een, der var det — hendes Mands første Hustru. Synes De ikke, det maa være kedeligt at have en Mand, hvis første Kone var et Dydsmønster?»

»Det maa være endnu værre at være gift med saadan et Dydsmønster,« raabte Hr. Harrison med en Stemme, der dirrede af Vrede, og en Ophidselse, der syntes Anna helt ufattelig i Øjeblikket. Da Teen var drukket, bad hun om at maatte vaske Kopper og Tallerkener af, og skønt Hr. Harrison paastod, at han havde rent Porcelæn til flere Uger, fik hun dog Lov til det, men hun ønskede i sit stille Sind, at hun med det samme turde feje og vaske Gulvet. Hun vovede ikke at bede om denne Gunst, og da hun ikke kunde finde hverken Kost eller Klud, maatte hun slaa den Tanke af Hovedet, især da disse Redskaber maaske slet ikke fandtes i Huset.

»Vil De ikke en Gang imellem komme ind og snakke med mig?« bad Hr. Harrison, da hun vilde gaa. »Vi bor ikke langt fra hinanden og godt Naboskab er fornøjeligt. Den Forening, De talte om, interesserer mig virkelig, hvem ved, hvad den kan udrette. Hvem skal De først i Kast med?«

»Vi tænker jo ikke paa at forbedre Mennesker,« svarede Anna venligt, »vi vil kun forskønne Byen.«

Da hun var gaaet, satte Hr. Harrison sig ved Vinduet og saa efter den unge Skikkelse, der i Solnedgangens rødlige Skær fjernede sig med lette og hurtige Skridt.

»Jeg er en gnaven, gammel Særling,« udbrød han, »men der er noget ved den lille Pige, der gør mig ung og glad — og den Fornemmelse er saa rar, at jeg gerne snart vil have den opfrisket.«

»Hvad skal det næsvisse Fruentimmer her?« skreg Ingefær haanligt, men Hr. Harrison truede ad den med knyttet Næve.

»Din forhærdede Fugl,« mumlede han, »jeg vilde ønske, at jeg havde drejet Halsen om paa dig den Dag, du kom her. Du har allerede gjort mig Fortræd nok.«

Anna havde imidlertid skyndt sig hjem og fortalte glædestraalende Marilla alle sine Oplevelser. Plejemoderen var næsten blevet ængstelig over hendes lange Fraværelse og vilde lige til at gaa hende i Møde.

»Det er en god og morsom Verden, vi lever i, naar alt kommer til alt,« sluttede Anna ivrigt. »Fru Linde klagede forleden

Dag over, at alt blev hende til Skuffelse — ventede hun noget rart, blev det kun sveden Vælling, og ingenting holdt, hvad det lovede. — Det kan være, at der er noget sandt deri, men Sagen har ogsaa en anden Side. Vanskelighederne er ikke altid saa slemme, som vi tænker os, og de faar ofte en meget bedre Udgang, end vi venter! Her gik jeg til Hr. Harrison i Dag og gruede for, hvad der forestod mig. I Stedet for at være vred viste han sig elskværdig, og det morede mig virkelig at tale med ham. Ja, tilføjede hun leende, »jeg tror, vi bliver gode Venner med Tiden, hvis vi passer lidt paa hinanden. I hvert Fald, Marilla, jeg sælger ingen Køer mere, førend jeg ved, hvem der ejer dem, men — Papegøjer kan jeg ikke fordrage.«

IV.

Ris eller ikke?

Jane Slone, Gilbert Blyth og Anna Shirley stod en Aften og snakkede sammen i Skovbrynet, der hvor »Violstien« drejede ud paa Landevejen. Jane havde gæstet Anna, som nu fulgte hende et Stykke paa Hjemvejen, og ved Gærdet mødte de Gilbert. Samtalen gik livligt, for Emnet var af stor Vigtighed. Næste Dag var den første September, da Skolegerningen begyndte for dem alle tre. Jane skulde til Nybro, Gilbert til Hvide-Sande.

»I har begge en Fordel frem for mig,« sukkede Anna. »I skal læse med Børn, som slet ikke kender jer, hvorimod jeg skal undervise mine forrige Skolekammerater, og Fru Linde siger, de faar aldrig Respekt for mig, hvis jeg ikke optræder »hovmodigt« over for dem. Jeg synes nu, en Lærerinde aldrig bør være »hovmodig« — aah, hvor det er et tungt Ansvar at opdrage Børn.«

»Det er da ikke værre for os end for alle andre,« sagde Jane roligt. Hun tyngedes hverken af Ansvar eller Ærgerrighed; naar hun kun arbejdede til Skoleraadets Tilfredshed, fik sin vel fortjente Løn og maaske hørte en anerkendende Ytring af Inspektøren, satte hun sig ikke højere Maal.

»Hovedsagen er,« vedblev Jane, »at holde Styr paa Eleverne og for at kunne det, maa man undertiden være streng. Lystre de ikke, gaar det ud over dem selv.«

»Hvad vil du da gøre?«

»Naturligvis give dem af Riset.«

»Nej, Jane, det mener du ikke,« udbrød Anna forfærdet.

»Jo vist mener jeg det, og jeg giver dem Ris, naar de fortjener det,« svarede Jane i en fast Tone.

»Jeg kunde aldrig slaa et Barn,« genmælede Anna alvorligt. »Jeg tror ikke, man opnaar noget ved det. Frøken Stacy har aldrig slaaet nogen af os, og vi havde den dybeste Respekt for hende. Hr. Philips derimod, som uddelte Lussinger til højre og venstre, brød vi os ikke en Smule om at lystre. Det er ikke deri, det stikker. Der findes en bedre Maade at sætte sig i Respekt paa end at skænde og slaa. Jeg vil prøve paa at vinde mine Børns Hengivenhed, saa de frivillig gør, hvad jeg beder dem om.«

»Men hvis de nu ikke gør det,« gentog den vantro Jane.

»Slaa dem gør jeg ikke, derved vinder jeg intet. Jane, du maa heller ikke gøre det.«

»Hvad mener du, Gilbert?« spurgte Jane. »Tror du ikke, at der gives Børn, som fortjener Klaps nu og da?«

»Det er baade stygt og barbarisk at slaa et Barn — et Barn — selv om det er uartigt,« raabte Anna, med Kinder der glødede af Sindsbevægelse.

»Ja — vist,« svarede Gilbert tøvende, delt mellem sin virkelige Overbevisning og sit Ønske om ikke at mishage Anna. »Sagen kan imidlertid ses fra to Sider. Jeg tror ikke, man maa slaa Børn ofte, jeg synes som du, Anna, at der maa findes bedre Maader at sætte sig i Respekt paa — i Almindelighed da — legemlig Revselse bør kun gives i Nødstilfælde. Paa den anden Side,« her vendte han sig til Jane, »kan du ogsaa have Ret, for der findes Børn, som hverken Overtalelse eller Venlighed gør Indtryk paa, og som derfor maa føle i Stedet for at høre. En Dragt Prygl maa være det sidste Middel, og efter den Regel vil jeg handle.«

Gilbert havde prøvet paa at gøre begge Parter tilpas, og Følgen blev den sædvanlige — ingen af dem var tilfreds.

»Jeg giver dem en Ørenfigen, saa snart de bliver uartige,« udbrød Jane og slog med Nakken. »Det er den naturligste og mest ligefremme Maade at opdrage dem paa.«

Anna sendte Gilbert et Blik fuldt af den dybeste Skuffelse.

»Jeg løfter aldrig min Haand imod et Barn,« gentog hun,

»jeg er overtydet om, at det hverken er rigtigt eller nødvendigt.«

»Men naar en Dreng nu ikke vil lystre dig, hvad saa?« spurgte Jane.

»Jeg holder ham tilbage efter Skoletid og taler venligt og alvorligt med ham,« ytrede Anna. »Der er noget godt i ethvert Barn, og det er Lærerens Pligt at lokke det frem.«

»Vil du slet ikke straffe dem, naar de er uartige?« sagde Gilbert og saa spørgende paa hende.

»Jo, det bliver jeg nødt til. Jeg maa lade dem sidde over eller give dem ekstra Lektier for.«

»Jeg tænker ikke, at du vil straffe Pigerne ved at flytte dem over mellem Drengene,« lød det i en spids Tone fra Jane.

Gilbert og Anna saa paa hinanden og lo forlegent. De mindedes begge den Dag, Anna blev idømt en saadan Straf, og Resultatet var et langvarigt og sørgeligt Uvenskab.

»Kommer Tid, kommer Raad,« sluttede Jane, og dermed skiltes de tre vordende Børneopdragere.

Anna vandrede ad Violstien tilbage til Grønnebrink og frydede sig over Skovens Skønhed, Solstraalerne legede mellem Grenene, og Bregnerne duftede ved hendes Fod; hun gik forbi alle de kære Steder, som hun og Isabella en Gang for længe siden gav Navne, og samtidig grundede hun over de nye Pligter, der ventede hende næste Dag.

Da hun kom ind i Gaarden paa Grønnebrink hørte hun Fru Lindes gennemtrængende Stemme lyde ud fra det aabne Vindue i Køkkenet.

»Nu kommer hun for at give mig gode Raad til i Morgen,« tænkte Anna med en ærgerlig Trækning om Munden, »jeg siger Tak for mig! Hendes Raad er lige som Peber, lidt er godt, men for meget af det er temmelig ubehageligt. Jeg gaar over og snakker med Hr. Harrison.«

Det var ikke første Gang, Anna var ovre hos Hr. Harrison, siden den skæbnesvangre Hændelse med Koen. Hun havde sluttet Venskab med den løjerlige Særling, hvis »Ligefremhed«, som han selv var saa stolt af, til Tider faldt Anna lidt vanskeligt at forsones sig med. Ingefær betragtede hende stadig med mistænksomme Blikke og undlod aldrig at hilse hende med det haanlige Tilraab: »Nævisse Fruentimmer.«

Hr. Harrison havde forgæves søgt at vænne Fuglen af med

denne stygge Vane, idet han sprang op af Stolen, naar han saa Anna komme, og raabte ivrigt og gentagende: »Se, der har vi den søde, lille Pige igen,« eller lignende venlige Udbrud. Men Ingefær gennemskuede ham og gik ikke i Fælden. Anna fik aldrig at vide, hvor mange Artigheder Hr. Harrison sagde hende bag hendes Ryg — i hendes Nærværelse kom han sandelig ikke med Komplimenter.

»Naa, nu har De vel været ude i Skoven og skære Riset af til Dagen i Morgen,« var hans første Ord, da Anna kom ind ad Døren.

»Det har jeg rigtignok ikke,« udbød Anna harmfuldt. Paa Grund af den dybe Alvor, hvormed hun opfattede alt, var hun stadig udsat for at blive gjort Løjer med. »Et Ris hører ikke til i min Skole, Hr. Harrison. En Stok til at vise paa Tavlen med maa jeg have, det er nødvendigt, men den skal kun bruges dertil.«

»Aah — ja, — Linealen kan vel ogsaa bruges.«

»Ikke saadan, som De mener. Jeg har i Sinde aldrig at slaa mine Elever.«

»Bevares vel,« sagde Hr. Harrison med uforstilt Forbavelse, »hvordan vil De da bære Dem ad med at holde Styr paa dem?«

»Jeg styrer dem ved at vinde deres Hengivenhed, Hr. Harrison.«

»Det gaar ikke,« raabte han, »det gaar slet ikke, Anna. Spar paa Riset og ødelæg Barnet, hedder et gammelt Ord. Da jeg gik i Skole, fik jeg Prygl hver Dag, for Læreren sagde, at hvis jeg ikke havde gjort et eller andet Skælnsstykke, var jeg nok i Færd med at spekulere paa et.«

»Men Skik og Brug har ændret sig, siden De gik i Skole.«

»Javel, men ikke den menneskelige Natur. Husk, hvad jeg siger, man faar aldrig Krammet paa Børnene, naar man ikke har Mester Erik i Baghaanden. Det er ganske umuligt.«

»Jeg vil i det mindste forsøge,« svarede Anna, der havde en meget stærk Villie og ivrigt holdt fast ved sin Overbevisning.

»De er en egenraadig Person,« ytrede Hr. Harrison. »Naa, vi faar se. En skønne Dag bliver De flyvende gal i Hovedet — Folk med Deres Farve Haar har let ved at blive ærgerlige, saa glemmer De alle Deres kønne Tanker og giver Børnene en ordentlig Omgang. I det hele er De alt for ung til at kunne under-vise — meget for ung og barnlig.«

Følgen af denne Samtale blev, at Anna den Aften gik i Seng, inderlig modfalden og forknyt. Hun sov daarligt og saa saa bleg og nedslaaet ud næste Morgen, at Marilla blev ængstelig og lavede en skoldende Kop Hyldete, som Anna taalmodigt slubrede i sig i smaa Drag, skønt hun ikke fattede, hvad Nytte Hyldeteen skulde gøre. Hvis det havde været en Trylledrik, der kunde skænke hende Alder og Visdom, havde hun med Glæde tømt en hel Liter uden at blinke.

»Marilla,« stønnede hun, »tænk, hvis jeg slet ikke duer til at være Lærerinde?«

»Det kan man ikke vide bare af een Dags Gerning,« svarede Plejemoderen, »og du har mange Dages Gerning for dig. Det er kun din Fejl, at du tror, du kan lære Børnene alt mellem Himmel og Jord og udrydde alle deres Unoder. Hvis det ikke lykkes dig, bilder du dig ind, at du ikke duer til noget.«

V.

Den første Skoledag.

Da Anna naaede Skolen var alt stille og tavst. Den forrige Lærerinde havde lært Børnene at sidde roligt, naar hun traadte ind, og da Anna aabnede Døren til Skolesalen, saa hun ud over lange Rækker friske, ungdommelige Aasyn med klare, nysgerige Øjne. Hun tog sin Hat af og stillede sig op foran Katederet i det Haab, at hun ikke saa helt saa dum og ræd ud, som hun følte sig, og at ingen vilde lægge Mærke til, hvor stærkt hun rystede. Aftenen forud sad hun oppe til over Midnat for at udarbejde en smuk, lille Tale, som hun havde i Sinde at holde til sine Elever, naar hun første Gang mødtes med dem. Der var kønne Tanker og udmærkede Forskrifter i den om gensidig Hjælpsomhed og alvorlig Stræben efter Kundskaber. Hun havde gjort sig megen Umage med den og lært den udenad. Det eneste kedelige var, at hun lige i Øjeblikket havde glemte hvert eneste Ord. Efter en Stunds Forløb, der forekom Anna saa lang som et Aar og i Virkeligheden varede ti Sekunder, aabnede hun Munden og sagde med mat Røst: »Vær saa god at tage jeres Testamenter frem.«

Derpaa sank hun aandeløs ned paa sin Stol, mens Pultlaagene klaprede op og i. Hun prøvede paa at samle sine for-

virrede Tanker under Børnenes Højt læsen og mønstrede samtidig den lille Pilegrimsflok, hun skulde lede paa dens Vandring gennem Kundskabens Verden. Hun kendte de fleste af dem. Hendes egne Kammerater var gaaet ud af Skolen Aaret før, men de andre Elever havde deltaget i Undervisningen sammen med hende, naar undtages første Forberedelsesklasse og en halv Snes Børn, hvis Forældre nylig var flyttet til Avonlee. Rime- ligvis var de alle jævnt begavede, men der kunde jo findes et Barn imellem dem, der sad inde med særlig udmærkede Evner, og denne Tanke virkede oplivende paa den ny Lærerinde.

Anthony Ramsay sad for sig selv paa en Yderplads. Han havde et lille, mørkt, trodsigt Aasyn og stirrede paa Anna med et fjendtligt Udtryk i sine sorte Øjne. Hun foresatte sig netop at vinde denne Drengs Hengivenhed og sanke gloende Kul paa Familien Ramsays Hoved. I en anden Krog ved Siden af Harry Slone sad en fremmed Dreng, som saa helt kvik ud med sin lille Stumpnæse, sit fregnede Aasyn og sine store, lyseblaa Øjne med næsten hvide Øjenhaar. Det var rimeligvis Donnell's Dreng, og hvis man skulde dømme efter Ydret, maatte det være hans Søster, der sad paa den anden Side af Gangen.

Et af Pigebørnene vakte Annas Undren, hun maatte grunde over, hvordan den Moder kunde være, der sendte sin lille Pige i Skole i en Paaklædning, der mindede mere om en Circus- rytterske end et Skolebarn. Hun var iført en falmet Silkekjole besat med grove Bomuldskniplinger, snavsede hvide Silkestrømper og lige saa snavsede hvide Skindsko. Hendes rødblonde Haar var sat op i Krøller og Bukler, der kronedes af en vældig Sløjfe, større end hele Hovedet, men efter hendes Væsen og Miner at dømme, var hun yderst tilfreds med sig selv.

Tre Smaapiger, der krøb sammen ved een Pult, var sikkert de Cotton'ske Børn, og der var ingen Tvivl om, at en lille Skønhed med lange, brune Lokker og mandelformede Øjne, som kastede kælnе Blikke over til Jack Gillis, var Prillie Roger- son.

Til Slut fangedes Annas Blik af en Dreng, der sad ved første Pult, lige foran hende, og i det samme blev hun grebet af en underlig Følelse, som om hun her virkelig opdagede de »store Evner«. Hun vidste, at det maatte være Paul Irving, og at Fru Linde for en Gangs Skyld havde Ret, da hun spaaede, at han

ikke var som de andre Børn i Avonlee. Anna følte, at han var endnu mere — han var anderledes end alle andre Børn.

De mørkeblaa Øjne, hvis trohjertede Blik mødte hendes, gav hende Vished for, at hun her kunde finde en Sjæl, der var beslægtet med hendes egen. Han var det smukkeste Barn, hun mindedes at have set, Trækkene fine og bløde, indrammet af en Sky af brunt, krøllet Haar; de fyldige, røde Læber dannede en smuk Bue, og naar han lo, kom der Smilehuller i Kinderne.

Hans alvorlige, tankefulde Udtryk gav ham Udseende af at være ældre end hans Aar, men da Anna nikkede til ham, veg Alvoren, og et glad, taknemmeligt Smil spredte Lys over hele hans Aasyn. I samme Nu følte de begge, at der var blevet sluttet et trofast Venskab mellem dem, endnu inden de havde talt et Ord med hinanden.

Dagen gled hen som en Drøm. Anna kunde aldrig senere huske noget tydeligt af, hvad der hændte, hun syntes næsten, at det slet ikke var hende, der underviste, men et fremmed Væsen, der hørte Børnene i deres Lektier, lagde Tal sammen og gav Stile for. Børnene opførte sig godt, og hun havde kun to Gange nødig at tale lidt strengt til dem og een Gang at kalde en Dreng op til Katederet. Hun havde opdaget, at han kørte et Firspand »dresserede« Græshopper frem og tilbage paa Pulten midt i Timen. Til Straf maatte han staa oppe hos hende udsat for alle Kammeraternes nysgerrige Blikke. Det værste for ham var dog, at Anna tog Græshopperne med sig i en Æske for at slippe dem ud paa Violstien, da hun gik hjem. Han var fuldt og fast overtydet om, at Lærerinden tog dem fra ham for selv at kunne lege med dem i sine ledige Øjeblikke.

En anden Synder var Anthony Ramsay, der hældte den sidste Sjat Vand fra Skaalen med Tavlesvampen ned ad Ryggen paa en af Pigerne. Anna tog ham for sig og talte fornuftigt med ham, om hvad man kunde forlange af en ung Mand med baade Hovedets og Hjertets Dannelse, og indskærpede ham, at man aldrig plejede at hælde Vand ned ad Ryggen paa andre. Hun sluttede med det Ønske, at alle hendes Drengene maatte blive velopdragne.

Denne lille Forelæsning var baade venlig og rørende, men den lod ikke til at gøre Indtryk paa Anthony. Han hørte paa hende i Tavshed med det sammen mugne Aasyn, han hele Tiden havde vist hende, og da han gik, fløjtede han højst uærbødigt.

Anna sukkede, men trøstede sig med, at Rom ikke blev bygget paa een Dag. Det var tydeligt, at der maatte Tid til at vinde en Ramsays Hengivenhed, Anthony kunde sikkert blive en udmærket Dreng, hvis han vilde lade sin Trods og Muggenhed fare.

Da Skolen var endt for den Dag og Børnene gaaet, sank Anna træet ned paa sin Stol. Hendes Hoved værkede, og hun følte sig modløs, skønt hun ikke havde nogen Grund til at være ulykkelig; der var jo ikke hændt noget særlig slemt. Hun var kun saa træet, at hun frygtede for aldrig at kunne naa til at holde af sin Gerning som Lærerinde. Det vilde blive forfærdeligt at udrette et Arbejde, man ingen Lyst følte til, hver eneste Dag i trediv—fyrretyve Aar.

Hun vidste ikke, om hun skulde give sig til at græde nu med det samme, eller hun skulde vente, indtil hun kom hjem paa sit hyggelige, lille Værelse. I det samme lød der en Klapren af højhælede Sko og en Raslen af Silke ude i den hvælvede Forstue, og i det samme saa Anna en Dame staa over for sig, hvis Udseende fik hende til at mindes en af Hr. Harrisons Ytringer. Han havde set en udpyntet Dame i en af Charlottetowns Butikker og paastod, at hendes Dragt lignede »en sindssyg Syerskes sidste Tanke.«

Den Nyankomme var iført en pragtfuld, lyseblaa Silkekjole, oversaaet med Fryndser og Garneringer, paa Hovedet bar hun en uhyre stor, hvid Chiffonhat, med tre temmelig forpjuskede Strudsfjer, et Slør med store, sorte Pletter hang ned over Skuldre og Ryg som to brede, flagrende Baand, og hun havde fæstet saa mange glimrende Smykker paa Bryst, Hals og Arme, som en nogenlunde velvoksen Kvinde kunde bære. Desuden var hun ombølget af en stærk Duft af sødlig Parfume.

»Jeg er Fru Donnél — Fru H. B. Donnél,« forkyndte denne straalende Fremtoning, »og jeg kommer for at tale med Dem om noget, som Clarissa Almira fortalte mig, da hun kom hjem fra Skole. Det berørte mig i højeste Grad ubehageligt.«

»Det var kedeligt,« stammede Anna, der var ude af Stand til at huske noget som helst, der kunde være hændt Børnene Donnél.

»Clarissa Almira sagde, at De udtaler vort Navn Dónnell. Jeg vil sige Dem, Frøken Shirley, at den rigtige Udtale af Navnet er Donnél — med Eftertryk paa den sidste Stavelse. Jeg haaber, De vil huske det for Fremtiden.«

»Jeg skal prøve paa det,« svarede Anna, der havde Møje med at undertrykke sin Latter. »Jeg ved af Erfaring, hvor ubehageligt det er at faa sit Navn galt stavet, og det maa være endnu værre at faa det galt udtalt.«

»Det er det ogsaa. Desuden fortalte Clarissa Almira, at De kalder min Søn Jakob?«

»Han sagde, at han hed Jakob,« indvendte Anna.

»Det burde jeg have vidst,« sagde Fru Donnell i en Tone, der røbede, at Hensynsfuldhed ikke hørte til de Ting, man kunde vente af Nutidens fordærvede Ungdom. »Den Dreng fører et grueligt simpelt Sprog, Frøken Shirley. Jeg vilde have ham døbt Saint-Clair — et smukt aristokratisk Navn, ikke sandt, mens hans Fader paastod, at han skulde kaldes Jakob efter sin Farbroder, og jeg, indvilligede, fordi Farbroder Jakob var en rig, gammel Ungkarl. Men tænk Dem, Frøken, da vor uskyldige Dreng blev fem Aar, gik Farbroder Jakob minsandten hen og giftede sig, og nu har han tre Drenge selv. Har De kendt Mage til Uforsømmethed? Da Indbydelsen kom til Brylluppet — han var virkelig fræk nok til at bede os — saa sagde jeg — nej Tak, nu er der ingen mere her i Huset, der hedder Jakob, og fra den Dag har jeg kaldt min Søn Saint-Clair, og det skal han hedde. Hans Fader bliver ved at kalde ham Jakob, og Drengen har en ufattelig Glæde af det simple Navn. Men Saint-Clair skal han hedde, saa længe han lever, er De saa god at huske det? Tak! Altsaa, Donnell med Eftertryk paa sidste Stavelse og Saint-Clair, det ved De nu. Tusind Tak.«

Da Fru Donnell var gaaet, lukkede Anna Skoledøren og gik hjem. Paa Violstien traf hun Paul Irving. Han gav hende en Buket Gøgeurter, som i Avonlee gik under Navnet »Englillier«.

»Vær saa god, Frøken,« sagde han undseelig, »jeg fandt disse Blomster i Hr. Wrights Mose og ventede her for at bede Dem tage imod dem. Jeg tænkte, De vilde blive glad over dem, for,« og nu løftede han Hovedet og saa paa hende med sine store, blaa Øjne, »jeg holder saa meget af Frøkenen!«

»Tak, lille Ven,« udbrød Anna rørt, idet hun modtog Blomsterne. Som ved et Trylleslag havde den lille Drengs Venlighed forjaget al Modløshed og Træthed af hendes Sind, og Haabet sprang frem i hendes Hjerte som en frisk Kilde. Med lette

Skridt skyndte hun sig ned ad Violstien og naaede snart Grønnebrink.

»Naa, hvordan gik det?« udbrød Marilla, da den unge Pige traadte ind ad Døren.

»Spørg mig om det, naar der er gaaet en Maaned,« svarede Anna. »Nu kan jeg intet sige — det er mig umuligt — jeg ved ingenting. Min Hjerne er helt forstumlet og mine Tanker sløve eller forvirrede. Men der er eet sikkert Punkt — jeg har lært Sissie Wright, hvordan det store A ser ud. Det kendte hun ikke, og det er dog altid noget, at man har ledet en søgende Sjæl ind paa den Vej, der kan føre til Shakespeare og Goethe.«

Senere op ad Dagen kom Fru Linde med flere Opmuntringer. Den gode Dame havde staaet paa Lur ved sin Havelaage og udspurgt Skolebørnene, hvordan de syntes om deres ny Lærerinde.

»Hver eneste een sagde, at de syntes vældig godt om dig, Anna — undtagen Anthony Ramsay. Han brød sig ikke om dig, det maa jeg tilstaa, for han sagde: »Uf, hun duer slet ikke. En Frøken kan aldrig være Lærer.« Saadan er Ramsayerne, det skal du ikke bryde dig om.«

»Nej, det gør jeg heller ikke,« svarede Anna roligt, »og før eller senere skal Anthony nok komme til at synes om mig. Med Taalmodighed og Venlighed vinder jeg ham til sidst.«

»Ja, det kan du bilde dig ind,« mente Fru Linde. »Hvad Donnellfruen angaar, saa faar hun ingen Eftertryk paa sidste Stavelse af mig. Navnet udtales Dónnell og er altid blevet udtalt saadan, men det Menneske lider af Storhedsvanvid. Hendes Mops hedder Prins og spiser sammen med Familien paa sin egen Porcelænstallerken. Jeg vilde være ræd for at nedkalde Himmels Vrede over mig, hvis jeg gik i de Dragter, hun hænger paa sig. Donnell er en rar, fornuftig Mand, men hvor havde han sin Fornuft, da han tog den Kone?«

VI.

Samfundsforbedrerne arbejder..

En smuk Septemberdag, hvor den friske Havbrise strøg ind fra Klitterne, skumplede en lille Vogn forspændt en velnæret, brun Pony hen ad Vejen, der slyngede sig gennem den

duftende Granskov. I Vognen sad to unge Piger, hvis muntre Latter og højrøstede Tale kappedes i at overdøve de smaa, vævre Solsorters Fløjten og Pippen.

Det var Anna og Isabella, der for første Gang var ude at virke til Fordel for »Samfundets Forbedring«.

»Hvor Vejret er henrivende i Dag,« udbød Anna og sukkede af Glæde, »tror du ikke, Isabella, at der maa være saadan i Paradis? Se dig om, er Skoven ikke vidunderlig, der maa vist være en Tryllekraft i selve Luften. Læg Mærke til, hvor Fyrre-naalene dufter, aah, hvor det er yndigt at leve omgivet af al den Skønhed — det er lige som at være i Himmerig. Denne herlige Duft maa findes i Himmelen, for den er Grantræets Sjæl.«

»Du maa virkelig ikke bilde dig ind, at Træerne har en Sjæl,« afbrød den prosaiske Isabella, men Duften er dejlig! Jeg vil lave mig en Pude af Grannaale og sy et grønt Mønster udenpaa. Det skulde du ogsaa gøre, Anna.«

»Ja, og bruge den, naar jeg tager mig en Middagslur, saa drømmer jeg, at jeg er en Skovnymfe, men for Øjeblikket er jeg Lærerinden Anna Shirley, der kører i Skoven i dejligt Vejr.«

»Vejret er godt nok,« indrømmede Veninden, »men Aarsagen til vores Køretur er slet ikke yndig. Hvorfor i al Verden paatog du dig ogsaa at gaa til Familierne paa denne Vej. Her bor alle de ubehageligste Mennesker, og vi risikerer at blive modtaget som paaatrængende Tiggere.«

»Netop af den Grund har jeg valgt selv at køre herud. Gilbert og Fred havde naturligvis overtaget denne Del af Byen, hvis vi havde bedt dem om det. Men ser du, Isabella, jeg føler mig ansvarlig for F. S. F., da det er mig, der har undfanget Ideen, og derfor maa jeg gøre det værste Arbejde selv. Du skal blive fri for at mæle et eneste Ord, hverken til Brumbasserne eller Rivejernene — lad mig være alene om Talen — det er mig, der har klippet og riet til, som Fru Linde siger. Hvad hende vedrører,« blev Anna leende ved og gav Ponyen et lille Rap med Pisken, »saa tror jeg endnu ikke, at hun har bestemt sig for eller imod Foreningen. Hvis den gaar fremad, falder det hende nok ind at sige, at hun altid har ment, det var en fornuftig Plan.«

»Foreningen til Samfundsforbedring« var nemlig allerede en fuldbyrdet Kendsgerning. Gilbert var Formand, Fred Wright Næstformand, Anna Sekretær og Isabella Kasserer. Saa sent

paa Aaret kunde der ikke sættes mange Planer i Værk, men der var til Gengæld Tid til at fatte ny Ideer til næste Sommers Felttog. »Forbedrerne«, som Medlemmerne kaldtes for Kortheds Skyld, skulde mødes hveranden Uge i de forskellige Hjem for at drøfte Forslagene, der, som Anna sagde, gik ud paa at paavirke og højne den almindelige Opfattelse og Skønheds-sans hos Avonlees Indbyggere.

Naturligvis undgik den ny Forening ikke at blive kritiseret, og der var endog mange, der ikke tog den alvorligt, men morede sig med at drille de unge Styrelsesmedlemmer. Saaledes fandt Hr. Wright, at Foreningens rette Navn burde være »Forlovelsesklubben«, en anden mente at have hørt, at »Forbedrerne« vilde plante Nelliker og Levkøjer langs med Landevejen, og den gamle Hr. Spencer lod hilse og spørge, om Kirkebaken ikke blev gravet ud, for den var saa vanskelig for hans stive Ben at komme op ad. Hr. Bell bad undskylde, at han ikke havde hængt Gardiner for Vinduerne i Kostalden, og et af Medlemmerne blev spurgt, om det var sandt, at Foreningen til Sommer vilde fordre alle Mælkespande pyntet med Malerier og broderet Tæppe til Dække!

Til Trods for disse spydige Bemærkninger, eller maaske netop paa Grund af den Opsigt, den vakte, følte Foreningen sit Mod vokse og tog med Iver fat paa de Forbedringer, der kunde udføres inden Vinterens Komme.

Paa et Møde hos Fru Barry vedtoges et Forslag, der øjeblikkelig indførtes i Protokollen af Sekretæren, og som bestod i at aabne en Indsamling med det Formaal at sætte et nyt Tag paa Forsamlingshuset og faa det malet op udvendigt. Forslaget vandt enstemmigt Bifald, og der blev nedsat et Udvalg med Frøken Jane Slone til Formand. Udvalgets Medlemmer delte Arbejdet, det vil sige Vejene, mellem sig. Anna og Isabella skulde bearbejde Beboerne paa Nybrovejen, Gilbert og Fred tog Hvide-Sande, og Jane med samt Gertie Ramsay endes om Vejen til Carmody.

»Jeg skal sige dig,« forklarede Gilbert Anna, da de fulgtes hjem efter Mødet, »paa Carmodyvejen bor alle Ramsayerne, og hvis ikke en af deres egne haler Mønten ud af dem, giver de ikke en rød Øre.«

Nu var Anna og Isabella altsaa paa Vej for at samle ind i

deres Distrikt. De kørte ud til det sidste Hus paa Vejen og vilde efterhaanden gæste Familierne paa Hjemvejen.

Det første Sted var hos de Andersonske »Pigebørn«. Det var to gamle Søstre, der levede sammen i Kiv og Strid, den ene mente altid det modsatte af den anden; den ældste saa sort paa Livet, den yngste saa alt rosenrødt. Elise klagede over, at deres lille Hus laa paa Solsiden, saa alt tørrede hen om Sommeren, Kathrine glædede sig over at bo i Læ af Skoven, der lunede for Vinterstormene.

»Hvis Kathrine er ene hjemme, faar vi nok et lille Bidrag,« sagde Isabella, da de holdt uden for Huset, »men træffer vi ogsaa Elise, falder der intet af.«

Elise var hjemme og saa endnu barskere ud, end hun plejede. Hun hørte med rynkede Bryn paa de unge Piger og erklærede, at hvis hun havde saa mange Penge at rutte med, at hun kunde lade Forsamlingshuset male op, kunde hun lige saa godt kaste Pengene i Rendestenen. Bygningen stod der kun for at friste Ungdommen til Gilder og Dans til langt ud paa Natten, hvor de unge Mennesker havde bedre af at ligge i deres Senge.

»Saadan bar jeg mig ikke ad i min Ungdom,« endte hun sin Tale, »men Verden staar heller ikke længe, det er min Mening.«

»Du skulde hellere se lidt lysere paa Tingene,« indvendte Søsteren smaaende.

»Der er ingen lyse Sider,« lød det skarpe Svar.

»Jo, det er der virkelig,« udbrød Anna ivrigt. »Der er mange lyse Sider, og det er herligt at leve i denne skønne Verden.«

»Vent til du bliver saa gammel som jeg,« snærrede Frøken Elise og vedblev, idet hun vendte sig til Isabella. »Hvorledes har din Moder det? Jeg mødte hende forleden Dag, og hun saa forskrækkelig daarlig ud. Hvorlænge varer det, inden Marilla bliver helt blind, Anna?«

»Doktoren haaber, at hun kan bevare Synet, naar hun er forsigtig,« svarede Anna i en lidt usikker Tone.

»Ak, ja! Det siger Lægerne altid for at holde Modet oppe hos Patienten. Naa, skal I allerede gaa? Jeg haaber, jeres ny Forening kan bevare Avonlee fra at synke endnu dybere

ned ad Skraaplanet, end den allerede er, men jeg nærer ingen Forhaabninger i den Retning.«

De unge Veninder var glade over at slippe bort fra denne sure Dames nedslaaende Udtalelser. De skyndte sig til Vognen og satte Ponyen i rask Trav, saa snart de var kommet til Sæde. Idet de drejede om Hjørnet af Skoven, saa de en lille, undersætsig Skikkelse komme løbende over Markerne, vinkende ivrigt til dem. Det var Kathrine Anderson, som forpustet og aandeløs naaede hen til Vognen og trykkede Anna to blanke Kronestykker i Haanden. »Her er — et lille Bidrag,« stammede hun, saa snart hun havde faaet Talens Brug, »jeg vilde gerne give mere, men saa opdager Elise, at jeg har taget af Æggepengene. Det er en udmærket Forening, I har dannet, jeg ser altid lyst paa Livet, det er jeg nødt til, fordi jeg lever sammen med min Søster. Men nu maa jeg løbe igen, inden hun savner mig — hun tror, jeg er ude for at give Hønsene Mad. Lykke paa Rejsen og gid I maa samle mange Penge ind, og det faar I nok, for Verden gaar fremad, det er min Mening.«

Anna takkede hende rørt, men hun skyndte sig at sige Farvel, og Pigebørnene satte atter Vognen i Gang. Den næste Standsning var ved Hr. Blairs Hus.

»Her kommer det nu an paa Konen,« sagde Isabella, mens de skumplede ned ad en Sidevej med dybe Hjulspor. »Folk siger, at hendes Mand er i den Grad under Tøffelen, at han ikke tør klippe sit Haar, uden at bede Konen om Tilladelse, og desuden er hun gruelig nærig. Fru Linde fortæller, at hun sparer sammen for at kunne give desmere ved Lejlighed, men den Lejlighed kommer aldrig.«

De havde nu naaet Huset, og efter at have bundet Hesten ved Ledet, bankede de paa Køkkendøren. Der kom intet Svar, skønt Døren stod aaben, og de kunde høre en brummende, mandlig Stemme indenfor. Isabella sagde, at hun kunde høre paa Tonefaldet, at han gik og bandede, men Anna mente, at det var umuligt, at den blide, spagfærdige Hr. Blair kunde bruge saa mange Eder. Til deres Overraskelse viste Hr. Blair sig imidlertid — men hvordan var det dog, han saa ud?

Hans Ansigt var højrodt, Sveden dryppede fra Pande og Kinder, og om Livet havde han bundet et af sin Kones store Bomuldsforklæder.

»Jeg kan ikke hitte ud af denne Elendighed,« sagde han med Fortvivlelse malet i alle Træk. »Baandet er gaaet i Knude, og jeg kan ikke faa det revet over. Jeg maa bede Frøknerne undskylde mange Gange.«

»Aah, det gør slet ingen Ting,« raabte Anna og Isabella i Munden paa hinanden og traadte ind i Stuen, hvor Hr. Blair bad dem sidde ned, mens han stadig rev og sled i Forklædet, indtil han fik det drejet om paa Ryggen, hvor han krøllede det sammen og puttede det ind under Baandet, saa han blev helt pukkelrygget.

»Vi kommer vist til Ulejlighed,« tog Isabella til Orde. Begge Veninderne var nær ved at dø af Latter, men Hr. Blair saa saa flov og ulykkelig ud, at de havde gruelig ondt af ham og gjorde deres bedste for at bevare Alvoren.

»Aldeles ikke! Aldeles ikke!« svarede den altid høflige Mand, »jeg har kun lidt travlt — hm — med at lave — hm — en Kage. Min lille Kone fik Telegram om, at hendes Søster fra Montreal kommer i Aften, og hun er kørt til Stationen for at hente hende. Saa sagde hun, at jeg skulde bage en Kage, og gav mig Opskriften paa den. Men hun gav mig ogsaa en Mængde mundtlige Raad, og dem har jeg virkelig glemt. Se, her staar skrevet »Kryderier efter Smag«. Hvis Smag? Hvor ved jeg, om min Smag passer andre? Her er baade Kanel, Vanillie og Muskatblomme — naar jeg tager en Teskefuld af hver Slags, maa det vel blive godt?«

»Aah,« tænkte Anna i sit stille Sind, »gid jeg maatte lave Kagen for ham, hvis han til Gengæld vil give et lille Bidrag til Foreningen.« Men hendes gode Hjerte sejrede, og hun tilbød sin Hjælp uden at sætte ham Kniven paa Struben med Trusel om Bidrag.

Hr. Blair blev henrykt over Tilbudet og skyndte sig ud efter rene Forklæder. Veninderne tog straks fat, Isabella rørte Æggene, saa de skummede, og Anna lavede Dejgen sammen og smurte Pladerne, mens Hr. Blair i sin Glæde snakkede løs og løb om for at hente de forskellige Sager, og hver Gang han løb, fløj Forklædet om ham. Det var for længe siden trillet ned, og Anna og Isabella var lige ved at kvæles af Latter men maatte for Skams Skyld holde paa Værdigheden. Da Kagen var sat i Ovnen, erklærede han, at Resten kunde han godt selv klare, og saa bad han om at se deres Liste og tegnede sig for

tyve Kroner. Paa den Maade fik de to Veninder Løn for deres gode Gerning, men de var enige om, at, selv om de ikke havde faaet en Øre, vilde de have hjulpet ham af ren og skær Medlidenhed.

Næste Sted var hos Whites. Ingen af dem kendte disse Mennesker, som just ikke havde Ry for Gæstfrihed, og mens de stod uden for Huset og holdt hviskende Raad, om de helst skulde banke paa ved Køkkenet eller paa Hovedindgangen, aabnedes Forstuedøren, og Fru White traadte ud med en Bunke Aviser i Favnen. Hun lagde den ene Avis efter den anden ned ad Trappen og hen til de forbavsede Pigers Fødder som en hel lille Avissti.

»Vær saa god at tørre Fødderne af i Græsset og gaa paa Aviserne,« raabte hun ivrigt og ængsteligt. »Jeg har lige vasket Gulvene, og Vejen er sølet efter Regnen.«

»Du understaar dig ikke til at le,« hviskede Anna til Isabella, mens de forsigtigt balancerede hen ad Avisbroen, »og du maa for alt i Verden ikke se paa mig, for saa kan jeg ikke dy mig længere.«

Inde i Stuen sank Pigebørnene ned i den nærmeste Stol og fremførte deres Ærinde. Fruen hørte høfligt paa dem og afbrød dem kun to Gange. Den ene Gang for at slippe en letsindig, ung Flue ud af Vinduet, den anden Gang for at pille et lille Græsstraa op, der hang i Sømmen af Annas Nederdel. Anna følte sig uendelig brødefuld, men Fru White tegnede sig for ti Kroner og betalte Pengene straks, »for at vi ikke skal komme igen,« ytrede Isabella, da de var kommet udenfor.

Fru White havde allerede samlet Aviserne op, inden Veninderne fik løst Hesten, og da de kørte ud af Gaarden, saa de hende i fuldt Arbejde med at feje Forstuen.

»Aah,« stønnede Isabella og brast ud i en længe tilbageholdt Latter, »jeg har hørt, at Fru White skulde være den renligste Kvinde i hele Verden, og nu ved jeg, at hun er det.«

»Hvor jeg er glad over, at hun ingen Børn har,« sagde Anna højtideligt, »tænk, hvor de vilde være ulykkelige.«

Hos Familien Spencer satte Fruen dem i daarligt Humør ved at tale ondt om hvert eneste Menneske i hele Avonlee, og Hr. Boulter nægtede at give noget, fordi Forsamlingshuset ikke blev bygget netop paa den Plads, han havde udset til det. Fru Bell, der saa ud som Sundheden selv, talte i en halv Time uaf-

brudt om alle sine Smerter og »Tilfælde« og overrakte dem sluttelig 50 Øre med et dybt Suk, idet hun sagde, at hun lige saa godt kunde give Pengene straks, for om et Aar ved denne Tid laa hun i sin Grav.

Hos Simon Fletscher mødte de den uvenligste Modtagelse, de endnu havde faaet. Da de kørte ind i Gaarden, saa de to Ansigter inden for Ruderne, men skønt de bankede gentagne Gange paa, blev der ikke lukket op. Det var to meget harmfulde unge Piger, der kørte deres Vej, og Anna indrømmede, at Modet begyndte at svigte hende. Men saa lysnede det igen, alle Steder hos de forskellige Familier Slone fik de rundelige Bidrag og slap for uvenlige Udtalelser.

Til sidst gæstede de Robert Dickson, hvor de maatte blive og drikke Te, skønt de var saa nær deres Hjem, men det var umuligt at sige Nej til den snakkesalige Fru Dickson. Mens de sad der, kom gamle Fru White i Besøg.

»Nu skal jeg fortælle jer en Nyhed,« begyndte hun, »ved I hvem der i dette Øjeblik er den stolteste Mand i Avonlee? Det er Lorenz White. Han har syv smaa Piger, og for et Par Timer siden fik hans Kone en sund og rask Dreng.«

Anna spidsede Øren, og da de endelig igen sad paa Vognen og kørte derfra, vendte hun Ponyen mod Hvide-Sandevejen.

»Nu kører jeg til Lorenz White,« sagde hun.

»Men det er langt herfra, og det hører til Gilberts og Freds Distrikt,« indvendte Isabella.

»De kommer ikke før næste Lørdag,« svarede Anna fast, »og saa er det for sent. Lorenz er nærig, men i Dag skriver han sig nok for et stort Bidrag, og vi maa ikke lade saadan et heldigt Øjeblik slippe fra os.«

Annas Haab blev ikke skuffet. Hr. White kom dem i Møde ude i Gaarden, og hans Aasyn skinnede som Solen, da Anna bad om et lille Bidrag.

»Med største Fornøjelse,« lød Svaret, »tegn mig for ti Kroner mere end det største Bidrag, De endnu har faaet.«

»Men saa bliver det halvtreds Kroner,« ytrede Anna ængsteligt, »vi har et Sted faaet fyrretyve.«

»Ja, saa bliver det halvtreds, og her har De Pengene! Inde i min Stue findes der noget, der nok er værd at se paa — noget, som endnu kun faa Mennesker har set, kom ind og sig mig, hvad De synes!«

»Hvad skal vi gribe til, hvis Ungen er gruelig grim?« hviskede Isabella, da de fulgte efter den ivrige Fader.

»Vi finder sagtens noget godt at sige om ham,« svarede Anna opmuntrende. »Smaa Børn giver Stof nok til Samtale.«

Den lille Dreng var virkelig sød, og Hr. White fik fuld Erstatning for sine Penge, men det var baade første og sidste Gang, han tegnede Bidrag paa en Liste.

Skønt Anna var meget træt, da hun kom hjem, gjorde hun endnu en Kraftanstrengelse til Ære for det almene Vel. Hun løb over til Hr. Harrison for at gøre ham sin Opvartning. Hun fandt ham som sædvanlig siddende paa Verandaen med sin Pibe i Munden og Ingefær ved Siden af sig. Han boede strengt taget ikke paa Annas Omraade, men Jane og Gertie havde indtrængende bedt hende om at overtage dette Hverv, fordi de selv ikke kendte ham og var blevet skræmmet af alle de Historier, der blev fortalt om ham.

Uheldigvis svarede Hr. Harrison Nej, og alle Annas smaa Kunstgreb var denne Gang til ingen Nytte.

»Men,« udbrød hun nedslaaet, »jeg troede, De havde Interesse for vor Forening?«

»Det har jeg ogsaa,« svarede han venligt, »men jeg lukker ikke Pungen op af den Grund, lille Anna.«

Da hun om Aftenen kom op i sit Gavlværelse, nikkede Anna til sit eget Billede i Spejlet og mumlede: »Denne Dags Erfaringer er nær ved at gøre mig lige saa sur som Frøken Elise Anderson.«

VII.

Pligtens Bud.

En Aften i Oktober Maaned sad Anna ved sit Bord, der var fuldt af Læse- og Skrivebøger, men foran hende laa nogle løse, tætskrevne Ark, der ikke saa ud, som om de hørte med til Skolearbejdet. Hun lændede sig tilbage i Stolen og sukkede.

»Hvad er der i Vejen?« lød en Stemme fra den aabne Køkkendør bag hende. Anna rødmede og skyndte sig at skjule Arkene, idet hun vendte sig om for at hilse paa Gilbert, der traadte ind ad Døren og var kommet tidsnok til at høre Sukket.

»Det er ikke noget slemt,« sagde Anna smilende. »Jeg prøver paa at skrive mine Tanker ned, som Professor Hamilton fra Kollegiet raadede mig til. Men jeg kan ikke faa det, som jeg vil have det; saa snart jeg fæstner dem paa Papiret, bliver det kun dumme Tanker og ujævne Sætninger.« Anna sukkede paany. »Alt, hvad der flyver mig gennem Hovedet svinder bort som Skygger, naar jeg vil holde fast paa det. En skønne Dag lykkes det mig maaske, naar jeg arbejder taalmodigt og ihærdigt. For Resten har jeg ikke mange Fritimer. Naar jeg har rettet alle Børnenes Stile, er jeg sjældent oplagt til at skrive for min egen Fornøjelse.«

»Det gaar dig udmærket i Skolen,« sagde Gilbert og satte sig paa Stentrappen. »Alle Børnene holder af dig.«

»Nej, ikke alle! Anthony Ramsay gør det ikke og kommer aldrig til det. Han har ikke engang Respekt for mig — nej, han har ikke — han foragter mig ligefrem, og jeg maa tilstaa, at det gør mig meget ondt. Han er slet ikke uartig og sjælden ulydig, men han lyster med en Mine, som om han sagde: »Bild dig ikke ind, at jeg gør det for din Skyld, jeg har selv Lyst til at gøre saadan.« Anna kunde ikke lade være at le, men vedblev derpaa alvorlig:

»Det virker paa de andre Børn og undergraver efterhaanden Disciplinen. Jeg har prøvet forskellige Maader, men alt preller af paa hans Ligegyldighed. Skønt han er en Ramsay, er han i Grunden en god og dygtig lille Fyr, og hvis han gav mig Lov til det, vilde jeg synes rigtig godt om ham.«

»Hans Opførsel er vel en Følge af, hvad han hører dem sige i Hjemmet.«

»Nej, Anthony er en egenraadig Knøs med selvstændige Meninger om alt. Nu faar jeg se, hvad Taalmodighed og Venlighed kan udrette. Han har altid før haft mandlige Lærere og mener, at Pigebørn ikke duer til noget. Det interesserer mig at undervise, og Hindringer er til for at overvindes. Jeg har endnu ikke tabt Modet, og desuden holder Paul Irving mig skadesløs for alt, hvad jeg savner hos de andre. Han er et elskeligt og sjældent evnerigt Barn. Jeg tror,« sluttede Anna begejstret, »at Verden engang vil nævne hans Navn med Ærefrygt.«

»Jeg synes ogsaa, det er morsomt at undervise,« svarede Gilbert. »For det første er det en god Øvelse, jeg tror, jeg har

lært mere selv i de faa Uger, jeg har været Lærer i Hvide-Sande, end i alle de Aar, jeg gik i Skole. Det lader til at gaa os alle godt. Folk er fornøjede med Jane og lader til at være tilfreds med Undertegnede — undtagen Hr. Anders Spencer. I Gaar Aftes fortalte Fru Blomfield mig, at hun fandt, det var hendes Pligt at sige mig, at Hr. Spencer ikke holdt af min Maade at undervise paa.»

»Har du lagt Mærke til,« spurgte Anna eftertænksomt, »at hver Gang Folk vil sige noget ubehageligt, mener de altid, det er deres Pligt at komme frem med det? Hvorfor er det ikke ogsaa deres Pligt at meddele noget godt og glædeligt? Fru Donnèll — med Eftertryk paa sidste Stavelse — var hos mig i Gaar, fordi hun fandt, det var hendes Pligt at sige mig, at Fru Anderson ikke syntes om, at jeg læser højt for Børnene, og at Hr. Rogerson ikke finder, at hans Prillie gør tilstrækkelige Fremskridt i Regning. Hvis Prillie vilde holde sine Øjne fæstet paa Tavlen i Stedet for paa Drengene, kunde hun lære en Del mere. Jeg er overtydet om, at Jack Gillis regner alle hendes Stykker, skønt jeg endnu ikke har kunnet gribe ham paa fersk Gerning.«

»Har Fru Donnèlls haabefulde Søn lært at lystre sit fine Navn?«

»Ja,« svarede Anna leende, »men det holdt haardt. I Førstningen lod han, som om han ikke hørte, at jeg kaldte, og naar Drengene puffede til ham, saa han op med en yderst ulykkelig Mine. Til sidst maatte jeg tage ham for en Dag efter Skoletid og forklare ham, at hans Moder ønskede, at jeg skulde kalde ham Saint-Clair, og at jeg ikke kunde handle imod hendes Villie. Han er en fornuftig lille Fyr og indsaa, at jeg havde Ret. Han indvilligede saa i, at jeg kaldte ham Saint-Clair, men hvis Drengene vovede at kalde ham andet end Jakob, skulde han give dem saa mange Klø, der kunde ligge paa dem.«

»Kan du lade ham udtale sig saa lidet fornemt, naar han skal høre til en Familie med aristokratiske Navne?« spurgte Gilbert smilende.

»Nej, jeg maatte give ham en alvorlig Paamindelse, men nu gaar alt, som det skal. Han fortæller mig, at han vil være Snedker, og hans Moder haaber, jeg kan gøre ham til Professor ved et Kollegium.«

Ordet Kollegium gav Gilberts Tanker en ny Retning, og de

to unge Mennesker talte længe sammen om deres Forhaabninger og Fremtidsdrømme. Gilbert havde fattet sin Beslutning — han vilde være Læge.

»Det er et herligt Kald,« udbød han glad. »Jeg vil udrette min Del af Arbejdet og optage Kampen mod Menneskenes to naturlige Fjender, Sygdom og Uvidenhed. Den Kamp varer ved hele Livet igennem, jeg modtager den fra mine Forfædre. Alt, hvad de har gransket ud, kæmpet imod og arbejdet for, vil jeg fortsætte og gøre et ærligt og godt Arbejde. Jeg vil vise Forfædrene min Taknemmelighed ved at arbejde for vore Efterkommere.«

»Og jeg vilde gerne bringe lidt Skønhed ind i Livet,« svarede Anna drømmende. »Jeg bryder mig ikke om at give dem flere Kundskaber, skønt det er et stort Maal, jeg ønsker at kunne skænke Menneskene en eller anden skøn Tanke eller en Sang, der kunde bringe dem Glæde, og som de ikke vilde faa, hvis jeg ikke var blevet født.«

»Den Glæde og det Ønske ser du hver Dag gaa i Opfyldelse,« mumlede Gilbert med et beundrende Blik paa den unge Pige.

Gilbert havde Ret. Anna hørte til de Mennesker, som alene ved deres Nærværelse spreder Liv og Glæde. Ethvert nok saa tungt og træt Sind kunde ved et Ord eller et Smil fra Anna bringes til paany at se mere forhaabningsfuldt og lyst paa Livet.

Omsider rejste Gilbert sig modstræbende.

»Jeg maa hen til Mac Phersons. Moody kom i Dag fra Kollegiet for at blive hjemme Søndag over, og han har en Bog til mig fra Professor Boyd.«

»Og jeg maa ind og lave Te til Marilla, hun er ovre hos Fru Keith, og jeg kan vente hende hjem om lidt.«

Da Marilla kom hjem, var Teen færdig, Ilden buldrede i Ovn, frostbrune Bregner og Rønnebærløv stod i en Vase paa Bordet, og en appetitlig Duft af ristet Skinke og nybagt Brød spredte sig over hele Stuen. Marilla lagde imidlertid ikke Mærke til nogen af Delene, hun sank ned i sin Stol med et dybt Suk.

»Gør Øjnene ondt? Har du Hovedpine?« spurgte Anna ængsteligt.

»Nej, jeg er bare træt og ærgerlig. Jeg er ogsaa bedrøvet

for Marys og Børnenes Skyld; Mary er døende — og hvad skal der blive af Børnene?»

»Har Farbroderen ikke svaret?»

»Jo, Mary har faaet Brev. Han skriver, at han har Arbejde ude i Skovene og ikke kan huse Børnene før til Foraaet. Saa gifter han sig og kan byde dem et Hjem, indtil da maa Naboerne passe dem, siger han. Men Mary har aldrig brudt sig om at komme sammen med Folkene i Grafton, og Enden paa det hele er, at Mary mener, jeg skal tage dem. Hun sagde det ikke med Ord, men hun saa ud, som om hun tænkte det.»

»Det gør du vel ogsaa Marilla,« raabte Anna og slog Hænderne sammen i sin Glæde og Overraskelse.

»Jeg har endnu ikke taget nogen Afgørelse,« svarede Marilla lidt mut. »Jeg begynder ikke paa noget saa hovedkuls som du, Anna. For Slægtskabets Skyld behøvede jeg slet ikke at gøre det, og det er et grueligt Ansvar at skulle opdrage to seks Aars Unger — Tvillinger, jo, jeg takker!«

Marilla syntes at mene, at Tvillinger var sværere at opdrage end andre Børn.

»Tvillinger er netop saa morsomme — naar der kun er eet Par, det er først, naar man skal passe to eller tre Par, at det bliver lidt ensformigt. Jeg tror, du har godt af at have noget at more dig med, naar jeg er paa Skolen.«

»Kære, lille Anna, hvori skulde den Morskab bestaa? Det er kun dobbelt Uro og Ulejlighed. Naar de i det mindste havde været lige saa gamle, som du var, da jeg tog dig. Jeg er ikke ræd for Dora, hun ser stille og sød ud, men Davy er en rigtig uartig Knægt.«

Anna var en Børneven, og det gjorde hende ondt for de forældreløse Tvillinger. Hun tænkte paa sin egen, glædeløse Barnedom og ønskede af hele sit varme Hjerte at kunne værne om de forladte Børn. Hun kendte Marillas stærke Ansvarsfølelse og drejede snildt Samtalen hen i den Retning, hvor hun nemmere kunde paavirke den gamle Plejemoder.

»Naar Davy er saa uartig, trænger han endnu mere til en god Opdragelse, synes du ikke?« begyndte hun stilfærdig. »Hvis du ikke tager dem i Huset, ved man ikke, hvem der kommer til at have Indflydelse paa dem. Tænk, hvis Fru Keiths nærmeste Nabo tog dem. Fru Linde siger, det er den ugudeligste Karl,

der kan gaa i et Par Støvler, og Konen lyver, som Hest kan rende. — — Det var Synd, om Tvillingerne skulde oplæres i al den Ondskab. Eller hvis Familien Wiggins tog dem. Konen sælger alt, hvad sælges kan af Husets Ting, og Børnene faar kun skummet Mælk. Kunde du udholde at se de smaa Stakler sulte, Marilla? — — Jeg synes, det er vor Pligt at tage dem til os.«

»Det er det naturligvis,« indrømmede Marilla brummende. »Jeg maa vel sige til Mary, at jeg gør det. Du skal saamænd ikke se saa glad ud, Anna, for du faar bare meget mere at gøre. Jeg kan ikke sy et Sting for mine Øjnes Skyld, saa det er dig, der maa passe dem og sy om dem, og det er noget, du ikke holder meget af.«

»Nej, jeg sværmer ikke for det,« svarede Anna skæmsk. »Men naar din Pligtfølelse hyder dig at tage Børnene, skønt du nødig vil, saa kan min vel række saa langt, at jeg kan lappe og stoppe for dig. Vi Mennesker har godt af at skulle gøre Ting, vi ikke holder af — med Maade naturligvis.«

VIII.

Davy og Dora kommer til Grønnebrink.

Fru Linde sad ved sit Vindue og hækledede Stjerner til et Sengetæppe, ligesom hun gjorde en Aften for flere Aar siden, da Martin Cuthbert kom kørende ned ad Bakken med »Tøsen fra Anstalten«, som Fru Rachel kaldte Anna i hine Tider.

Men den Gang var det Foraar, og »Henrykkelsens hvide Vej« stod i fuldt Flor, nu var det sent paa Efteraaret og Træerne var sorte og nøgne. Solen gik ned i al sin Pragt med Guld og Purpur bag de mørke Skove, da en lille, tohjulet Vogn kom rullende hen ad Landevejen. Fru Linde kikkede nysgerrig ud.

»Nu kommer Marilla hjem fra Begravelsen,« fortalte hun sin Mand, der laa paa Slagbænken. Thomas Linde havde aldrig før plejet at hvile sig om Dagen, men i det sidste Aar var han blevet kendelig ældet og svag, og dog havde Fru Linde, der vidste Besked med alle andres Forhold, ikke lagt Mærke til denne Forandring i sit eget Hjem.

»Tvillingerne er skam med — se, der kryber Davy ud over

Vognen for at trække Hesten i Halen — nej, Marilla faar Herren fat ved Armen og haler ham ned paa Sædet igen. Dora sidder saa stille, som man kan forlange, hun ser altid ud, som om hun kom lige fra Strygebrættet. Ja, stakkels Marilla faar nok at gøre i Vinter. Jeg tror ikke, hun kunde lade være at tage Børnene i Huset under disse sørgelige Forhold, nu da hun har Anna til Hjælp. Det Pigebarn er henrykt over at skulle passe dem, men hun har ogsaa et godt Haandelag for Børn.« Fru Linde lænede sig tilbage i Stolen, da Vognen med Marilla og de smaa Tvillinger var forsvundet. »Hvor Aarene løber hurtigt,« tog hun atter til Orde, »jeg synes, det er som i Gaar, at jeg saa stakkels Martin komme kørende med Anna, og vi alle lo af Marilla, da hun begyndte at opdrage sit Plejebarn. Nu skal hun opdrage Tvillinger! Ak, ja, Livet byder paa Overraskelser, saa længe man lever.«

Den tykke Pony travede imidlertid over Broen og op ad Vejen til Grønnebrink. Marilla saa just ikke mild ud. Den lange Køretur i Davys Selskab havde taget paa hendes Kræfter. Det var umuligt at faa ham til at holde sig rolig, og Marilla sad i uafbrudt Skræk for ham. Snart var han bag ude i Vognen med Fare for at styrte ned og knække Halsen, snart krøb han fortil og skrævede over Fadingen, saa den stakkels Marilla allerede saa ham trille ned mellem Hestens Hove og knuses af Vognhjulene.

I sin Fortvivlelse lovede hun ham en ordentlig Dragt Prygl, naar de kom hjem, men til Svar paa denne Trusel krøb Davy op paa hendes Skød, slog sine buttede Arme om hendes Hals og trykkede hende ind til sig med Kræfter som en lille Bjørn. »Det mener du jo slet ikke,« sagde han og klappede ømt hendes rynkede Kind. »Du ligner ikke nogen Heks, der slaar smaa Dreng, fordi de ikke kan sidde stille. Syntes du ikke, det var grueligt svært at være rolig, da du var saa lille som jeg?«

»Næ-æh, jeg sad altid stille, naar jeg fik Paabud om det,« svarede Marilla og prøvede paa at se streng ud, skønt hun følte sin Harme smelte som Smør i Solen under Davys Kærtagn.

»Naa, ja, du var ogsaa kun en Pige,« ytrede Davy overlegent og kravlede igen ned paa Sædet. »Tænk for Resten, at du virkelig har været en lille Pige. Dora kan godt sidde stille, men det maa være meget svært. Uf, det er godt, at jeg ikke er en Pige. Pip, Dora — nu skal jeg muntre dig lidt.«

Davys »Muntren« bestod i, at han begravede begge Hænder i hendes tykke Lokker og rykkede til af alle Kræfter. Den lille Søster skreg højt og brød ud i en Hulken.

»Hvor kan det falde dig ind at være saa uartig, lige som din stakkels Moder er død fra jer,« raabte Marilla helt ude af sig selv.

»Moder var rigtig glad over at dø,« svarede Davy i en fortrolig Tone. »Jeg ved det, for hun sagde det til mig. Hun var saa træt af at ligge i Sengen og tage den ækle Medicin. Vi snakkede længe sammen om Aftenen, inden hun døde, og hun fortalte, at du vilde komme og tage os hjem med dig. Moder sagde, at jeg skulde være meget artig, og det kan jeg godt være, men hvorfor kan jeg ikke være lige saa artig, naar jeg løber rundt, som naar jeg er stille?« Davy saa udfordrende op paa Marilla. »Moder sagde ogsaa, jeg skulde være god mod min Søster og forsvare hende, og det skal jeg ogsaa.«

»Synes du virkelig, du er god imod hende, naar du trækker hende i Haaret?« spurgte Marilla undrende.

»Ja, for jeg tillader ingen andre at gøre det. Nogen skulde bare prøve paa det,« sagde Davy, knyttede sine smaa Næver og saa meget bister ud.

»Det gør slet ikke ondt, naar jeg gør det, Dora skriger kun, fordi hun er en Pige. Jeg er glad over, at jeg er en Dreng, men det er ærgerligt, at jeg er en Tvilling. Naar Jim Sprotts Søster er næsvis, siger han kun »jeg er den ældste, og derfor ved jeg det bedre« — saa holder hun straks Mund. Men det kan jeg ikke gøre, og Dora synes altid det modsatte af, hvad jeg synes. Aah, maa jeg ikke køre Hyphesten lidt, jeg er Mand for det?«

Det var med en Følelse af inderlig Taknemmelighed, at Marilla drejede Ponyen ind i sin egen Gaard, hvor de visne Blade dansede rundt i Høstvinden. Anna stod ved Ledet for at tage imod dem og løfte Børnene ned. Dora fandt sig roligt i at blive kysset, men Davy besvarede Annas »Velkommen« med en af sine mest stormende Omfavnelser og den glædelige Nyhed:

»Jeg er Hr. David Keith.«

Ved Aftensbordet opførte Dora sig meget artig, men Davys Manerer lod en Del tilbage at ønske.

»Jeg er saa voldsom sulten,« gav han til Svar, da Marilla

skændte paa ham, »jeg har virkelig ikke Tid til at spise fint, Dora er ikke halvt saa sulten som jeg, for jeg har hele Tiden rørt mig, mens vi kørte — — Aah, den Kage er vældig god — — saadan en Masse Sukat, der er i den. Hjemme har vi ikke bagt Kager i lang Tid, fordi Moder var syg, og Fru Sprøtt sagde, hun havde Besvær nok med at bage Brød til os. Fru Wiggins kom aldrig Sukat i sine Kager, den dumme Kælling. — Faar jeg et Stykke til?»

Marilla vilde sige Nej, men Anna skyndte sig at skære en forsvarlig Skive af til ham, idet hun samtidig mindede ham om, at man plejer at sige Tak, naar man faar noget. Davy svarede imidlertid intet men huggede Tænderne i Kagen, og da han var færdig med den, ytrede han: »Hvis du giver mig et Stykke til, skal jeg sige Tak.«

»Du har faaet, hvad du har godt af,« afbrød Marilla i en Tone, som Anna kendte, og som Davy skulde lære Betydningen af, nemlig den: at hun ingen Indvendinger taalte. Men endnu havde Drengen ikke gjort denne Erfaring, han blinkede frygtløs til Anna og snappede lynsnart Doras Kage ud af Haanden paa hende, hvorpaa han proppede hele Stykket i Munden, som han aabnede paa vid Gab. Doras Læber begyndte at dirre, Marilla sad maalløs af Harme, og Anna udbrød med sin strengeste Lærerindemine:

»Davy, saadan kan man ikke bære sig ad. Det gør en pæn og artig Dreng aldrig.«

»Det ved jeg nok,« svarede Davy frimodigt, saa snart han igen fik Talens Brug. »Jeg er heller ikke artig.«

»Men du vil gerne være det, ikke sandt?»

»Naar jeg bliver stor, skal jeg være vældig artig,« erklærede Fyren tilfreds. »Men det varer vist længe, inden jeg bliver stor. Voksne Folk maa da kede sig forfærdeligt, naar de slet ikke maa gøre noget som helst, der er morsomt.«

Med en opgivet Mine skar Marilla et nyt Stykke af til Dora, hun følte, at hendes Kræfter ikke vilde slaa til denne Aften for at kue Davy. Begravelsen og den lange Køretur havde trættet hende, og hun var næsten lige saa modløs som Frøken Elise Anderson.

Tvillingerne lignede ikke hinanden, skønt de begge var lyse. Doras lange Lokker kom aldrig i Uorden, hvorimod Davys krøllede Haartop saa ud, som om den ikke kendte Nyttens

af en Kam. Doras lyseblaa Øjne udtrykte Mildhed og Ro, mens Davys brune glimtede skælmske og muntre, den lille Pige havde en bøjet Næse og Drengens stræbte opad. Dora lavede »Trutmund«, saa snart Verden gik hende imod, Davy lo altid. Desuden havde han kun Smilehul i den ene Kind, og denne Ejendommelighed gjorde hans Smil endnu mere lystigt og skalkagtigt. Hvert Træk i hans kække, lille Aasyn lyste af Livsglæde og ualmindelige Evner i Retning af at finde paa Skælmsstykker og fornøjelige Paahit.

»Det er bedst, at Børnene kommer i Seng,« sagde Marilla, idet hun mente, det var den heldigste Maade at komme af med dem paa. »Dora kan ligge hos mig, og Davy skal have det vestre Gavlværelse. Du er vel ikke ræd for at være ene?«

»Nej, men jeg gaar ikke i Seng for det første,« genmælede Davy rolig.

»Den Ting taler vi ikke mere om,« svarede den haardt prøvede Marilla og det i en saa myndig Tone, at endog Davy indsaa, at den maatte man bøje sig for, og traskede lydig op ad Trappen i Hælene paa Anna.

»Det allerførste, jeg vil gøre, naar jeg bliver stor, er at sidde oppe hele Natten og passe paa, hvad der sker i alle de Timer,« fortalte han hende paa Vejen.

Senere hen i Fremtiden stod denne første Uge af Tvillingernes Tilværelse paa Grønnebrink som et Skræmmebillede i Marillas Hukommelse, skønt den første Uge ikke var værre end alle de følgende. Det var kun, fordi alt var saa nyt og spændende. Davy havde ikke Ro paa sig mange Minutter ad Gangen, men lavede Spektakler og hittede paa Skælmsstykker hele Dagen igennem. Hans første alvorlige Brud paa god Opførsel fandt Sted Søndagen efter deres Komme.

Det var en smuk, varm Dag, og paa Grønnebrink var man i Færd med at klæde sig paa for at gaa i Kirke. Davy vilde paa ingen Maade vaskes i Ansigtet, han fortalte, at Fru Wiggins havde gnedet ham med Kraftskurepulver paa Begravelsesdagen, og de andre Dage havde Marilla vasket ham, saa han syntes, at han var ren nok for en hel Uge. Til sidst spurgte han Anna om, hvorfor man trængte til at være saa ren. »Det er meget rarere, naar man er snavset,« erklærede han.

»Paul Irving vasker sig hver eneste Dag,« svarede Anna snedigt, »skønt ingen beder ham om det.«

Uagtet Davy knapt havde været otte og fyrretyve Timer paa Gaarden, tilbad han allerede Anna og hadede Paul Irving, fordi hun roste ham. Da han hørte om Pauls Artighed, gik han straks ind paa baade at vaske og rede sig, og det var en rigtig pæn og ordentlig Dreng, Anna ikke uden en vis moderlig Stolt-hed førte ind i den gamle Cuthbertske Stol i Kirken.

Alt gik godt i Førstningen, Davy opførte sig upaaklageligt. Han var fuldt optaget af at kikke omkring paa de andre, smaa Dreng og finde ud af, hvem der var Rivalen, Paul Irving. De første Salmer var sunget og Evangeliet læst op, uden at der hændte noget, men da Pastor Allan begyndte sin Prædiken, brød Ulykken løs.

Foran Davy sad den lille Laura White. De lange, lyse Fletninger hang ned paa hver Side af hendes bøjede Hoved og aabenbarede en lille buttet, hvid Hals, omgivet af et Brus af Kniplinger. Laura var en stilfærdig, ung Dame paa otte Aar, der havde opført sig mønsterværdigt i Kirken lige fra den første Dag, da hun som et Pattebarn blev baaret derind paa sin Moders Arm.

Davys Øjne blev fanget af denne hvide Hals og dette bøjede Hoved, og Fristelsen blev ham for stærk. Hans Haand for ned i Lommen, og da han trak den op, krummede der sig en haaret, grøn Kaalorm om hans korte Fingre. Marilla opdagede det og gav Haanden et Skub, men det var allerede for sent — Ormen forsvandt paa Lauras Hals.

En hel Række gennemtrængende Skrig overdøvede med eet Præstens Prædiken. Pastor Allan tav harmfuldt og stirrede ned i Kirken, og hvert eneste Hoved i hele Menigheden vendte sig efter Lyden. Laura dansede op og ned i Stolen og rev og sled i den bageste Del af sin Kjole.

»Uh—uh — i—ih —! Tag den væk! Den ækle Dreng uh—uh, han slap den ned paa min Ryg! Ih—ih — i—ih! Nu kryber den længere ned! Uh—uh!«

Fru White rejste sig med et forstenet Ansigt og ledte den stadig skrigende og grædende Laura ud af Kirken. Da Skrigene var døet hen i det fjerne, optog Pastor Allan paany Traaden i sin Prædiken, men Andagten var og blev borte. For første Gang i sit Liv hørte Marilla ikke efter, og Anna sad med Kinder, der glødede af Ydmygelse og Skam.

Da de kom hjem, fik Davy Ordre til at gaa i Seng uden Mad

og blive liggende hele Dagen. Om Aftenen kom Anna op med en Portion bart Smørrebrød og en Kop Mælk. Hun satte sig bedrøvet ved Sengen, mens Fyren spiste med en glubende Appetit, tilsyneladende uden den mindste Følelse af ond Samvitighed. Imidlertid lod Annas nedslaaede Mine til at gøre mere Indtryk paa ham end Straffen.

»Paul Irving vilde sagtens ikke have puttet en Orm ned paa Halsen af en lille Pige,« ytrede han eftertænksomt.

»Absolut ikke,« svarede Anna alvorligt.

»Jeg er næsten lidt ked af, at jeg gjorde det,« indrømmede den lille Synder. »Men det var saadan en dejlig, stor Kaalorm. Jeg fandt den paa Kirketrappen, da vi gik ind — det vilde ligefrem have været en Skam at lade den ligge — — Anna, var det ikke Sjov at høre hende skrige saa voldsomt?«

»Du har været en rigtig slem Dreng i Dag, og jeg er meget ked af det,« svarede Anna, idet hun gik. —

Tirsdagen efter denne skæbnesvangre Søndag skulde Værgeraadsforeningen samles paa Grønnebrink. Anna skyndte sig hjem fra Skolen, hun vidste, at Marilla trængte til hendes Hjælp.

Dora sad stivet og strøget i en fin, hvid Kjole og nyt Forklæde inde imellem Damerne og Herrerne, svarede pænt, naar hun blev tiltalt, tav, naar ingen sagde noget til hende, og opførte sig i det hele som et Mønsterbarn. Davy løb snavset og henrykt nede ved Laden og lavede Jordpostej.

»Jeg gav ham Lov,« sagde Marilla træt. »Saa gør han vel ingen Ulykker i den Tid, og han bliver kun snavset. Vi maa drikke Te, inden vi kalder paa ham, men Dora kan sidde sammen med os. Jeg tør ikke lade Davy være herinde, naar Værgeraadsmedlemmerne er her.«

Da Anna var færdig med at dække Bordet og kom for at byde Gæsterne ind i Spisestuen, var Dora forsvundet. Fru Bell sagde, at Davy havde kaldt paa hende i Døren, og hun var gaaet ud med ham.

En hastig Raadslagning mellem Marilla og Anna førte til det Resultat, at begge Børnene maatte vente med at drikke Te, til Gæsterne var gaaet.

Bedst som Tedrikningen var i fuld Gang, traadte en hjælpeles og ulykkelig Skabning ind ad Døren. Marilla og Anna stirrede i stum Forfærdelse, det øvrige Selskab i dyb Undren.

Kunde det være Dora, dette ubestemmelige, snøftende Væsen, der lignede en druknet Mus, med Vandet drivende og dryppende fra en pjaskvaad Kjole ned paa Marillas nye Tæppe og Haaret klistrende af Væde til Hals og Arme?

»Hvad er der sket?« raabte Anna og sprang op med et stjaalent Sideblik til Fru Bell, der gjorde sig til af, at der aldrig hændte hendes Børn noget som helst ubehageligt.

»Davy — fik mig op — paa Indhegningen om Svinestien,« hulkede Dora, »og saa faldt jeg ned i den, og Svinene snavsede mig til. Min Kjole blev helt sort, og saa sagde Davy, at jeg skulde stille mig under Pumpen, saa vilde han skylle mig ren. Det gjorde jeg, og han pumpede Vand helt over mig, men det hjalp ikke det bitterste. Min Kjole blev slet ikke renere, og mit pæne Forklæde og mine nye Sko er helt ødelagte.«

Stakkels Dora brød atter ud i en hjerteskræende Hulken. Anna maatte overtage Værtindepligterne, mens Marilla gik op med Dora for at faa de vaade Klæder af hende. Til Slut blev Davy indfanget og sendt i Seng uden Aftensmad.

I Skumringen gik Anna op og talte alvorligt med ham — den Fremgangsmaade havde hun stor Tillid til, og som det senere viste sig, ikke uden Grund. Hun fortalte, hvor bedrøvet hun var over ham, og hvor det gjorde hende ondt, at han kunde være saa styg mod sin lille Søster.

»Nu er jeg virkelig ogsaa ked af det,« paastod Davy. »Det er kun saa underligt, at jeg aldrig bliver det før bag efter, jeg har gjort noget galt. Dora vilde ikke hjælpe mig med at bage Jordkager, hun var ræd for at krølle sin Kjole, og saa blev jeg gal paa hende. — — Mon Paul Irving vilde lade sin Søster gaa paa Rækværket til Svinestien, naar han vidste, at hun vilde dumpe ned i den?«

»Det kunde ikke falde ham ind,« svarede Anna alvorligt, »Paul er en god og fornuftig Dreng.«

Davy kneb Øjnene i og lod til at grunde dybt over noget, saa satte han sig over Ende i Sengen, slog begge Arme om Annas Hals og puttede sit lille, ophedede Aasyn ind til hendes Skulder.

»Kan du ikke holde en lille Smule af mig,« hviskede han, »skönt jeg ikke er saa artig som Paul?«

»Jo, jeg kan,« svarede Anna af hele sit Hjerte, thi hvordan det end gik — man kunde ikke lade være at holde af den lille

Fyr. »Men jeg vilde holde endnu mere af dig, hvis du lod være med alle de dumme Streger.«

»Jeg — jeg har gjort een Ting til i Dag,« blev Davy ved med halvkvalt Røst, »jeg tør nok fortælle dig det, men jeg er meget ked af, hvad jeg har gjort. Vil du lade være med at blive vred og ikke sige det til Marilla?«

»Det ved jeg ikke, Davy, maaske burde jeg sige hende det, men jeg vil love at tie stille, hvad det saa er, hvis du vil lade være at gøre det igen.«

»Det lover jeg,« svarede den lille Synder højtideligt.

»H v a d har du gjort?«

»Jeg puttede en Skrubtudse i Marillas Seng. Du maa være rar og tage den bort igen. Men synes du ikke, det er forfærdeligt Sjov, at den ligger der?«

»Davy, Davy, d e t er for galt!«

Anna puffede Drengen ned i Sengen og fløj ud af Stuen, tværsover Gangen, ind i Marillas Værelse. Overlagenet paa hendes Seng saa lidt krøllet ud, og da den unge Pige ængstelig løftede Tæppet op, sad der virkelig en Skrubtudse midt i Sengen og kikkede paa hende med sine store Øjne.

»Hvordan skal jeg faa det Utske væk,« jamrede Anna gyssende. Hun syntes, en Kulskuffe var det mest praktiske Vaaben, og styrtede ned for at hente een, mens Marilla var optaget i Spisekammeret.

Stakkels Anna havde meget Mas med at skaffe Skrubtudsen af Vejen. Tre Gange hoppede den af Kulskuffen, og een Gang blev den borte for hende i Forstuen. Da hun endelig fik den sluppet ud mellem Kirsebærtræerne, drog hun et langt, lettende Suk.

»Hvis Marilla havde set Skrubtudsen i Sengen, gik hun aldrig mere i den, saa længe hun levede,« tænkte Anna. »Hvor det var heldigt, at den lille Slubbert tilstod i rette Tid. Naa, der telegraferer Isabella fra sit Vindue. Jeg trænger ogsaa til lidt Adspredelse, for Anthony i Skolen og Davy herhjemme tager virkelig paa mine Kræfter.«

IX.

Den første Forbedring.

Hr. Harrison havde Anna til Gæst, og til Trods for at man var langt inde i November, var Luften saa mild, at de begge stod ude paa Verandaen. Den unge Pige satte med et lille Hop op paa Rækværket, Novemberdagens graalige Skumring hvilede over de nypløjede Marker, og Vinden hviskede saa sælsomt i de afbladede Træers nøgne Grene og mellem de visne Buske.

»Den gamle Marekat, Fru Linde, var her i Dag,« brød Hr. Harrison Tavsheden, »hun vilde have mig til at tegne Bidrag paa en Liste. Nu tigger hun om Penge til et nyt Tæppe i Sakristiet. Jeg kan ikke taale det Fruentimmer — — hun laver en Prædiken og kyler den i Hovedet paa een som en Tagsten,« sluttede han harmfuldt. Anna vendte sit alvorlige Aasyn om imod ham.

»Sagen er, at De og Fru Linde ikke forstaar hinanden,« sagde hun. »Det er næsten altid Grunden til, at Folk ikke kan komme ud af det med hverandre. Jeg syntes heller ikke om Fru Linde i Førstningen, men da jeg lærte at forstaa hende, gik det langt bedre.«

»Det er muligt, at nogle enkelte Mennesker kan faa Smag for Fru Linde, men selv om Folk fortalte mig, at jeg for Eksempel vilde ende med at holde af Bananer, naar jeg spiste dem hver Dag, saa vilde jeg dog ikke gøre det,« erklærede Hr. Harrison ærgerligt. »Med Hensyn til Forstaaelse, saa har jeg forstaaet, at hun har ubegribeligt svært ved at holde sin Næse fra fremmedes Sager, og det sagde jeg til hende.«

»Hvor kunde De nænne at sige det,« udbrød Anna med stor Varme, »hun har følt sig dybt saaret. En Gang for længe siden sagde jeg ogsaa mange stygge Ting til hende, men da var jeg ond og hidsig, ellers vilde jeg aldrig have gjort det.«

»Jeg sagde hende kun Sandheden, og den bør alle kunne høre.«

»Nej, De har ikke sagt hende hele Sandheden, kun den ubehagelige Del af den,« indvendte den unge Pige ivrigt. »De har vist en Snes Gange fortalt mig, at mit Haar er rødt, men ikke een Gang, at min Næse er fin og velformet.«

»Det ved De saa godt, at man ikke behøver at fortælle Dem det,« lo Hr. Harrison.

»Jeg ved godt, jeg har rødt Haar — det bliver for Resten mørkere hvert Aar — saa det behøver jeg heller ikke at faa fortalt!«

»Ja — ja! Jeg skal søge at tie stille, siden De er saa ked af det, og vær ikke vred paa Deres gamle Ven, Anna, det er min Vane at tale rent ud, og det maa Folk finde sig i.«

»Nej, det kan man ikke. Og det gør ikke Sagen bedre, at det er en Vane,« indvendte Anna. »Hvad vilde De tænke om et Menneske, der gik om og stak Folk med Knappenaale og sagde: »Bryd Dem ikke om det, det er kun en lille Vane jeg har, som De ikke maa blive vred paa mig for,« tror De ikke, De vilde synes, det Menneske havde en Skrue løs? Hvad Fru Linde vedrører, saa er det desværre sandt, at hun er vigtig og paatrængende, men fortalte De hende ogsaa, at hun har et varmt Hjerte og er god mod alle fattige?« Hun tav et Øjeblik og saa hen paa Hr. Harrison, saa vedblev hun med Kinder, der blussede af Iver: »Mindes De, at hun ikke sagde et Ord, da Tim Cotton stjal en Bøtte Smør fra hende og bagefter sagde til sin Kone, at han havde købt den af hende; hun var saa godmodig, at hun endogsaa gjorde Undskyldninger, da Fru Cotton klagede over, at Smørret havde Bismag.«

»Naa, ethvert Menneske har vel nogle gode Egenskaber, jeg selv maaske ogsaa, skønt dem har De vist ikke lagt Mærke til?« spurgte Hr. Harrison bebrejdende. »Jeg giver i al Fald ikke noget til Tæppet, alle Mennesker løber rundt med Tiggerlister til et eller andet. Det er sandt, De har jo ogsaa et Formaal. Hvordan gaar det med Forsamlingshuset?«

»Udmærket! Styrelsen havde Møde Fredag Aften, og vi gjorde Kassen op. Der er Penge nok baade til at lægge nyt Tag og male det op udvendigt. De fleste svarede venligt paa vor Bøn.«

Til Trods for Annas hensynsfulde Natur, kunde hun godt strø lidt Peber paa sine Ord, naar det tiltrængtes.

»Hvad Farve har I valgt?« spurgte Hr. Harrison uden at lægge Mærke til Spydigheden.

»Vi har valgt en smuk grøn. Taget bliver rødt — helt mørkerødt. Hr. Roger Ramsay er inde i Byen i Dag og køber Farven.«

»Hvem skal male det?«

»Josva Ramsay, han er snart færdig med Taget. Vi var

nødt til at tage ham, for alle de fire Familier Ramsay vilde ikke give noget Bidrag, hvis Josva ikke fik Arbejdet. De tegnede sig for tolv Kroner hver, og det var for meget at tabe,« sagde Anna smilende. »Fru Linde siger rigtignok, at Ramsays er skødesløse med deres Arbejde.«

»Det vigtigste er, at Arbejdet bliver ordentlig gjort, saa er det lige meget, om han hedder Grød eller Vælling,« mente Hr. Harrison.

»Han regnes for at være dygtig, men han er et underligt Menneske, der næsten aldrig siger et Ord.« »Den Slags Fyre er noget for mig,« udbrød Hr. Harrison. »Jeg har ikke været meget snaksom af mig, før jeg kom til Avonlee, men nu er jeg nødt til at tale, ellers siger Fru Linde, at jeg er døvtstum, og løber rundt med en Liste for at samle ind til et Kursus i Tegnsprog for mig! Gaar De allerede?«

Anna hoppede ned af Rækværket og rakte Haanden til sin gamle Ven.

»Jeg skal sy noget til Dora, og desuden er jeg ræd, Davy har gjort det rent af med Marilla. I Morges spurgte han mig om, hvor Mørket gik hen, naar det blev lyst, og jeg svarede: Paa den modsatte Side af Jordkloden. Men efter Frokost kom han og sagde, at jeg havde narret ham, for Mørket laa nede i Brønden. Nu hænger han hele Dagen over Brøndkanten for at kikke ned efter Mørket, og stakkels Marilla løber i sin Angest ud hvert Øjeblik og haler i ham.«

»Han er en ualmindelig selvstændig ung Mand,« genmælede Hr. Harrison. »I Gaar var han herinde og rykkede fire Fjer af Ingefærs Hale, inden jeg kom til. Den stakkels Fugl har siddet hele Dagen og set modfalden ud. Det maa være en Plage at have de Unger i Huset.«

»De volder os nok megen Ulejlighed, men vi har ogsaa Glæde af dem,« svarede Anna og tænkte med det samme, at hun vilde tilgive Davy den næste Gavtyvstreg, han fandt paa, til Tak fordi han i hendes Sted havde hævnnet sig paa Ingefær.

Om Aftenen kom Roger Ramsay med Farvebotten, og næste Dag begyndte Josva at male. Ingen forstyrrede ham i Arbejdet. Huset laa ensomt paa den saakaldte »nedre Vej«, og der var altid sølet og vaadt om Efteraaret, saa Folk, der skulde til Carmody, kørte hellere ad den »øvre Vej«. For Resten laa Bygningen saa skjult af Fyrretræer, at man ikke opdagede den, før

man var lige ved. Josva kunde saaledes arbejde i uforstyrret Ro. Fredag Eftermiddag var han færdig og gik hjem. En Times Tid senere kom Fru Linde kørende. Hun trodsede den »nedre Vejs« Søle for at kunne være den første, der saa Forsamlingshuset. Idet Vognen drejede om det sidste Sving, kom Huset til Syne. Det var et højst mærkeligt Skue!

Fru Linde slap Tømmerne, slog Hænderne sammen og udbrød: »Du milde Himmell!«

Hun stirrede, som om Øjnene skulde trille ud af Hovedet paa hende, og derpaa brast hun i en ustandselig Latter.

»Det maa være en Fejltagelse! Det er umuligt andet,« gispede hun endelig, »hvor kan man ogsaa vente, at en Ramsay skulde udføre et Arbejde ordentligt.«

Fru Linde kørte hjem og fortalte alle dem, hun mødte paa Vejen, om det nymalede Forsamlingshus. Nyheden spredte sig som en Løbeild. Gilbert, der sad hjemme, fordybet i en Bog, hørte det af sin Faders Hjælpedreng og styrtede straks til Grønnebrink. Paa Vejen blev han indhentet af Fred. De fandt Isabella, Jane og Anna med Fortvivlelsen malet i alle Træk under de bladløse Træer ved Gaardledet.

»Er det sandt, Anna?« raabte Gilbert, saa snart han var inden for Hørevidde.

»Det er kun altfor sandt,« genmælede Anna haabløst. »Fru Linde var her paa Vejen fra Carmody for at fortælle det. Hvad kan det nytte at danne Foreninger for at vække Skønhedssansen?«

»Hvad er der sket?« spurgte Oliver Slone, der kom fra Byen med en Hatteæske, han havde besørget for Marilla.

»Har du ikke hørt det endnu?« udbrød Jane modfalden. »Tænk dig, Josva har malet Huset blaa i Stedet for grønt — skinnende lyseblaat! Fru Linde siger, at sammen med den klare røde Farve paa Taget tager det sig saa grufuldt ud, at man knap kan forestille sig det, naar man ikke har set det. Da jeg hørte det, blev jeg saa mat i Benene, at du kunde have væltet mig med din Lillefinger. Mit Hjerte er bristefærdigt — efter al den Uejlighed og den Umage, vi har gjort os!«

»Hvordan kan det være gaaet til?« jamrede Isabella grædefærdig.

Skylden var aabenbart Familien Ramsays. Farverne kunde bestilles efter en Liste, hvor hver Farve havde sit Nummer, og

Foreningen havde bestilt en smuk, grøn Nuance med Nr. 147. Da Hr. Roger Ramsay sendte sin Søn John for at tilbyde at købe Farven, naar han næste Dag var inde i Charlottetown, blev dette Nummer opgivet. Nu paastod den gamle Hr. Ramsay, at John ved Hjemkomsten havde nævnt Nr. 157, mens John blev ved at sige, at han kun havde talt om Nr. 147, og paa dette Punkt staar Sagen endnu den Dag i Dag.

Den dybeste Misstemning raadede om Aftenen i alle de Hjem, hvor der fandtes en »Forbedrer«, og paa Grønnebrink gik Alvoren saa dybt, at endog Davy følte sig nedtrykt. Anna græd og vilde ikke lade sig trøste.

»Jeg maa græde, skønt jeg snart bliver atten Aar,« snøftede hun. »Det er saa ydmygende for os alle sammen, og det bliver et Dødsstød for Foreningen, Folk vil le den ihjel.«

Men alt gaar ikke som man tænker i denne Verden. Avonlees Indbyggere var alt for vrede til at le.

De havde givet deres Penge for at faa Forsamlingshuset pyntet op, og de ærgrede sig over at se dem spildt. Den almindelige Fortrydelse gik ud over Familien Ramsay, som paa en idiotisk Maade havde vrøvlet med den Besked, de havde modtaget, og Josva, der ikke havde gidet spørge sig for, da han slog Bøtten op og saa Farven. Paa dette Angreb svarede Manden, at han var opfordret til at male Huset, og han havde intet at gøre med at vælge Farver, der kunde tiltale Folk i Avonlee. Hans Arbejde var færdigt, og han vilde have sine Penge for det.

Samfundsforbedrerne betalte med blødende Hjerter efter at have søgt Hjælp hos Peter Slone, der var Sogneraadets Formand. Han raadede dem til at betale.

»Det kan ikke nytte at anklage ham for Fejltagelsen,« sagde han. »Josva paastaar, at han ikke fik noget at vide om Farven og kun havde at udføre Arbejdet, men,« sluttede Hr. Slone, »det er baade Synd og Skam, som Huset nu ser ud.«

De stakkels unge »Forbedrere« ventede, at hele Byen vilde slaa Haanden af dem efter denne Tildragelse, men lige det modsatte hændte. Folk havde Medlidenhed med den trofaste, lille Skare, der saa gerne vilde udrette noget godt og kun fik Skam til Løn.

Fru Linde bad dem ikke tabe Modet og vise Familien Ramsay, at andre kunde gøre deres Arbejde bedre. Hr. Spencer lod hilse og sige, at han skulde fælde alle de udgaaede Træer uden

for sin Gaard, svide Stubbene af og saa Græs for egen Regning i Skønhedens Interesse. Fru Slone kom en Dag ind i Skolen og lod Anna vide, at hvis Foreningen vilde plante Pelargonier og saa Græs paa Trekanten ved Korsvejen, skulde hun sørge for, at hendes Ko ikke gjorde Ulykker derinde, og holde Kreaturet vel forvaret.

Hr. Harrison tog sig en ordentlig Latter inden for sine fire Vægge men talte venligt og deltagende, da han saa Anna første Gang, efter den sørgelige Nyhed var blevet kendt.

»Du skal ikke være ked af det, Anna,« sagde han, »de fleste Farver bliver matte og grimme med Tiden, men denne blaa Farve er saa skrigende, at den nok bliver kønnere, naar den taber sig lidt. Taget er tæt og godt, saa nu kan man sidde inde i Salen, uden at Regnen drypper ned i Hovedet paa een. Det er allerede meget.«

»Men Avonlees blaamalede Forsamlingshus bliver et vinget Ord i hele Egnen,« svarede Anna sørgmodigt. — Og det blev det!

X.

Davy keder sig.

Da Anna en Novembereftermiddag gik hjem fra Skolen, følte hun sig saa let og glad i Sindet, som om Livet kun bestod af Solskinsdage. Det var gaaet rigtig godt i Skolen, hele hendes lille Kongerige var fyldt af fredelige og artige smaa Undersaatter; Saint-Clair havde ikke haft nødig at uddele Prygl paa Grund af Navnefejltagelser, Prillie havde Tandpine og mødte med et saa opsvulmet Ansigt, at hun helt maatte opgive at sende Drenge kælne Øjekast og blev nødt til at passe sine Regnestykker. Den kejtede Barbara, der altid kom galt af Sted, lavede kun een Ulykke — nemlig at vælte Vandkaraffen ned paa Gulvet — og Anthony Ramsay var slet ikke i Skole.

Den unge Pige vandrede muntert af Sted gennem Skoven og gav sig til at snakke højt med sig selv; den gamle, barnlige Vane havde hun ikke kunnet lægge af.

»Hvor November Maaned har været hyggelig i Aar,« udbrød hun, »ellers er det den ubehageligste Maaned af dem alle tolv, det er, ligesom Aaret kommer i Tanker om, at det bliver

gammelt, og græder og sørger over sin Affældighed. I Aar ligger det en fin, gammel Dame, der ved, at hun endnu kan se nydelig ud til Trods for sine Rynker og graa Haar. Vi har haft dejlige Morgener og yndige Graavejrsdage. — Hvor her er smukt i Skoven i Dag. Jeg elsker jer alle sammen, I kære Træer.« Anna slog Armene om et ungt Birketræ og kyssede den slanke, hvide Stamme.

I det samme hørte hun en hjertelig Latter og opdagede Isabella, der var drejet om Hjørnet af Vejen og havde været Vidne til hendes ømme Omfavnelse.

»Du bliver aldrig ældre end tolv Aar, Anna,« raabte Veninden, »selv om du spiller voksen. Naar du er alene med dig selv, er du den samme sære, lille Pige, du altid har været.«

»Det er svært at aflægge sine Vaner,« svarede Anna smilende, »naar jeg gaar ude i Skoven, føler jeg mig som Barn, og det bliver jeg vist ved med hele Livet igennem. Turen frem og tilbage fra Skolen er de eneste Stunder, jeg har til at drømme, undtagen en halv Times Tid før jeg falder i Søvn om Aftenen. Du skulde vide, hvad det er for dejlige Luftkasteller, jeg bygger, naar jeg ligger i Sengen. Hver Dag er det noget nyt, men altid noget fornemt og ædelt. I Gaar Aftes var jeg Dronning, og det er meget rart, at man øjeblikkelig kan holde op at være Dronning, naar man har Lyst til noget andet. I Skoven drømmer jeg, at jeg er Dryade, og den hvide Birk, du saa mig staa og kysse, var min Søster. Men, hvor skal du for Resten hen?«

»Til Dicksons. Jeg lovede Alberta at klippe et Mønster til hendes Kjole. Kom og hent mig i Aften og gaa hjem med.«

»Ja, det kunde jeg jo — eftersom Fred er taget til Byen i Dag,« svarede Anna med en højst uskyldig Mine.

Isabella blev rød og slog med Nakken, men saa slet ikke fornærmet ud.

Det havde været Annas Mening senere at gaa ned til Dicksons, men der blev ikke noget af den Plan. Da hun kom hjem til Grønnebrink, var Huset i vildt Oprør. — Ude i Gaarden stod Marilla — en sort fortvivlet Marilla, der raabte hende i Møde:

»Dora er borte!«

»Dora — borte?« gentog Anna og saa hen paa Davy, der red paa Gaardledet. Hun syntes at opdage en Gavstriik i hans Øjekroge.

»Davy, ved du ikke, hvor hun er?«

»Det manglede bare,« udbød Davy muggen. »Jeg har ikke set hende siden i Middags — det kan du bide dig i Øjnene paa!«

»Jeg har været borte siden Kl. 1,« sagde Marilla. »Rachel Linde sendte Bud efter mig, Thomas er meget syg. Da jeg gik, legede Dora i Køkkenet med sin Dukke, og Davy hoppede Skade omme bag Laden. Jeg kom hjem for en halv Time siden, og Dora er sporløst forsvundet. Davy paastaar, at han ikke har set hende, siden jeg gik.«

»Det har jeg heller ikke,« paastod Davy haardnakket.

»Hun maa være et Sted i Nærheden,« mente Anna. »Hun er alt for ængstelig af sig til at gaa langt bort alene. Er hun ikke faldet i Søvn inde i en af Stuerne?« Marilla rystede paa Hovedet.

»Jeg har søgt hele Huset igennem, hun er der ikke. Men maaske hun er i et af Udhusene, dér har jeg ikke været.«

Der blev nu foretaget en omhyggelig Undersøgelse af hver Krog i Huset, Gaarden og Udhusene, Anna løb ud i Frugthaven og kaldte Gang paa Gang med høj Røst, og Marilla gik i Kælderen med en tændt Lygte, men Dora var og blev borte. Davy fulgte snart med den ene, snart med den anden og var meget opfindsom til at huske Smuthuller, hvor Dora kunde tænkes at være. Endelig mødtes de alle paany i Gaarden.

»Det er aldeles ufatteligt,« gispede Marilla.

»Hvor kan hun være henne?« raabte Anna og slog Hænderne sammen i sin Uro og Angst. »Hun er maaske faldet i Brønden,« foreslog Davy med stor Ro og den fornøjeligste Mine af Verden. »Det — det kunde tænkes,« hviskede Marilla rædselsslagen. Anna følte Benene ryste under sig af Skræk ved denne Mulighed; hun tog sig sammen, og gik hen og kikkede ned over Brøndkanten. Spanden hang paa Plads og langt nede glimtede Vandets ubevægelige Overflade mellem de fugtige Stenvægge. Brønden paa Grønnebrink var den dybeste i Avonlee. — »Tænk, om Dora« — Anna kunde ikke udholde den Tanke; hun vendte sig gysende bort.

»Løb over og hent Hr. Harrison,« raabte Marilla hændervridende.

»Baade han og John er taget til Byen, men jeg gaar over til Hr. Barry,« svarede Anna og løb ud af Gaarden. Kort efter kom de begge tilbage, Hr. Barry bærende et Reb, ved hvis ene

Ende var fastgjort en klolignende Genstand, der i sine unge Dage havde været en Høgreb. Mens Marilla og Anna skælvende af Spænding stod ved hans Side, sænkede han Rebet ned i Brønden og trak det forsigtigt frem og tilbage. Davy red paa Ledet og fulgte med stor Interesse alt, hvad der foregik, tilsyneladende uden den mindste Ængstelse, snarere med et fornøjet Udtryk i det forslagne, lille Aasyn. Endelig rystede Hr. Barry paa Hovedet, trak hurtig Rebet op og erklærede i en lettet Tone: »Dernede er hun ikke — — men hvor kan hun være blevet af? Hør min rare unge Ven,« han drejede sig om, idet han tiltalte Davy med streng og myndig Røst, »du skulde vel ikke have en lille Finger med i Spillet? Er du vis paa, at du ikke ved, hvor hun er?«

»Jeg har sagt over tyve Gange, at jeg ikke ved det,« svarede Davy fornærmet. »Hun er maaske stjaalet af en Røver.«

»Snak,« lød Marillas skarpe Svar. Nu, da hun var rolig med Hensyn til Brønden, tog Vreden Overhaand. »Mon Dora skulde være gaaet over til Hr. Harrison? Hun har talt saa meget om hans Papegoje siden den Dag, du tog hende med over og viste hende den, Anna.«

»Det ligner ikke Dora at gaa saa langt paa egen Haand,« mente den unge Pige, »men jeg vil gaa over og se ad.«

Ingen saa paa Davy i dette Øjeblik, ellers vilde man have mærket en stor Forandring i hans Udtryk. Uden at mæle et Ord sprang han ned af Ledet og travede over mod Laden lige saa hurtigt, hans smaa, tykke Ben kunde bære ham.

Anna løb imidlertid over Marken til Harrisons Gaard uden meget Haab om et lykkeligt Udfald af sin Eftersøgning. Døren var lukket, Skodderne for Vinduerne, og hele Huset saa øde og forladt ud. Hun gik op paa Verandaen og raabte gentagende Gange paa Dora.

Ingefær, der sad indespærret i Køkkenet, kom i Raseri, den skreg og skabede sig, men tværs gennem Fuglens arrige Skrig hørte Anna et klagende Raab ude fra Gaarden. Hun fløj hen til et Skur med Haveredskaber, hvor Raabet syntes at komme fra. I en Fart løsnede hun Krogen, og derinde fandt hun en lille forgrædt Dora, der sad ensom og ulykkelig paa en omvendt Trækasse.

»Dora, Dora, hvor du har gjort os rædde, hvordan er du dog kommet her ind?«

Davy og jeg gik over for at kikke paa Ingefær, men vi kunde ikke komme ind til den, skønt Davy sparkede paa Døren og fik den til at skribe. Saa gik vi her ind, men Davy løb ud før jeg og stængede Døren. Jeg græd og raabte, for jeg var saa ræd. Aah, jeg fryser og er sulten — jeg troede aldrig, du vilde finde mig, Anna.»

»Davy!« Anna kunde ikke faa et Ord mere over sine Læber. Med tungt Hjerte tog hun den lille Piges Haand i sin og skyndte sig hjem med hende.

Al Glæde over at vide hende i Sikkerhed svandt ved Tanken om Davys ondskafulde Handling. Paafundet med at lukke Dora inde kunde til Nød tilgives, men han havde sagt den ene Usandhed efter den anden og narret dem alle med Overlæg. Det var for alvorligt til at kunne ses igennem Fingre med, og det tydede paa en Haardhertethed, som Anna tog sig meget nær. Hun var kommet til at holde af den lille viltre Fyr, og det var med oprigtig Sorg, at hun maatte tilstaa, at hans Uartighed bundede i en slet Karakter.

Marilla hørte tavs paa Annas Fortælling, og hendes Mine spaaede ilde for Davy; Hr. Barry brast i Latter og sagde: »Der maa skarp Lud til den Gavstrik, hvis han skal blive til noget godt.«

Da han var gaaet, førte Anna den frysende og rystende Dora op paa Marillas Værelse, kælede for hende, gav hende Mad og varm Te og puttede hende til sidst i hendes lille, lune Seng. Først da Dora var faldet i en tryk Søvn, gik Anna ned i Køkkenet, og i det samme traadte Marilla ind af Døren, trækkende en modstræbende og spindelvævsdækket Davy med sig. Han var blevet fanget i den mørkeste Krog af Laden, og den gamle Plejemoder holdt ham med fast Haand.

Hun puffede ham ud paa Gulvet og slap ham, hvorpaa hun og Anna satte sig hver ved sit Vindue. Han vendte sig om til Anna, og skønt han saa temmelig forskrækket ud, glimtede der dog en undertrykt Lystighed i hans Øjne, som om han mente, at naar Straffen var vel overstaaet, skulde han og Anna nok vide at more sig sammen over hans gale Streger.

Der mødte ham intet forstaaende Blik fra Annas alvorlige, graa Øjne og hendes Røst lød vred og bedrøvet, da hun spurgte: »Hvor kunde du dog gøre det?« Davy rystede sig med en forlegen Mine.

»Her var saa kedeligt,« svarede han, »jeg trængte til at more mig lidt og narre de voksne,« og til Trods for hans Ængstelse og lille Smule Samvittighedsnag klukkede det i den ungdommelige Forbryder ved Tanken om den vellykkede Spøg.

»Hvor kunde du nænne at narre os og lyve for os den ene Gang efter den anden?« udbrød Anna næsten fortvivlet.

»Det var jeg nødt til,« indvendte Davy nok saa frimodigt, »hvis jeg ikke havde gjort det, var I jo ikke blevet bange.«

»Aah, Davy, forstaar du da ikke, hvor du gør mig bedrøvet.« Annas Røst skælvede og to store Taarer trillede ned ad hendes Kinder. Frygten for Doras Skæbne havde holdt hende oppe, saa længe de svævede i Uvidenhed om, hvad der var hændt hende. Men nu, da Dora laa lunt og godt i sin lille Seng, var det forbi med hendes Modstandskraft.

Forstenet stirrede Davy paa hende — det var hans Skyld — Anna græd over ham — en Bølge af virkelig Anger skyllede ind over hans varme lille Hjerte. I et Spring var han oppe paa hendes Skød, slog Armene om hendes Hals og udbrød hulkende:

»Jeg vidste ikke, det var saa slemt at lyve, Anna; alle Hr. Sprots Børn talte Usandhed, den ene værre end den anden. — — Paul gør det vist ikke, og jeg har gjort mig saa megen Umage for at blive lige saa artig som han, og nu vil du vel aldrig holde af mig mere?«

Der faldt som Skæl fra Annas Øjne, hele Sagen stod paa en Gang i et nyt Lys for hende. Hun trykkede Drengen ømt ind til sig og saa bønfoldende hen til Marilla over hans viltre Haartop.

»Han vidste ikke, hvor slemt det var, Marilla, vi maa tilgive ham, hvis han lover aldrig mere at sige Usandhed!«

»Jeg skal aldrig gøre det mere,« snøftede Davy med Hovedet puttet ind til Anna, »hvis det nogen Sinde skulde ske igen — saa maa du gerne flaa mig levende.«

»Naa, det er vel ikke værd at være for haard imod ham,« svarede Marilla. »Der er naturligvis ingen, der har sagt ham, at det er galt at sige Usandhed, og man kan vel ikke vente, at en seks Aars Dreng skal vide det af Instinkt. Naa, ja, paa en Maade er det bedre for os at bygge op lige fra Grunden, men Straf maa han have, fordi han lukkede Dora inde. Kan du ikke finde paa noget, Anna? Vi har saa ofte sendt ham i Seng uden

Mad, jeg synes, vi maa prøve noget andet. Du taler saa meget om din Fantasi.«

»Jeg vil nødig spekulere Straffemaader ud,« ytrede Anna i en dæmpet Tone, »jeg fantaserer kun om smukke og gode Ting.«

Ingen af dem kunde hitte paa noget nyt, og derfor blev Davy ogsaa denne Gang sendt i Seng med Ordre til at blive liggende til næste Dag Klokken tolv. Da Anna om Aftenen gik forbi hans Dør, hørte hun ham kalde med sagte Røst paa hende. Hun gik ind til ham og fandt ham siddende i Sengen med Albuerne paa Knæene og Hagen støttet i Hænderne.

»Anna,« spurgte han højtidelig, »er det ogsaa Synd, naar en voksen lyver?«

»Ja, naturligvis.«

»Saa er Marilla ogsaa uartig,« blev han ved. »Og det er værre, naar hun gør det, for jeg vidste ikke, det var galt, men det ved hun.«

»Davy, hvor vover du? Marilla har ikke sagt en Usandhed i hele sit Liv,« raabte Anna ophidset.

»Hør nu,« vedblev Davy alvorligt. »Hun sagde, at der vilde hænde mig noget skrækkeligt, naar jeg ikke hver Dag læste min Aftenbøn, og nu har jeg en hel Uge ladet være, fordi jeg gerne vilde vide, hvad der skulde ske — — — og der skete ingenting,« sluttede han grædefærdig.

Anna havde Møje med at styre sin Munterhed, og det varede lidt, før hun kunde svare alvorligt.

»Min kære Dreng, der er netop sket noget skrækkeligt i Dag.«

»Mener du, at jeg ingen Aftensmad har faaet? Pyt med den! Det kender jeg saa godt, at jeg ikke bryder mig en Smule om det. I sparer ikke noget af den Grund, for jeg spiser meget mere til Frokost næste Dag.«

»Det er slet ikke Maden, jeg tænker paa! Nej Davy,« og Anna bøjede sig ned over den lille Synder i det hun hævede en truende Pegefinger, »det værste, der kunde hænde, er, at en lille Dreng som du lyver den ene Gang efter den anden — det er saa ondt og saa grimt, at der ikke kunde hænde dig noget skrækkeligere.«

»Naa—aah! Jeg troede, der skulde ske noget mere spændende,« mumlede Davy skuffet, »men det var alligevel Sjøv at

se dig og Marilla ligge paa Maven og kikke ned i Brønden,« og den lille Fyr nød endnu en Gang Synet i Tankerne og gned eftertænksom Kinden imod sine Knæ.

Da Anna naaede ned i Stuen, kastede hun sig i Sofaen og gav sin Latter frit Løb, saa Marilla til sidst ærgerlig udbød: »Du kunde i det mindste sige mig, hvad der er saa morsomt. Jeg har da kunnet holde min Munterhed tilbage hele Dagen!«

»Du kan ikke lade være at le, naar du hører, hvad det er,« gispede Anna, og Marilla lo virkelig, et Tegn paa hvor stor Forandring, der var foregaaet med hende i de Aar, hun havde levet sammen med sin unge Plejedatter.

»Med Hensyn til Davys Skriftemaal,« sagde Marilla, da hun igen var blevet alvorlig, »saa talte jeg med ham en Dag, han havde sat min Taalmodighed paa Prøve. Jeg ved ikke, hvordan man skal tumle den Dreng, undertiden er jeg nær ved at tabe Modet.«

»Aah, nej, Marilla, husk, hvordan jeg var, da jeg kom her-til,« udbød Anna bedende.

»Du var aldrig ond, Anna — aldrig,« svarede hendes Plejemoder med stor Varme. »Det ved jeg nu, da jeg ser, hvordan Børn kan være. Du var ubetænksom og lavede Scener, men du gjorde alt i en god Mening og af et varmt Hjerte. Davy er uartig af ren og skær Lyst til at være uartig.«

»I Bunden er han ikke ond,« sagde Anna med skælvende Røst. »Han er uopdragen, og han keder sig, naar han gaar ene omkring, han burde have noget at samle Tankerne om. Jeg tror, vi maa lade ham gaa i Skole og have Lektier at passe.«

»Det er for tidligt,« mente Marilla. »Min Fader sagde altid, at et Barn maatte være fyldt syv Aar, før man stængte det inde i en Skolestue, og Pastor Allan er af samme Mening. Tvillingerne kan lære at stave og skrive lidt herhjemme.«

»Saa søger vi at virke paa Davy herhjemme,« svarede den unge Pige muntert. »Han er alligevel en god lille Dreng, som man kan ikke lade være at holde af. Det er maaske uretfærdigt af mig, Marilla, men naar jeg skal være helt ærlig, holder jeg mere af Davy end af Dora, skønt hun er et Mønsterbarn.«

»Jeg er ræd, det gaar mig lige saadan,« indrømmede Marilla. »Det er uretfærdigt, for Dora er altid artig, man mærker knapt, at hun er til.«

»Dora er for artig,« udbød Anna. »Hun er født velopdra-

gen, saa hun trænger ikke til os, og jeg tror,« sluttede hun med gammelklog Mine, »at vi holder mere af dem, der trænger til os, og det gør Davy i høj Grad.«

XI.

Fra Skolen.

»Det er forfærdelig morsomt at undervise Børn,« skrev Anna til en af Veninderne fra Kollegiet. »Jeg forstaar ikke, at Jane kalder det Arbejde ensformigt, jeg synes, der hver Dag hændes noget nyt, og Børnenes Svar er tit meget komiske. I Dag skulde for Eksempel Jim Anderson stove Ordet »fregnet«, men det var ham en Umulighed. Til sidst sagde han: »Jeg kan ikke stove det Ord, Frøken, men jeg ved godt, hvordan det ser ud.« Hvordan ser det da ud? spurgte jeg. »Som Saint-Clair Donnèlles Ansigt.«

Fru Donnèlles Søn er desværre meget fregnet, men jeg tror ikke, han skænker sit Udseende mange Tanker, og de Prygl, Jim fik bagefter, havde sikkert sin Grund i Navnet Saint-Clair. Jeg har ikke hørt noget »officielt« om Pryglene, saa foreløbig lader jeg som ingenting.

I Gaar skulde jeg lære Lotte Wright at lægge sammen, og saa sagde jeg til hende. »Hvor mange Bolsjer har du, naar du faar tre i den ene og to i den anden Haand?« »Hele Munden fuld«, svarede Lotte med et henrykt Smil. I Naturhistorietimen fik jeg følgende Svar paa mit Spørgsmaal om, hvorfor man ikke bør dræbe Regnorme: »Det bliver Regn næste Dag.« Jeg har ondt ved at bevare Alvoren og gemmer Latteren, til jeg kommer hjem, men da ler jeg saa ustandseligt, at Marilla bliver nervøs og fortæller om en Karl i Grafton, der lo paa samme Maade og endte med at blive vanvittig.

Det sværeste, men tillige det mest taknemmelige ved Undervisningen er at faa Børnene til at udtale sig oprigtigt.

En Regnvejrsdag i forrige Uge samlede jeg dem om mig i Frikvarteret og prøvede paa at faa dem til at tale fortroligt med mig. Jeg bad dem fortælle mig, hvad deres højeste Ønske var. Mange gav de sædvanlige Svar — Dukker, Slæder eller Skøjter, men enkelte af dem var højst mærkelige. Esther Boulter vilde hver Dag gaa i Søndagskjole, Hanne Bell vilde

gerne være artig uden at skulle anstrenge sig, og Maria White — ti Aar gammel — ønskede at være Enke. Paa mit Spørgsmaal om, hvad hendes Mening var, forklarede hun i dybeste Alvor, at hvis man ikke bliver gift, er man gammel Jomfru, og har man en Mand, skal han altid have sin Villie. Naar man er Enke, slipper man for begge Dele.

En anden Dag bad jeg dem fortælle mig det allerværste, de nogen Sinde havde gjort. De større Børn vilde ikke paa nogen mulig Maade svare, men de smaa var meget villige.

Elise Bell havde »sat Fyr« paa sin Mosters Hørtot, og da jeg spurgte om det var med Villie, svarede hun, »ikke rigtig«. Hun holdt kun en tændt Svovlstik til for at se, om det vilde brænde, og saa »futtede« det altsammen af paa en Gang. Emerson Gillis havde brugt de Penge, han skulde lægge i Kirkebøssen om Søndagen, til at købe Bolsjer for, og Annette Bell havde spist Blaabær, der »voksede paa Kirkegaarden«.

En af Drengene rutschede syv Gange ned ad Svinestiens Tag med Søndagsbukser paa, men maatte til Straf gaa hele Sommeren i Søndagsskole med gamle, lappede Bukser. »Og naar man faar Straf, er der ingen Grund til at angre,« sluttede han.

Jeg vilde gerne vise dig nogle Prøver paa deres Stile; her er et Par i Afskrift. Sidste Uge bad jeg fjerde Klasse skrive Brev til mig om de mærkeligste Mennesker eller Tildragelser, de havde set og hørt. De skulde bruge rigtigt Brevpapir, lægge det i Konvolut og skrive min Adresse uden paa. I Fredags fandt jeg en Bunke Breve paa Pulten, og om Aftenen nød jeg Resultatet af deres Arbejde.

Her er først Edward Clays »Stil«.

Til vores Skolefrøken Shirley,

Grønne Brink,

Kanada.

Om Fugle.

Gode Frøken, jeg tror jeg vil skrive en Stil til Frøkenen om Fugle. Fuglen er et nyttigt Dyr. Min Kat fanger Fugle. Han hedder William, men min Fader kalder ham Misse. Han har Striber paa tværs, og i Vinter fik han et Øre revet af. Ellers vilde han være en meget smuk Kat. Min Morbroder har taget en Kat i Huset. Den kom tilløbende en Dag og vilde ikke gaa sin

Vej. Morbroder sagde, man maatte virkelig undskylde Dyret, for mange Mennesker kunde gøre det samme. Han lader den sove i sin Gyngestol, og min Moster siger, han er venligere mod den end imod sine egne Børn. Det er galt. Vi bør være venlige mod Katte og give dem nymalket Mælk, men vi maa ikke være venligere end mod vore egne Børn. Nu kan jeg ikke finde paa mere denne Gang fra

Edward Clay.

Saint-Clair Donnells er som sædvanlig kort og klar, han ødsler aldrig med sine Ord. Jeg tror ikke, det er »paa Dril«, han har valgt Emnet eller tilsat Efterskriften, men hans Opfindsomhed er tydelig nok temmelig indskrænket.

Kære Frøken Shirley!

De bad os beskrive nogle af de mærkelige Ting, vi havde set. Jeg vil beskrive Forsamlingshuset i Avonlee. Det har to Døre, en paa Forsiden og en paa Bagsiden. Det har seks Vinduer og en Skorsten. Der er to Langsider og to Gavle, og Huset ligger paa den »nedre Vej« til Carmody. Det er den tredje største Bygning i Avonlee. De to andre er Kirken og Pakhuset. Her holdes Diskussionsmøder og Foredrag samt Koncerter.

Frøkenens hengivne

Jacob Donnell.

Efterskrift. Forsamlingshuset er malet meget lyseblaat.

Annettes Brev var meget langt, hvilket undrede mig, da Hjemmestile ikke hører til hendes stærke Side. Hun er en stilfærdig og velopdragen lille Pige uden Spor af Originalitet, og hendes Brev begynder saaledes:

Kæreste Frøken!

Nu vil jeg skrive et Brev til Dem for at fortælle Dem, hvor meget jeg holder af Dem. Jeg elsker Dem af hele mit Hjerte, af hele min Sjæl og alt i mig, der er i Stand til at elske, og jeg vil altid være Deres ydmyge Tjener. Det er mit højeste Ønske, og derfor prøver jeg altid at være flittig i Skolen og at kunne mine Lektier.

De er saa dejlig, kære Skolefrøken. Deres Røst er som Musik og Deres Øjne ligner Forglemmigejer, naar Duggens Perler glimrer paa dem. Deres Væsen er som en høj og statelig Dron-

nings, Deres Haar som spundet Guld. Anthony Ramsay siger, at det er rødt, men det skal De ikke bryde Dem om.

Skønt jeg kun har kendt Dem et Par Maaneder, kan jeg knapt tænke mig den Tid, jeg ikke kendte Dem — da De endnu ikke var kommet ind i mit Liv for at velsigne og hellige det. Jeg vil altid se tilbage paa dette Aar som det vidunderligste i mit Liv, fordi det har ført mig sammen med Dem. Det var ogsaa i Aar, vi flyttede til Avonlee fra vort gamle Hjem. Min Kærlighed til Dem har gjort mit Liv rigt og reddet mig fra meget, der var af det onde. Alt dette har jeg Dem at takke for, kære Skolefrøken.« —

Hun bliver ved endnu et Par Sider paa denne Maade, men jeg vil skaane dig for dem og kun give dig Slutningen:

»Kære Skolefrøken, god Nat. Solen er gaaet ned, og Stjernerne tindrer paa Himmelbuen — Stjerner lige saa klare og skønne som dine Øjne. Jeg kysser dine Hænder og dit Aasyn, du elskede. Gud vaage over dig og bevare dig fra alt ondt.

Frøkenens hengivne Elev

Annette Bell.

Dette underlige Brev gjorde mig Hovedet kruset, for jeg vidste, at Annette lige saa godt kunde give sig til at flyve, som hun kunde sætte det Brev sammen. I det første Frikvarter Dagen efter, tog jeg hende med paa en lille Tur ned ad Bakken og bad hende sige mig, hvordan det hang sammen med dette Brev. — Hun tog sig en lille Omgang med Taarer og fortalte derpaa, at hun aldrig før havde skrevet et Brev og ikke vidste, hvordan hun skulde bære sig ad. Men i hendes Moders Skuffe laa en Bunke gamle Breve, som Moderen havde modtaget for mange Aar siden.

»Fader har ikke skrevet dem,« hulkede Annette, »men det har en ung Mand, der studerede til Præst, og Moder tog ham alligevel ikke. Jeg syntes, Brevet var saa pænt, og saa skrev jeg det af og satte kun »Skolefrøken«, naar han skrev »kære Susanne«. Jeg satte ogsaa lidt til selv, naar jeg syntes, det passede, og jeg fatter ikke, at Frøkenen kunde komme efter, at det ikke var af mig selv altsammen. Frøkenen maa være umaadelig klog.«

Jeg oplyste Annette om, at det er højst urigtigt at bruge andre Folks Breve paa den Maade, men jeg er ræd, Annette var ked af, at hendes lille Kneb blev opdaget.

»Det er virkelig sandt, at jeg holder saa meget af Frøkenen,« stammede hun med strømmende Taarer, »selv om Pastoren har skrevet Brevet. Jeg holder af Dem af hele mit Hjerte.«

Det er svært at finde de rette dadlende Ord ved saadan en Lejlighed.

Det bedste har jeg gemt til sidst. Du ler, naar jeg paastaar, at Paul Irving er et lille Geni, men jeg er vis paa, at du af hans Brev vil fatte, at han ikke er som almindelige Børn. Han bor nede ved Stranden hos sin Farmoder og har ingen Legekammerater.

Du mindes vel, at Professoren i Pædagogik forbød os at have »Yndlinge« blandt vore Elever, men jeg maa tilstaa, at jeg sætter Paul højere end alle de andre. Det skader heller ikke, for han er elsket af alle, endog Fru Linde erklærede forleden Dag, at det var mærkeligt, som det lille »Yankeefrø« havde stjaalet hendes Hjerte. Kammeraterne kommer udmærket ud af det med ham, der er intet pigeagtigt ved ham til Trods for hans stærke Følelser, han er en rigtig lille Mand og kan slaa fra sig, naar det gælder. Fornylig var han og Saint-Clair oppe at slaas, fordi Saint-Clair sagde, at det engelske Flag var smukkere end Stjernebanneret. De røg sammen, men forsonedes igen og respekterer fra nu af hinandens Fædrelandskærlighed. Saint-Clair siger, at hans Næve er den h a a r d e s t e, men Paul »slaa hurtigere«.

Pauls Brev lød:

Min kære Frøken Lærerinde!

De sagde, at vi skulde skrive til Dem om de mærkeligste Mennesker, vi kender. Jeg tror, de interessanteste Mennesker er mine »Klippemennesker« og dem vil jeg fortælle Frøkenen om. Jeg har aldrig talt om dem til andre end Farmoder, men jeg vilde saa gerne have, at De skulde kende dem, for De forstaa alting, tror jeg. Der er saa mange Mennesker, der ikke kan forstaa noget, og der er ingen Fornøjelse ved at tale med dem.

Mine Klippemennesker bor nede ved Stranden. Jeg plejede at snakke med dem hver Dag, inden Vinteren kom. Nu kan jeg ikke mere gæste dem før til Foraaret, men saa er de der igen — de forandrer sig aldrig — det er netop det rare ved dem.

Nora var den første, jeg lærte at kende, og jeg tror, jeg

holder mest af hende. Hun bor inde ved den smalle Bugt, og hun har sort Haar og sorte Øjne og ved Besked om Havfruer og Helhesten og Genfærd af døde Sømænd. De skulde bare høre hende fortælle. Saa er der ogsaa Tvillingsømændene. De har intet Hjem, for de er altid paa Søen, men de kommer ofte i Land og snakker med mig og fortæller mig vidunderlige Ting, for de har set den hele Verden — og mere endnu. Jeg maa fortælle Dem, hvad der engang hændte den yngste af Tvillingerne.

Han laa ude og sejlede paa Maanevejen — det er den gyldne Bro, Fuldmaanen laver paa Vandet, naar den stiger op af Havet — forstaar Frøkenen nok, saa blev han ved at sejle lige til han naaede Maanen, og der saa han en lille forgyldt Dør, som han lukkede op, og saa gik han ind i Maanen. Han oplevede meget mærkeligt derinde, men det bliver for langt at fortælle i et Brev.

En Dag fandt jeg en stor Grotte nede ved Stranden, den gik jeg ind i, og der saa jeg den gyldne Dame. Hendes Haar er som skinnende Guld, det flyder helt ned til hendes Fødder, og hendes Klædning straalere og funkler som det rødeste Guld. I Armen holder hun en Guldharpe, og den spiller hun paa hele Dagen igennem. Man kan høre Klangen af den nede ved Stranden, naar man lytter efter, men de fleste Mennesker tror, at det er Vinden, der hvisler mellem Klipperne.

Jeg vil ikke fortælle Nora noget om den gyldne Dame, hun vil vist blive ked af det, hun er undertiden fornærmet, naar jeg har snakket for længe med Tvillingsømændene. Den yngste af Tvillingerne er venlig og rar, men den ældste ser af og til meget uhyggelig ud. Jeg kunde tænke mig, at han gerne vilde være Sørøver, hvis han bare turde, der er noget hemmelighedsfuldt ved ham. En Gang bandede han vældigt, og jeg sagde, at jeg aldrig mere vilde tale med ham, for jeg har lovet Farmoder ikke at være sammen med Folk, der gaar i slet Selskab. Frøkenen kan tro, han skammede sig, og den næste Aften kom han og spurgte, om jeg vilde sejle med ham i Solnedgangen. Hans Baad laa rede, men det var en fortryllet Baad, for den var af lutter Perler og Regnbuer og indvendig straaledede den som en lyserød Muslingeskal. Sejlene var gyldne Maanestraaler og, tænk Frøken, vi styrede lige ind i Solnedgangens Land. Der var vidunderlig skønt! Vi sejlede mellem lutter Blomster, og Skyerne hang over os som farvede Slør. Vi naaede en Havn, og der

steg jeg ud af Baaden og vandrede over en Eng, hvor der voksede Smørblomster saa store som Roser. Jeg syntes, jeg gik omkring derinde et helt Aar, men den ældste Tvilling sagde, at det kun varede et Par Minutter. Jeg tror, at Tiden staar stille i Solnedgangens Land!

Frøkenens hengivne

Paul Irving.

Efterskrift: Frøkenen forstaar nok, at det, jeg fortæller i Brevet, ikke er sandt altsammen?

XII.

En Tycho Brahes Dag.

»Dagen« begyndte allerede Natten før. Anna blev vækket af en gnavende Tandpine og laa flere Timer søvnløs og forpint. Da hun stod op i den kolde, mørke Vintermorgen, fandt hun Livet tomt, kedeligt og ensformigt. Hun vandrede til Skole i alt andet end godt Humør, Tandpinen var ikke gaaet over, og den ene Kind var tyk og ophovnet. Da hun naaede Skolestuen og saa, at Ilden ikke vilde brænde i Kakkellovnen, blev hendes Syn paa Tilværelsen ikke lysere.

Børnene krøb frysende sammen om den rygende Ovn, og det var med en Stemme saa skarp, som Børnene aldrig før havde hørt, at Lærerinden kommanderede dem paa Plads.

Anthony skridtede af Sted med sin sædvanlige, overlegne Mine, Anna mærkede, at han hviskede noget til sin Nabo ved Pulten, og derefter saa de begge op paa hende og fniste.

Aldrig syntes hun, Griflerne havde hvinet paa Tavlerne som i Dag. Hun var begyndt at diktere Regnestykker, da Saint-Clair kom styrtende med Tungen ud af Halsen.

»Du kommer en halv Time for sent,« sagde Lærerinden strengt, »hvor kan det være?«

»Jeg blev nødt til at røre Buddingen for Mor, vi skal have fremmede til Middag, og Clarissa-Almira er syg,« svarede Saint-Clair høfligt, men alligevel vakte hans Svar Kammeraternes Munterhed, og en undertrykt Latter lød rundt om.

»Sæt dig og regn alle Stykkerne paa Side otte og fyrre til Straf, fordi du kommer for sent,« sagde Anna ærgerlig.

Saint-Clair saa undrende paa hende, han var ikke vant til

den haarde Tone, men han gik lydig hen til sin Pult og tog Tavle og Griffel frem. Derpaa skubbede han med Foden var-
somt en lille Pakke over til Joe Slone, der sad paa den anden
Side af Gangen. Anna opdagede det og slog øjeblikkelig ned
paa ham, idet hun bildte sig ind at vide, hvad Pakken inde-
holdt.

Sagen var, at gamle Fru Hiram for at bøde paa sine magre
Indtægter havde aabnet en lille Kagebod, der blev meget søgt af
Skolebørnene. I Særdeleshed var en Slags Kokoskager fristen-
de for Drengene, der ødte deres Spareskillinger hos Fru Hiram
og tog Kagerne med i Skolen, hvor de uddeltes og blev spist midt
i Timerne. I flere Uger havde Anna været paa sin Post over for
dette Brud paa Disciplinen, og Børnene vidste, at naar det skete
næste Gang, blev Kagerne taget fra dem. Og nu sad Saint-Clair
roligt og skubbede en af de sædvanlige Pakker i Fru Hiram
hvid- og blaastribede Papirer over Gangen — lige for hendes
Øjne.

»Joe«, udbrød Anna, »kom herop med den Pakke«. Flov
og rødmende rejste Joe sig. Han var en lille Tyksak, der stam-
mede og rødmede ved alle Lejligheder. Da han stod foran
Anna, saa han umaadelig brødefuld ud.

»Kast øjeblikkelig den Pakke i Ilden,« bød Lærerinden.
Joe saa endnu mere forfærdet ud.

»Kæ — kæ — kære Frøken,« stammede han.

»Ingen Indvendinger, gør som jeg siger.«

»M — m — men, Frøken, det — det — det er,« jamrede han
ulykkelig.

»Lystrer du eller ikke? Jeg spørger kun,« sagde Anna.

Hendes skarpe Stemme og et ildevarslende Glimt i hendes
Øjne kunde have skræmt en modigere Dreng end Joe. Denne
Frøken Shirley kendte ingen af Børnene, hun stod for dem som
et fremmed Væsen.

Med et forskrækket Blik til Saint-Clair gik Joe hen til Ov-
nen, aabnede den store, firkantede Luge og kastede Pakken der-
ind, førend Saint-Clair, der styrtede frem, fik Tid til at stoppe
ham, og i samme Nu sprang Drengen tilbage lige i rette Øje-
blik.

De næste Minutter sansede de rædselsslagne Elever i Avonlee
Skole intet, for et Uvejr med Torden og Lyn rasede midt inde i
Stuen. Om det var et Jordskælv eller et Vulkanudbrud, der ry-

stede Huset og vilde opsluge dem, vidste ingen af dem, men de troede alle fuldt og fast, at deres sidste Time var kommet.

Den uskyldigt udseende Pakke, som Anna i sin Tankeløshed ikke havde undersøgt, indeholdt en udvalgt Samling Fyrværkerisager, Hr. Slone havde bedt Saint-Clairs Fader om at købe inde i Byen, og det skulde bruges Dagen efter. Han vilde fejre sin Fødselsdag med et straalende Fyrværkeri. Raketterne futede desværre af lidt for tidligt med Torden og Larm, og Ildhjulene for ud af den aabne Laage og snurrede hvæsende og spruttende rundt i Salen.

Anna sank bleg af Skræk ned paa sin Stol, og de smaa Piger fløj rædselsslagne op paa Pulte og Bænke. Joe stod som fastnaglet paa samme Sted, og Saint-Clair løb ud i Forstuen og lo saa han var helt krumbøjet. Prillie Rogerson daanede, og lille Annette Bell var næsten fra Forstanden af Rædsel.

De syntes, det varede en Evighed, i Virkeligheden var det kun nogle Minutter, før det sidste Ildhjul var brændt af, og den sidste Raket faldt sort og sværtet til Hvile. — — Anna genvandt Ligevægten og skyndte sig at aabne Vinduer og Døre for at faa den stinkende Røg ud igen. Saa bar hun den afmægtige Prillie ud i Forstuen, og den altid kejtede Barbara hældte i sin Velvillie en hel Kande iskoldt Vand ud over hende, saa hun nær var druknet i Oversvømmelsen, efter at hun var reddet ud af Ilden.

Først en Times Tid senere var alt i god Orden igen, men Eleverne følte, at ikke engang en Eksplosion kunde forbedre deres Lærerindes Humør. Ingen, undtagen Anthony, vovede at hviske et Ord. En af Drengene, hvis Griffel hvinede paa Tavlen, saa op og mødte Annas Blik, og han ønskede sig i sit stille Sind langt ned under Gulvet. Et Hold, der var oppe i Geografi, blev jaget af Sted gennem en hel Verdensdel med en Fart, der gjorde dem rent forvirrede, et andet Hold, der blev hørt i Grammatik, hørte Grundled og Genstandsled, Tillægsord og Biord suse om Ørerne, som om det var Tennisbolde, der sprang omkring dem. Chester Slone stavede Holland med »aa« og fik en Omgang, saa han var helt udmattet bagefter. Anna vidste, at hun havde gjort sig til Nar, og at man vilde le af hende ved en halv Snes Teborde den Eftermiddag, og Tanken herom gjorde hende endnu mere ophidset. En anden Dag havde hun maaske let af det hele, men i Dag var det hende umuligt. Hun lod imidlertid som ingenting og saa ud over Klassen med en kold, overlegen Mine.

Da Anna efter Frokostfrikvarteret traadte ind i Skolestuen, sad alle Børnene musestille paa deres Pladser og saa alvorlige i Læsebøgerne, alle — undtagen Anthony! Han kikkede op paa Lærerinden med et Par Øjne, der funkled af Næsvished og Lystighed. Anna trak Katederskuffen ud for at tage et Stykke Kridt, og i det samme sprang en lille Rotte op under hendes Haand, hoppede tværs over Bordet og ned paa Gulvet. Med et halvkvalt Skrig rykkede Anna tilbage, og Anthony lo himmelhøjt.

Derpaa fulgte en dyb, trykkende Tavshed. Annette Bell overvejede, om hun skulde give sig til at græde, fordi hun ikke vidste, hvad Vej Rotten havde taget, men opgav det, da hun saa Annas flammende Øjne.

»Hvem lukkede Rotten ned i min Skuffe?« spurgte hun lavmælt. Stemmen lød rolig, men Paul Irving følte en Kuldegysen ned ad Ryggen, og Joe saa op med en Skælven fra Hoved til Fod, idet han stammede: »N—n—nej, Frøken, det er — ik — ikke mig!«

Anna værdigede ham ikke et Øjekast, hun vendte sig om og saa paa Anthony. Drengen mødte hendes Blik med et ufor- skammet Smil.

»Er det dig, Anthony?«

»Ja, vist er det mig,« svarede han trodsigt.

»Kom herop.«

Anna tog Pegepinden, der var lang og tung.

Selv i den højeste Grad af Vrede og Hidsighed vilde Anna aldrig have slaaet et Barn paa en ond Maade, men Pinden ramte godt og efter et Par Slag blev Anthonys Trods brudt, han skuttede sig, fortrak Aasynet og to Taarer trillede ned ad hans Kinder.

I samme Nu kastede Anna Pinden og satte sig. Hun var skamfuld, bittert ydmyget og angrede dybt sin Hidsighed. Hendes Vrede var borte, og hun vilde have givet meget til at kunne faa Lov at briste i Graad. Alle hendes smukke Talemaader var falske, hun havde slaaet en af sine Elever — Jane kunde triumfere og Hr. Harrison le skadefro! Og det værste af alt — nu svandt det sidste Haab om at vinde Anthony. Fra nu af var han naturligvis hendes aabenbare Fjende.

Med en Kraftanstrengelse tvang hun Taarerne tilbage og fortsatte Undervisningen.

Da hun kom hjem om Eftermiddagen, lukkede hun sig inde paa sit Værelse og græd over sine Sorger og sin Samvittigheds-kval, over de gode Forsætter, hun havde sveget — græd med Hovedet ned i Pudsen over sine bristede Forhaabninger saa længe, at Marilla blev urolig og bankede paa.

Da Anna lukkede op, fordrede hun at høre, hvad der var i Vejen.

»Der er det i Vejen,« sukkede Anna, »at jeg har saa meget at angre. Aah, Marilla, det har været en rigtig Ulykkesdag, jeg skammer mig over mig selv — jeg tabte al Selvbeherskelse og gav Anthony nogle drøje Rap med Pinden.«

»Hvor det glæder mig,« svarede Marilla i en tilfreds Tone, »det skulde du have gjort for længe siden.«

»Nej, nej! Jeg ved ikke, hvordan jeg skal kunde mødes igen med Børnene. Jeg føler mig saa ydmyget — du aner ikke, hvor hidsig og ond, jeg blev — og Udtrykket i Paul Irvings Øjne, da jeg bagefter saa paa ham, saa forfærdelig bedrøvet han saa ud. Aah, Marilla, jeg har gjort mig megen Umage for at vinde Anthony, og nu er alt spildt.«

Marillas haarde, arbejdsvante Haand strøg saa mærkelig blødt og kærligt ned over Pigebarnets tykke Haar, og hendes Ord lød ømme og milde.

»Du tager dig al Ting for nær, Anna. Vi kan alle sammen fejle, og Ulykkesdage indtræffer for hvert eneste Menneske. Hvad gør det, om Anthony holder af dig eller ej; det kan du sætte dig ud over, og han er jo for Resten den eneste, der er paa Kant med dig.«

»Jeg vil saa gerne, at alle skal holde af mig,« stammede Anna, »og jeg bliver bedrøvet og ærgerlig, naar der er noget i Vejen. Anthony vil vel hade mig som Pesten herefter, aah, hvor jeg har baaret mig dumt ad i Dag! Nu skal du høre det altsammen.«

Marilla hørte i Tavshed paa Annas Fortælling om Dagens Hændelser. Nu og da gled et Smil over hendes Aasyn, men den unge Pige var altfor optaget til at lægge Mærke til det.

»Kære Barn, tag det med Ro. Nu er denne Dag forbi, og i Morgen begynder du en ny — uden Ulykker — saadan sagde du selv, da du var Barn. En Kop dejlig Te og lidt af min nybagte Smørdejgskage med Syltetøj vil gøre dig godt, skal du se.«

Anna rystede sørgmodig paa Hovedet, men rejste sig op, va-

skede sine forgrædte Øjne og ordnede de opløste Fletninger. Plejemoderen iagttog hende i Stilhed, hun syntes at spore Tegn paa en lysere Stemning og listede sagte ud af Døren.

Da den unge Pige kom ned i Stuen, stod et indbydende Aftensbord dækket. Tvillingernes glade Ansigter lyste hende i Møde, Teen, som Marilla var i Færd med at skænke, duftede og dampede, og midt paa Bordet stod et stort Fad med den lækre, nybagte Kage. Det virkede altsammen saa hjemligt og opmuntrende paa Annas trætte Nerver, at hun hurtig genvandt baade Humør og Appetit.

Hun sov godt om Natten, og da hun vaagnede næste Morgen, fandt hun, at baade Verden og hun selv havde undergaaet en Forvandling.

Hele den lange Vinternat havde Sneen drysset ned, og alt det hvide glimrede og funkledede som Diamanter.

Anna var hurtig paaklædt og gik muntert til Skole ad den brede Hovedlandevej, da alle Genveje var spærret af Sne, men hendes Glæde fik et Knæk, da hun opdagede Anthony komme løbende ned ad en Sidevej. Til hendes store Forbavselse tog Anthony ikke alene Huen af, hvad han ellers aldrig plejede at gøre, men spurgte høfligt: »Maa jeg ikke faa Lov at bære Frøkenens Bøger? Det er lidt glat i Dag.«

Den unge Lærerinde rakte ham Bøgerne, idet hun spurgte sig selv, om hun drømte eller var vaagen, og de fulgtes videre i Tavshed. Da de naaede Skolen, og Anna modtog sine Bøger, takkede hun ham med et Smil, ikke det sædvanlige Lærerindesmil, som hun havde gjort sig til Pligt altid at vise ham, men et naturligt og glad Smil.

Anthony ikke alene besvarede hendes Smil, men han satte ligefrem et henrykt Ansigt op, og Anna følte, at selv om hun ikke havde vundet hans Kærlighed, havde hun i det mindste opnaaet hans Agtelse.

Næste Dag traadte Fru Linde ind i Køkkenet, og hun havde næppe sat sig til Rette ved Siden af Marilla, før hun aabnede Samtalen.

»Naa, Anna! Jeg kan fortælle dig, at du har faaet en Ven i Anthony. Han siger, du er meget dygtig, for de Rap, du gav ham, var lige saa gode, som hvis du havde været en Lærer i Stedet for en Lærerinde.«

»Jeg troede ikke, man kunde vinde sig Venner paa den Maa-

de,« svarede Anna nedslaaet. Hun følte, at hendes ideale Grundsætninger havde svigtet hende. »Jeg synes, det hele er saa bagvendt,« vedblev hun sukkende, »og trods alt er jeg alligevel vis paa, at det ikke kan være urigtigt først at prøve med Venlighed og Taalmodighed.«

»Nej, men de, der hedder Ramsay, er en Undtagelse fra alle Regler, det er vist,« sluttede Fru Linde i en afgørende Tone.

Da Hr. Harrison hørte Historien, sagde han: »Jeg tænkte jo nok, det maatte ende saadan før eller senere,« og Jane kunde naturligvis ikke dy sig for at drille sin gode Veninde og Kollega.

XIII.

Foraar i Skoven.

Efter de første Maaneders mange Sindsrørelser gled Vinteren fredeligt og stille hen, Dagene gik deres jævne Gang, Anna faldt til Ro, og Børnene var glade over deres Lærerinde. Julen var blevet fejret paa Grønnebrink sammen med de smaa forældreløse Tvillinger, der foreløbig havde fundet et godt Hjem hos Marilla og hendes kære Plejedatter, og paany holdt Foraaret sit Indtog paa Prins Edwards Ø.

En smuk Dag i April mødtes Anna og Isabella paa Broen neden for Grønnebrink.

»Jeg vilde over til dig for at bede dig fejre min Fødselsdag med mig paa Lørdag,« tog Anna ivrigt til Orde.

»Din Fødselsdag?« gentog Isabella undrende. »Du holdt jo Fødselsdag i Marts.«

»Det ved jeg nok,« svarede Anna leende. »Men hvis mine Forældre havde spurgt mig til Raads, havde jeg valgt en senere Maaned. Naturligvis vilde jeg holde min Indtrædelse i Verden om Foraaret, men jeg vil have alle de dejlige Blomster med mig, jeg vil fejre min Fødselsdag mellem lysegrønne Træer i Selskab med Violer og Aurikler, Paaskelillier og Lilliekonvaller, og nu vil jeg hele Dagen vandre om i Skoven sammen med dig, Jane og Priscilla. Vi skal gennemstrejfe Skoven paa Kryds og tværs og undersøge alle de smaa, hemmelige Stier. Vi vil leve os ind i Foraaret og bringe et Pust af alt det skønne hjem med os i vore Hjerter og i vores Sind og Tanker.«

»Ja, det lyder meget fornøjeligt,« sagde Isabella roligt, hendes Fantasi tog sjældent saa høj en Flugt som Annas. »Men tror du ikke, at der er meget vaadt inde i Skoven?«

»Saa tager vi Galoscher paa,« udbrød Anna lystigt. »Kom over i Morgen tidlig og hjælp mig med at lave Madpakkerne i Stand. Du kan tro, de bliver lækre, Marilla har lavet dejlige Kager, baade Søsterkage og Kremkager og nogle med hendes bedste Syltetøj inden i. Vi maa naturligvis ogsaa have Smørrebød med, det ser saa prosaisk ud, men vi kan vælge noget godt at lægge paa.«

Lørdagen oprandt heldigvis med dejligt Vejr — en klar, blaa Himmel, straalende Sol og en mild Vind, der strøg tørrende hen over de vaade Marker og legede med Frugttræernes hvide Blomster.

Endog Hr. Harrison, der gik og harvede sin Mark, følte lidt af Foraarets Trylleri og syntes, at han saa Vaaren lyslevende for sig, da de fire unge Piger kom muntert leende og snakende forbi ham, hver med sin lille Kurv i Haanden.

»I saadan et Vejr er det let at være glad,« sagde Anna til Veninderne, »lad os prøve paa at gøre denne Dag saa smuk, at vi altid vil tænke tilbage paa den med Henrykkelse, vi maa holde Humøret oppe og sige: »Vig bort« — til alle Ærgrelser.«

»Jane — hvad gaar du og tænker paa? Jeg kan se, du grubler over nogle ubehagelige Erfaringer fra Skolen!«

»Hvorfra ved du det?« spurgte Jane overrasket.

»Jeg forstaar mig en Smule paa at læse i et Menneskes Aarsyn, og jeg har ofte set det Udtryk i mit eget,« svarede Anna. »Vær sød og slip de Tanker, det retter sig nok paa Mandag; gem det foreløbig i din Hukommelses Pulterkammer. Naar jeg bliver firs Aar — hvis jeg lever saa længe — vil jeg kunne se den lysegrønne Skov og Violerne med lukkede Øjne lige saa tydelig, som jeg ser dem i Dag. Denne Dag er Vaarens første, skønne Gave til os.«

»Hvis man kunde se et Kys, tror jeg, det vilde ligne en Viol,« udbrød Priscilla.

»Det var en smuk Tanke, og du skal have Tak, fordi du udtalte den. Verden vilde blive langt interessantere, hvis Folk ikke holdt alle deres Tanker for sig selv.«

»Det blev vist meget ubehageligt i Længden,« ytrede Jane tørt.

»Maaske,« lød Annas Svar, »men saa faar de, der tænker kedeligt og ubehageligt, tage Skade for Hjemgæld. Vi kan godt udtale vore Tanker, for vi vil kun tænke paa noget smukt. Hver af os skal sige, hvad der falder hende ind, kun det er rigtig Samtale. Se, der gaar en Sti, jeg aldrig har lagt Mærke til før, skal vi ikke prøve, hvor den fører hen.«

Stien slyngede sig i mange Bugter og var saa smal, at Pigebørnene maatte gaa i Gaasegang, og Grenene slog dem i Ansigtet. Endelig lysnede det, Stien videde sig ud, Træerne blev færre og med eet standsede Anna, der gik forrest, og raabte:

»Pigebørn! Aah, se, hvor her er dejligt.« Stien mundedes ud i en Eng, og midt i den laa en lille Sø. I Sommertiden vilde den sikkert være helt udtørret og kun en Mængde højt Græs og Bregner vise, hvor den laa, men nu straaledes den i Foraars-solen, rund som en Tallerken og klar som Krystal. Lysegrønne Birketræer dannede en Krans om den, og blaa Iris smykkede Bredderne.

»Yndigt!« sagde Jane bifaldende.

»Lad os danse omkring den som Skovnymfer,« raabte Anna, smed Madkurven og rakte Hænderne ud til begge Sider.

Dansen gik dog ikke saa let over Græsset, som hvis de havde været rigtige Nymfer, for Jorden var tung og vaad, Galoscherne sad fast, og Jane tabte til sidst begge sine!

»Man kan ikke være Nymfe, naar man gaar i Galoscher,« jamrede hun, idet hun leende gav sig til at trække dem paa.

»Vi maa finde paa et Navn til denne lille Perle af en Sø,« ivrede Anna. »Hver af os foreslaar et Navn, og saa trækker vi Lod. Hvad synes du, Isabella?«

»Birkedammen,« lød Isabellas hurtige Svar.

»Krystalsøen,« mente Jane.

Anna, der stod bag hende, sendte Priscilla et bønfoldende Blik, og Veninden gengældte Fortroligheden ved at foreslaa »Diamantsmykket«. Anna stemte for »Alfespjlet«.

Navnene blev skrevet paa smaa Stykker Birkebark med en Blyant, som Jane trak op af Lommen, Stykkerne blev kastet i Annas Hat, Priscilla lukkede Øjnene og »trak«.

»Krystalsøen«, læste Jane triumferende, men Anna syntes, Skæbnen havde handlet grumt med den skønne Sø, dog tav hun klogelig med sin oprørske Mening.

De unge Piger banede sig Vej videre frem gennem et tæt

Krat og mundede ud paa Hr. Slones grønnende Kløvermark. Paa den anden Side af Marken løb Stien ind i en ny Del af Skoven, og de enedes om at fortsætte Undersøgelserne. Efter en kort Vandring stod de midt inde i en mørk Granskov, hvor Solen ikke kunde trænge igennem det tætte grønne, og en klam Skumring fik dem alle fire til at gyse.

»Herinde bor Svartalferne,« hviskede Anna, »de gode Feer bor kun, hvor Solen kan lyse og varme.«

»Hvor det var morsomt, hvis der var Feer, af hvem man kunde faa tre gode Ønsker,« sagde Jane.

»Jeg vilde gerne være smuk, rig og klog.«

»Jeg ønsker at blive høj og slank,« ytrede Isabella højtideligt.

Anna tænkte paa sit Haar men forjog Tanken som uværdig, derpaa sagde hun: »Gid det altid maatte være Foraar — i vore Hjerter og i hele vort Liv.«

Priscilla gav sig til at le og raabte: »Saa var vi jo i Himmelen med det samme.«

»Nej,« svarede Anna, »i Himmelen er alle Jordens skønne Ting, der er baade det brogede Efteraar og den frostglimrende hvide Vinter — ikke sandt, Jane?« »Det — det ved jeg ikke,« mumlede Jane, hun var en rar Pige og en flink Lærerinde, men de himmelske Tilstande havde hun ikke tænkt saa dybt over.

»Forleden spurgte Minnie, om man hver Dag gik i Søndagstøj i Himmelen,« fortalte Isabella leende.

»Det gør man sikkert,« svarede Anna i dybeste Alvor. »Vi behøver ikke at forsømme vigtigere Gerninger i Evigheden, fordi vi er iførte smukke Klædninger eller Gevandter — det Ord passer vist bedre. I Himmelen vil jeg gaa klædt i lyserødt, det kan jeg ikke gøre i denne Verden, og de første Par hundrede Aar bliver jeg ikke ked af den Farve, men I andre kan godt gaa i hvide Skrud, hvis I hellere vill«

Da Pigebornene kom ud af Skoven, bredte et smilende Landskab med Marker og lysegrønne Skove sig foran dem. De stod paa en Eng, der var gennemskaaret af en rislende Bæk, og bag et forfaldent Stengærde laa et underligt forviltret og forladt Stykke Have, med en Mængde gamle Rosenbuske og blomstrende Frugttræer, og overalt i det saftige, frodige Græs nikkede Paaske- og Pinsellillier paa deres høje Stængler.

De fire unge Piger blev undrende staaende, og henrykte Udbrud lød fra alle Sider.

»Det maa være Hesther Grays Have,« mente Isabella, »Moder har talt om den, men jeg troede ikke, at den fandtes endnu. Kender du hendes Historie, Anna?«

»Nej, men jeg synes, jeg kender Navnet!«

»Du har set det paa Kirkegaarden,« svarede Isabella, »og paa Stenen staar under hendes Navn, at hun kun var toogtyve Aar gammel, da hun døde; hendes Mand ligger begravet tæt ved, men han har ingen Sten.«

»Tænk, at denne Have har en Historie,« udbrød Anna, »lad os sætte os mellem Blomsterne og fortæl saa, Isabella.«

»Gamle David Grays Søn, John,« begyndte Isabella, »blev forelsket i en Pige inde i Boston. Hun stod i en Butik, men hun var født paa Landet og længtes altid efter at komme bort fra Byen. Da hun blev forlovet med John, bad hun ham, om de maatte bo et roligt, ensomt Sted, hvor hun kunde se Marker og Skove. De giftede sig og kom til Avonlee. Hun var svagelig og forstod sig ikke paa Husførelse, sagde Moder, men hun var mild og blid som en Engel. John anlagde denne Have og byggede et lille Hus herude, og Hesther dyrkede sine Blomster, det kunde hun langt bedre end at lave Mad. De boede her i fire Aar, saa blev hun syg. John plejede hende selv og tillod ingen fremmede at hjælpe sig. Hver Dag bar han hende ud i Haven, hvor hun laa paa en Bænk med en Mængde Puder og Tæpper for at hvile blødt. Det hed sig, at John hver Morgen knælede ved hendes Leje, og at de begge i Forening bad om, at naar hendes Time slog, hun da maatte dø ude i Haven — og deres Bønner blev hørt! En Dag, netop som John havde baaret hende ud og plukket alle de Roser, der var sprunget ud om Natten, og lagt dem i hendes Skød, saa hun smilende op paa ham, lukkede Øjnene, og saa,« sluttede Isabella, »var det forbi.«

»Hvor det var rørende,« mumlede Anna og tørrede sine Øjne.

»Hvad gjorde John bagefter?« spurgte Priscilla.

»Han solgte Huset og drog tilbage til Boston. Ti Aar senere døde han og blev begravet ved Siden af sin lille Hesther.«

»Hvorfor vilde hun bo saa langt fra alle Mennesker?« spurgte Jane grundende.

»Det forstaar jeg godt,« udbrød Anna og sprang op, »skønt jeg ogsaa undertiden trænger til Mennesker. Hesther var dødt-ræt af Mylderet og Larmen i den store By. Selv om hun maa-

ske ikke opnaaede al den Lykke, hun higede efter, er hun dog at misunde. Hun levede fire lykkelige Aar og lukkede sine Øjne under den frie Himmel, omgivet af Blomster, mens den, hun holdt mest af paa Jorden, stod ved hendes Side og saa paa hende med kærlige Blikke — aah, hvor det er skønt. Jeg er glad over, at vi kom til denne Have, i Dag er det min udvalgte Fødselsdag, og Haven og dens Historie er den bedste Gave, jeg kunde faa.«

Anna tav lidt, hun kastede et Afskedsblik til den yndige Plet, saa rev hun sig løs og sagde: »Kom, vi maa af Sted.« Selskabet gik nu videre, og Dagen gled hen med Hvile, Snakken og Spisen af de medbragte Madpakker, der gjorde stor Lykke. Anna havde ogsaa taget en Flaske Limonade og Glas med. Selv drak hun Vand fra Bækken af et Stykke Bark, Vandet sivede rigtignok ud paa Halvvejen, men Limonade af Glas var alt for prosaisk en Drik paa Foraarsskovturen.

»Se dernede,« udbrød hun med eet og pegede ned i Bækken, »se paa det lille Digt.«

»Hvad for noget?« raabte Jane, og Isabella stirrede vildt omkring sig.

»Se paa den lille Mostue, som Vandet risler saa stille og ensformigt hen over, det ligner smaa Striber, der iler og iler i en uafbrudt Strøm, og Solen kaster en eneste Straale derned — det er det dejligste uskrevne Digt.«

»Du er helt tosset, Anna,« svarede Jane. »Et Digt er Vers paa korte og lange Linier.«

»Nej, nej,« Anna rystede energisk paa sit blomsterkransede Hoved. »Verslinier er kun Digtets ydre Klædning og ikke mere Digtets Sjæl end dine Garneringer er dig, Jane.«

»Hvordan mon en Menneskesjæl ser ud?« hviskede Priscilla drømmende.

»Jeg tror, den er skabt af Lys,« svarede Anna, »nogle skifter altid i dejlige Farver, andre Sjæle lyser og glitrer som Maane-straalene paa Vandet, og andre igen ligner de blege og gennem-sigtige Taager, naar Dagen gryer.«

»Jeg har læst, at Sjælen ligner Blomster,« mumlede Priscilla.

»Saa er din en guldgul Paaskelillie,« sagde Anna, »og Isabellas en mørkerød Rose. Jane er en Æbleblomst skær, fin og hemmelighedsfuld. —«

»Din egen er en Natviol, der dufter dejligst inde i Skovens dybeste Skjul,« udbrød Veninden.

»Nu gaar det over min Forstand,« hviskede Jane i Øret paa Isabella, »jeg forstaar ikke mere deres højtravende Komplimenter. Kan du følge med, Isabella?«

Da Solen gik ned, vendte de unge Piger hjem, trætte men glade over den vellykkede Tur.

»Det blev virkelig en fornøjelig Dag,« sagde Isabella i en Tone, der røbede, at hun ikke havde næret store Forventninger om Morskab paa den Skovvandring.

»En herlig Dag,« raabte Priscilla.

»Ja, det var morsomt at gaa paa Opdagelser,« erklærede Jane.

Anna tav. Hun saa ud imod Solnedgangen og tænkte paa lille Hesther Gray.

XIV.

En afværget Fare.

En Fredag Aften kom Anna fra Postkontoret og mødte Fru Linde, der slog Følge med hende paa Hjemvejen. Den gode Dame var naturligvis optaget af Tanken om saavel den enkeltes som det almene Vel.

»Der har jeg været hos denne Familie Cotton og bedt om at faa Alice til Hjælp,« tog hun til Orde, »men tror du, jeg kan faa hende? Nej, bevares, hun er optaget. Og saa sidder hendes Farfader og hoster og gisper og kan ikke hjælpe sig selv. I ti Aar har han nu siddet og set ud, som om han skulde dø hver Dag, men — mærk mine Ord — han lever saamænd ti Aar endnu. Den Slags Folk kan ikke tage en Afgørelse og faa det overstaaet, han kan ikke engang skaffe sig en ordentlig Sygdom, saa der kan blive Ende paa det. Han har altid været et upraktisk Menneske; man maa haabe, at Forsynet vil ordne det for ham,« og Fru Linde sukkede, som om hun mistænkte Forsynet for ogsaa at være lidt upraktisk i den Henseende.

»Marilla var jo i Byen i Gaar,« blev hun ved efter en lille Pavse, »var hun hos Øjenlægen?«

»Ja, og han var tilfreds med hende,« sagde Anna glad. »Der er ingen Fare for Blindhed, naar hun kun er varsom og ikke

læser eller syr for meget. Men hvordan gaar det med Basaren?»

Damernes Værneforening havde i Sinde at lave en Basar for at samle Penge til Kassen, og Fru Linde var Sjælen i det hele.

»Jo, Tak! Fru Allan har fundet paa at udstyre et gammeldags Køkken og lave alle Slags gammeldags Retter, vi samler Tilbehøret sammen alle Steder fra. Fru Fletcher laaner os sin Moders hjemmevævede Tæpper, Fru Boulter sender gamle Stole, og fra Mary Shaw faar vi et antikt Skab med Glasdøre. Jeg haaber, Marilla vil lade os faa sine store Messinglysestager? Vi vilde ogsaa gerne have gammelt Porcelæn, og Fru Allan ønsker saa meget et stort Fad af det gamle, blaablomstrede Stel, hvis vi kan finde et, men det lader ikke til, at det Mønster kan skaffes mere. Kan du tænke dig, hvor man kunde faa et fra?»

»Frøken Josefine Barry har eet, jeg skal skrive og spørge, om hun er villig til at laane det ud paa Grund af det gode Formaal.«

»Aah, ja, det var udmærket, jeg tænker Basaren kan aabnes om fjorten Dage. »Onkel Tom« spaar daarligt Vejr til den Tid, og saa faar vi nok straalende Solskin.«

Den omtalte »Onkel« ejede i det mindste een Lighed med andre Profeter, den nemlig, at han ikke blev troet i sit eget Land. Han var ufrivillig en Kilde til megen Morskab, fordi hans Vejrspaadomme regelret mislykkedes. Hr. Wright, der regnede sig selv for at være Byens gode Hoved, erklærede, at man aldrig havde nødig at kikke i Avisen efter Vejrberetningerne, man skulde blot spørge »Onkel« om, hvordan Vejret blev den og den Dag, og saa vente det stik modsatte. Men til Trods for sine Uheld blev »Onkel Tom« ufortrøden ved at profetere.

Anna sagde Farvel til Fru Linde og skyndte sig hjem.

»Her er Brev fra Tvillingernes Farbroder,« raabte hun ivrigt og viftede med det, »hvad tror du, han mener?»

»Det nemmeste var jo at lukke Brevet op og se, hvad der staar,« ytrede Marilla i en kort Tone. En skarp Iagttagelse vilde snart have opdaget, at hun hellere vilde dø end røbe sin Nysgerrighed.

Anna rev hurtigt Konvoluten op og løb Brevet igennem. »Han siger, at han ikke kan modtage Børnene, han er syg og Brluppet udsat. Han spørger, om vi kan huse dem til Efteraaret. Det maa vi jo, ikke sandt, Marilla?»

»Vi kan vist ikke andet,« svarede den ældre Kvinde lavmælt, men øjensynlig lettet i Sindet. »De er ikke saa vanskelige at passe paa som den Gang, de kom, eller ogsaa har vi vænnet os mere til dem. Davy er jo helt skikkelig efterhaanden, han bliver nok en god Dreng.«

»Ja, han har bedret sig kendelig,« mente Anna, som nødig vilde udtale sig for meget, hun havde Dagen før grebet ham paa fersk Gerning inde i Skabet i Spisestuen. Marilla var til Møde, og Dora laa i dyb Søvn paa Køkkensofaen, da Anna kom hjem fra Skolen og saa Hr. Davy med stort Velbehag tulle Syltetøj i sig af den Krukke Blommer, som han kaldte »Fremmede Syltetøj«, og som han havde strengeste Paabud om ikke at røre. Han saa meget skamfuld ud, da Anna kom bag paa ham.

»Din graadige Dreng, ved du ikke, at det er meget stygt at staa og spise af Syltetøjet, naar du ikke maa røre noget i Skabet?« spurgte den unge Pige strengt.

»Ja, det er galt,« erkendte Davy slukøret, »men Syltetøjet er saa voldsom lækkert, Anna. Jeg kikkede kun lidt paa det, men saa syntes jeg, at jeg maatte smage bare en lille Smule — jeg stak Fingeren ned i Krukken« — Anna stønnede indvendig — »og slikkede den, men det smagte endnu dejligere, end jeg troede, og saa var jeg ligefrem nødt til at hente en Ske og skumme lidt oven af.«

Anna holdt en alvorlig Straffeprædiken for ham, Davy gav hende et angerfuldt Kys og lovede aldrig at gøre det mere, men i samme Øjeblik spurgte han:

»Tror du, der er Syltetøj i Himmelen?«

Den unge Pige var paa Nippet til at briste i Latter, men hun vedligeholdte Alvoren og svarede kun:

»Maaske, hvis der er nogen, der længes meget efter det.«

»Men hvordan kan Englene faa det lavet, naar der staar, at det er Søndag hver Dag deroppe? Saa tror jeg ikke, jeg bryder mig om at komme der, hvis man ikke skal gøre andet end at gaa i hvide Kjoler og spille paa Harpe. Mon Englene ikke maa gaa med Bukser? De kunde jo godt bruge Vingerne alligevel. Chester Slone taler saa meget om saadan noget, for han skal være Præst.« Davy sukkede og kikkede hen til det lukkede Syltetøjsskab, »jeg vil ikke være Præst, jeg vil være Købmand og sælge Bolsjer og Appelsiner. Tror du ikke, jeg kunde nøjes med at spille paa Mundharpe i Himmelen, naar jeg bad pænt om det?«

Anna vovede kun at svare et Par Ord og sendte Drengen ud at lege, for at hun i Enrum kunde give sin Munterhed frit Løb. —

»Foreningen til Samfundets Forbedring« førte imidlertid en blomstrende Tilværelse og havde udrettet store Ting. Hr. Spencer indfrieede sit Løfte, andre fulgte hans Eksempel, og langs Landevejen uden for Gaardene grønnedes Kanterne med saftigt Græs i Stedet for Tidsler og Ugræs, der før bredte sig alle Steder. Det trekantede Jordstykke ved Korsvejen var ryddet, Pelargonierne blomstrede i Rabatten, og endnu havde ingen Kovovet sig ind og ødelagt Herligheden. Desværre havde Hr. Boulter nægtet at rive den gamle Hytte paa Bakken ned. Den Sag kom ingen andre ved, mente han.

En Aften holdt de unge »Forbedrere« Møde hos Harmon Anderson, og man enedes i at affatte en Henstilling til Skoleraadet om at indhegne Skolegaarden med et Stakit; desuden nærede man Planer om at pynte Kirkepladsen med saa mange smukke Træer, som Foreningens Pengekasse vilde tillade. — »For,« sagde Anna, »vi kan ikke gaa om med Indsamlingslister, saa længe Forsamlingshuset staar i al sin lyseblaa Forfærdelighed.«

»Forbedrerne« var allerede i Færd med at nedsætte et Udvalg, der skulde udarbejde et Overslag over Udgifterne, da Gertie Ramsay kom svansende ind, pyntet og vigtig. Hun plejede altid at komme for sent, for at gøre des mere Virkning, som onde Tunger sagde. Og Gerties Indtræden var denne Aften endnu mere virkningsfuld end ellers, for hun stod stille midt paa Gulvet, saa op imod Loftet, slog Hænderne sammen og raabte:

»Kan I tænke jer, hvad jeg har hørt? Hr. Parker har lejet hele sit Plankeværk ved Landevejen ud til Handelsreklamer.« For een Gangs Skyld vakte Gertie al den Opsigt, hun kunde ønske sig. »Forbedrerne« kunde ikke være blevet mere lamslaaede af Skræk, hvis en Bombe var sprunget midt imellem dem.

»Det kan ikke være sandt,« gispede Anna udmattet.

»Det samme sagde jeg, da jeg fik det at høre,« svarede Gertie, der nød sin Triumf i fulde Drag. »Jeg sagde, det har Parker ikke engang Forstand nok til. Jo, pyt! Fader mødte ham nu i Aften, og han sagde, at det var hans ramme Alvor. Han har lejet det ud til en Apotheker, saa det bliver Piller og Plastre i een Uendelighed.«

De stakkels »Forbedrere« saa skrækkelige Syner.

I Aanden viste det Parkerske Plankeværk sig for dem dækket af Reklamer for alle Slags Skønhedsmidler og lægende Salver i de mest skrigende Farver. Enhver Tanke om Skolegaardens Indhegning eller Kirkepladsens Forskønnelse veg for den nye Fare. Alle raabte i Munden paa hverandre, og Annas Forsøg paa at kalde Medlemmerne til Orden var forgæves, alt druknede i et gyseligt Virvar.

»Vi maa blive rolige,« raabte Anna, der i Virkeligheden var den mest oprørte, »vi maa udspekulere noget, der kan ændre hans Plan.«

»Vi kan slet ikke hindre ham i at gøre, hvad han vil,« udbrød Jane ærgerlig. »Vi ved, hvordan Parker er, han gør alt for Penge. Han bryder sig ikke det mindste om Samfundsfølelse eller Skønhedssans.«

Det saa i Virkeligheden haabløst ud. Parker og hans Søster havde ingen Slægt, der kunde paavirkes, og gennem hvem man kunde nære Haab om et godt Resultat. Han var en høflig Mand med honningsød Tale, men Venner havde han egentlig ingen af i Avonlee. Han havde haft at gøre med for mange indviklede Sager, som han paa en eller anden Maade slap godt fra — og det øgede ikke Folks Velvillie imod ham. Han var »smidig« i Vendingen, og Samvittigheden trykkede ham mindst af alt.

»Kender I ingen, der har Indflydelse paa ham,« spurgte Anna, der nødig vilde slippe alt Haab.

»Han gæster ofte Louise Spencer i Hvide-Sande,« oplyste Carrie Slone. »Hun kunde maaske tigge og bede ham om at lade være at leje Plankeværket ud.«

»Snak,« afbrød Gilbert hende med stor Fasthed. »Jeg kender Louise Spencer, hun tænker kun paa den klingende Mønt og vil snarere raade ham til end fra.«

»Vi maa nedsætte et Udvalg, der har den Opgave at faa ham til at frafalde sin Plan,« foreslog Julie Bell, »men det maa være nogle Pigebørn, Drengene ser han over Hovedet. Jeg vil ikke være med, saa mig skal I ikke vælge.«

»Vi maa lade Anna gaa alene,« mente Oliver Slone. »Hun kan saamænd godt vælte en Mand med sine Talegaver.«

Anna frabad sig hans Tiltro i den Retning, men lovede at føre Ordet og udbad sig Følge af et Par Medlemmer som en moralsk Støtte. Isabella og Jane blev udset til at danne hendes

aandelige Støtte, og »Forbedrerne« hævede Mødet surrende og brummende som vrede Bier.

Anna var saa ophidset, at hun ikke kunde sove om Natten, og da hun endelig faldt i Søvn, drømte hun, at Skoleraadet havde rejst et Plankeværk om Gaarden og malet det over med Ordene: »Prøv vor nye Levertran« i gule og højrøde Farver.

Udvalget mødte næste Dag op hos Hr. Parker, og Anna foreholdt ham i velvalgte Ord, at det var en mildest talt uheldig Plan at lade sit Plankeværk overmale med Reklamer. Begge Veninderne understøttede hende paa det kraftigste, men skønt Hr. Parker var saa mild og blød i Munden som Smør og sammenlignede dem med en smuk Blomsterbuket, beklagede han at skulle sige Nej til indtagende unge Damer. Forretning var Forretning, og hvis man skulde rette sig efter sine Følelser i disse strenge Tider, saa — —

»Men een Ting kan jeg love Dem,« sagde han med et ildevarslende Glimt i sine lyse Øjne, der lignede syltede Stikkelsbær, »jeg skal sige til Apotekerens Maler, at han kun maa bruge smukke Farver som rødt og gult. Blaåt skal jeg afgjort forbyde ham.«

Det slukørede Udvalg vendte hjem. I deres stille Sind nævnede Pigebørnene Hr. Parker med Ord, der var for ærekrænkende til at kunne siges højt.

»Nu har vi gjort, hvad vi kan,« sagde Jane, idet hun efterlignede Fru Lindes Ord og Tonefald, uden at vide det, »nu maa Forsynet om Resten.«

»Mon Pastor Allan kunde udrette noget?« spurgte Isabella.

»Nej,« svarede Anna og rystede paa Hovedet, »vi kan ikke ulejlige Pastor Allan nu, da hans lille Dreng ligger syg. Parker snor sig fra ham lige saa let, som han slap fra os. Han er begyndt at gaa i Kirke hver Søndag, men det er Pastorens Prædiken ikke Skyld i, Louise Spencers Fader er Medlem af Kirke-raadet, og han vil rimeligvis gøre sig lækker for ham.«

»Parker er den eneste i hele Avonlee, der kan falde paa at leje et Plankeværk ud,« ytrede Jane ærgerlig, »enhver anden vilde skamme sig for den almindelige Mening.«

Den almindelige Mening var i høj Grad paa »Forbedrernes« Side, men det ændrede ikke Sagen. Parker lo i Smug og gav den »almindelige Mening« en god Dag. »Forbedrerne« maatte

slaa sig til Taals og i en nær Fremtid vænne sig til Synet af de gyselige Reklamer.

Imidlertid hændte der følgende paa næste »Samfundsforbedrings« Møde. Medlemmet Anna Shirley rejste sig og meddelte roligt, at Parker gennem hende underrettede Foreningen om, at han ikke vilde leje sit Plankeværk ud.

Jane og Isabella stirrede, som om de ikke troede deres egne Øren, men den parlamentariske Orden, som F. S. F. vaagede nøje over, forbød dem straks at bryde ud i overraskede Ytringer. Ikke saa snart var Mødets officielle Del forbi, før Pigebørnene styrtede sig over Anna for at faa Gaaden opklaret.

Men Veninden gav ingen Forklaring. Hun fortalte, at hun Aftenen før mødte Hr. Parker paa Landevejen, og han bad hende give Foreningen den Underretning, de havde hørt, andet kunde hun ikke sige, og det var den rene Sandhed.

Naar Jane imidlertid paa Hjemvejen fortalte Oliver Slone, at hun var overtydet om, at der maatte ligge noget bag Hr. Parkers mærkelige Underretning, tog hun ikke fejl.

Aftenen før havde Anna gæstet gamle Fru Irving, og da hun skulde hjem, valgte hun den kortere Vej over Strandengen og gennem Bøgeskoven. Lige hvor Stien mundedede ud paa Landevejen, holdt to Vogne, og hun hørte to Mænd tale sammen. Den ene var Parker den anden en Herre fra Nybro, som man med et af Fru Lindes Udtryk »endnu ikke kunde kalde en Skurk,« men han var i det mindste ikke langt fra at være det. Han var Agent for et Firma, der solgte Landbrugsredskaber, og meget politisk interesseret. Han havde i flere Uger været paa Farten for at hverve Stemmer for sit Partis Kandidat til det tilstundende Valg.

Lige da Anna traadte ud fra Skoven, sagde Agenten: »Hvis De stemmer paa Amesbury, Hr. Parker — saa har jeg en ubetalt Regning paa den Harve, De fik i Foraaret — den havde De vel ikke noget imod, at jeg sendte Dem kvitteret?«

»Nej, naar Piben faar den Lyd, har jeg ikke noget at skulle have sagt,« svarede Parker med et bredt Grin, »man er nødt til at tænke paa sig selv i disse strenge Tider — —«

I det samme opdagede de Anna, og begge tav. Med en iskold Hilsen og Næsen i Sky gik den unge Pige stolt forbi dem, men hun var ikke kommet langt hen ad Vejen, før Parker svingede op ved Siden af hende med Vognen.

»Sid op og kør lidt med, Frøken,« sagde han indsmigrende.

»Nej, mange Tak,« svarede Anna høfligt men med en Klang af Foragt i Stemmen, som endog den haardhudede Parker ikke kunde undgaa at mærke.

Han blev rød i Hovedet og trak ærgerlig i Tømmen, men et Øjeblik efter sagtnede han igen Farten og kikkede efter Anna, der stolt og rolig vandrede videre, uden at se til højre eller venstre. Det arbejdede i hans Tanker med det Spørgsmaal: Havde Anna hørt hans Samtale med Agenten? Det var ogsaa rædsom uheldigt, at den Fyr skulde raabe saa højt lige i det Øjeblik, saadan en rødhaaret Lærerinde kom spadserende. Parker dømte andre efter sig selv og mente, at hvis Anna havde hørt noget, vilde hun udsprede det overalt. Naaede den Kendsgerning gamle Hr. Spencer, at han tog imod Bestikkelser, kunde han skyde en hvid Pind efter Louises Haand og Hjerte. Parker vidste, at den gamle Mand allerede saa lidt skævt til ham, saa det gjaldt at holde sig oven Vand i hans Omdømme, hvis han vilde opnaa at blive gift med den velhavende Landmands eneste Datter.

»Hør, lille Frøken,« raabte han ned til Anna, da hun paany passerede forbi, »jeg vilde gerne tale med Dem om Deres Forening. Man bør egentlig støtte den Slags Forbedringer, og jeg har tænkt over Sagen, siden jeg sidst talte med Dem. »Jeg vil ikke leje mit Plankeværk ud til Reklamer.«

»Mange Tak,« svarede Anna en Smule optøet.

»Men — men — De behøver jo ikke at fortælle nogen om min lille Samtale med Agenten — vel?«

»Det kunde i hvert Tilfælde ikke være faldet mig ind at snakke om Deres Samtaler,« genmælede Anna i en iskold Tone. Hellere havde hun set alle Plankeværker i hele Avonlee overmalet med Reklamer, end hun nedlod sig til at købslaa med en Mand, der tog imod Bestikkelser.

»Nej, naturligvis,« vedblev Parker i den Tro, at de fuldt ud forstod hinanden. »Det vidste jeg paa Forhaand. Det var kun Spøg, det, jeg sagde til Agenten, han bilder sig ind, at han er klogere end andre — — jeg stemmer naturligvis paa Grant, som jeg altid har gjort — — jeg vilde bare prøve, hvor langt den Kanallie turde drive sin List. Hvad Plankeværket vedrører, bliver det ved det gamle — vil De underrette Foreningen derom?«

Da Anna atter blev ene, grundede hun over de mærkelige Maader, Skæbnen undertiden brugte for at hidføre noget godt.

»Jeg har intet bidraget til, at Sagen tog den Vending, men aet er ikke morsomt at skulle være taknemmelig imod Folk som Parker og hans Agent,« sluttede hun sin Tankegang.

XV.

Sommerferie.

En stille, varm Aften lukkede Anna Døren af til Skolestuen og stak Nøglen i Lommen med et tilfreds Suk; Skoleaaret var endt. Man havde bedt hende om at vedblive næste Aar, og hun havde høstet mange opmuntrende Ord for sin Gerning i den Tid, der var gaaet. Nu laa to dejlige Feriemaaneder for hende.

Hun gik hjem og hentede en lille Kurv fuld af Blomster, som hun vandrede op til Kirkegaarden med. Anna havde endnu aldrig forsømt een Gang om Ugen at gæste Onkel Martins Grav. Den stilfærdige og tilbageholdende Martin Cuthbert var næsten glemt af Folk i Avonlee, men Anna mindedes trofast den gode, gamle Mand, der først af alle skænkede hende den Medfølelse og Kærlighed, hendes lille Barnehjerte sukkede efter.

Paa Gærdet inden for Kirkegaardslaagen sad en lille Dreng, som hoppede ned og smilende løb hende i Møde.

»Jeg tænkte nok, at Frøkenen kom herop,« sagde han. »Jeg har en Buket til Farfaders Grav, og saa lægger jeg denne Gren med hvide Roser ved Siden af til min kære, lille Moder. Hendes Grav kan jeg ikke gaa til, men tror De ikke, at hun ved, jeg tænker paa hende?«

»Det gør hun sikkert, min Dreng.«

»Det er tre Aar siden, hun døde, men jeg længes saa meget efter hende; undertiden synes jeg næsten ikke, at jeg kan holde ud at være borte fra hende.« — — Pauls Røst skælvede, og hans Læber dirrede.

Anna trykkede den lille Dreng ind til sig og ventede tavs, indtil han atter gav sig til at tale. »Min Fader er saa rar, jeg har først mærket, hvor rar han er, efter Mors Død, og naar jeg bliver stor, flytter vi sammen igen.« Den unge Pige tænkte paa sine egne Forældre, som hun aldrig havde kendt, og hun var nær ved at misunde Paul hans Minder om den »kære lille Moder.«

»I næste Uge er det min Fødselsdag,« vedblev Paul, mens de Haand i Haand gik videre i Solnedgangens rødlige Skær, »og Fader skriver, at han sender mig noget, som jeg vil synes bedre om end nogen anden Ting i Verden. Jeg tror, det er kommet, for Farmoder har lukket Skabet af, og det plejer hun aldrig at gøre.«

De fordelte deres Blomster paa de to Grave, og Anna følte, at den lille Dreng fandt Trøst ved at tale fortroligt med hende. Hun spurgte til hans »Klippemennesker«, som han havde skrevet om i sit Brev. Paul vidste, at hans kære Frøken forstod ham bedre end nogen anden, til hende kunde han trygt fortælle alt, hvad der faldt ham ind uden at frygte for at blive gjort Nar af. Han syntes, Tiden fløj, naar han var sammen med Anna. —

Men Mørket faldt paa, og Drengen maatte skynde sig hjem. Anna fik Følgeskab af Fru Allan, som indhentede hende og tog hende under Armen. Præstekonen saa ikke mere ud som en ung Pige; de fem Aar, hun havde boet i Avonlee, havde sat deres Præg paa hendes smukke, milde Aasyn. En lille Grav inde paa Kirkegaarden forklarede Grunden til de mange, fine Rynker om Mund og Øjne, og den megen Nattevaagen under hendes lille Drengs nylig overstaaede Sygdom havde gjort hendes Træk skarpe.

»Du glæder dig vel til Ferien,« spurgte hun med sit indtagende Smil.

»Ja, jeg suger ligefrem paa Ordet, som var det et Bolsje,« svarede Anna leende. »Som-mer-fe-ri-e!«

»Du har haft Glæde af dit Arbejde, kære Anna, jeg haaber, at du ogsaa maa faa Glæde af din Ferie.«

»Jeg har glædet mig ved at undervise Børnene,« svarede hendes unge Veninde, »men om der kommer noget godt ud af min Undervisning, ved jeg ikke — jeg har i det mindste ikke naaet det Ideal, jeg dannede mig i Fantasien.«

»Ingen Mennesker naar Idealet,« sagde Fru Allan sukkende, »men et Ideal maa vi alligevel sætte os, ellers blev Verden tom og øde, hold fast ved dine Idealer, min Ven.«

»Jeg skal prøve paa det,« udbrød Anna. »Jeg havde en udmærket Samling af gode Principper, da jeg første Gang gik til min Skolegerning, og de er heller ikke helt ubrugelige endnu.«

»Hvad mener du om legemlig Straf?« drillede Fru Allan med et skælmsk Sideblik til den unge Pige.

»Jeg kan aldrig tilgive mig selv, at jeg slog Anthony,« raabte Anna heftigt og rødmede dybt, »for jeg gjorde det i Hidsighed. Hvis det havde været med fuldt Overlæg, jeg gav ham de Rap, saa kunde jeg maaske gøre det igen, naar han trængte til en Omgang, nu kan jeg kun angre min overilede Handling.«

»Snak, lille Ven, Anthony havde kun godt af de Smæk, han fik — du skal ikke græmme dig, selv om du har handlet i Hidsighed. Vi kan alle fejle. Naar vi kun tager Lære deraf og ikke slæber Hidsigheden og Samvittighedskvalen med os hele Livet, bliver den Erfaring en Hjælp til Udvikling og Selvkritik — Der kommer Gilbert paa sin Cykel, han er vel hjemme i Sommerferien? Studerer I stadig i Fællesskab?«

»Ja,« svarede Anna, »vi bliver færdige med Vergil i Aften, og saa læser vi ikke videre før i September.«

»Tror du, at du kommer ind til Universitetet og fuldender dine Studier?« spurgte Fru Allan.

Anna saa drømmende frem for sig.

»Det ved jeg ikke,« svarede hun. »Marillas Øjne bliver vel aldrig bedre, og nu har vi Tvillingerne at sørge for. At komme til Universitetet og faa Lov til at studere er noget, der ligger skjult bag den hemmelighedsfulde Bugt, som De nok ved, at jeg kan se forude paa mit Livs Landevej. Men jeg vil ikke tænke paa den uvisse Fremtid, saa gaar jeg og fanger Griller.«

»Det vilde glæde mig, om du kom derind,« sluttede Præstekonen den fortrolige Samtale, »men dit Liv er rigt og fuldt, selv om du ikke studerer videre.«

»Ja,« ytrede Anna alvorligt. »Jeg er taknemmelig for mit Hjem og mit Arbejde og alle mine kære Venner. Jeg tror, Venskab er den skønneste Følelse i Livet.«

»Venskab er en god Ting,« bekræftede Fru Allan med et fint Smil, »men en Dag — før eller senere —« hun brød med eet af. Den unge Pige, der gik ved Siden af hende, bar endnu Præg af Barnet mere end af Kvinden, og Fru Allan gemte Resten af sin afbrudte Sætning til kommende Tider. —

Nogle Dage senere sad Anna ude i Køkkenet paa Grønnebrink fordybet i Læsningen af et Brev.

»Hør Anna,« bad Davy, idet han klatrede op i Sofaen til

hende, »vil du ikke give mig lidt at spise? Jeg er saa forfærdelig sulten.«

»Du skal lige straks faa et Stykke Smørrebrød,« svarede Anna adspredt. Brevet maatte indeholde glædelige Nyheder, for hendes Kinder glødede som et Par Roser, og Øjnene straaledede, som kun hendes Stjerneøjne kunde straaale. »Nej, Smørrebrød kan jeg ikke faa ned,« og Davy slog Rynker paa sin lille Næse. »Jeg trænger saa voldsomt til et Stykke Svedsketærte.«

»Naa, saadan at forstaa,« lo Anna, lagde Brevet fra sig og krystede den lille Lækkermund ind til sig. »Den Slags Sult maa du vænne dig af med, Davy. Du ved nok, Marilla har forbudt alt Slikkeri mellem Maaltiderne, men et Stykke Smørrebrød kan du faa.«

»Giv mig et Stykke — vil du være saa god.«

Davy havde omsider lært at sige »vær saa god«, naar han bad om noget, men det kneb med Hukommelsen, og den lille Høflighedsytring kom altid dumpende bagefter. Da Anna kom med Maden, sagde han bifaldende:

»Du smører saa rart tykt paa, Marilla lægger kun et tyndt Lag Smør over Brødet, og saa glider det ikke saa let.«

Maden forsvandt som Dug for Solen, og da den var spist, satte Davy af fra Sofaen, slog en glimrende Kolbøtte og forkyndte derefter med stor Fasthed:

»Jeg vil ikke i Himmelen.«

»Hvorfor ikke?« spurgte Anna alvorligt.

»Nej, for Himmelen begynder, der hvor Vinden blæser fra Simon Fletchers Tag.«

»Hvad er nu det for noget Snak,« udbrød Anna og brast i Latter.

»Milty Boulter fortalte det i Søndagsskolen. Vi blev hørte i Fortællingen om Elias, der fløj til Himmels, og jeg spurgte, hvor Himmelen var. Frøken Rogerson saa meget vred ud og sagde, at jeg ikke maatte gøre saadanne Spørgsmaal, men Milty puffedede til mig og hviskede, at det skulde han forklare mig, naar vi gik hjem.« Davy tog sig nok en lille Kolbøtte og vedblev derefter forpustet:

»Milty er meget flink til at forklare alt muligt, selv om han ikke ved en Smule om det. Han fortalte, at han havde været med til sin Kusine Ellens Begravelse hos Simon Fletcher. Præsten havde været der og sagde, at Ellen var oppe i Himmelen

og legede med Englene. Bagefter spurgte han sin Moder, hvor Himmelen var. Hun pegede op i Taget og sagde: »Deroppe.« Og Milty ved, at oven over Taget blæser Vinden, og der er Himmelen.«

Anna gjorde sig Umage for at ordne Davys forvirrede Tanker. Fra sin egen Barndom havde hun Forstaaelsen af de mærkelige Ideer, saadanne smaa Purke kan sætte sig i Hovedet, og det var lige lykkedes hende at overtale Davy om, at Himmelen ikke var det samme som Blæsten over Simon Fletchers Hus, da Marilla kom ind fra Køkkenhaven, hvor hun og Dora havde plukket Ærter.

Dora var en arbejdsom lille Sjæl og aldrig lykkeligere, end naar hun fik Lov at »hjælpe med.« Hun havde mange Pligter og glemte aldrig at udføre dem, hun gav Kyllingerne Mad, tørrede af, vaskede op og løb Ærinder med største Villighed. Marilla og den lille Pige tog fat paa at bælge Ærterne, Davy greb Bælgene og lavede Baade af dem, og Anna læste paany sit interessante Brev.

»Marilla,« udbød den unge Pige, »du maa høre, hvad Priscilla skriver. Tænk, Fru Morgan kommer til Avonlee, hun og Priscilla vil gæste os paa Torsdag, hvis Vejret er godt. De kan være her Klokken tolv og bliver et Par Timer, om Aftenen tager de til Hvide-Sande og bor paa Hotellet sammen med nogle Venner af Fru Morgan. Er det ikke vidunderligt, Marilla, jeg syntes næsten, det maa være en Drøm.«

»Fru Morgan er vel ikke mere end et Menneske, selv om hun skriver Bøger,« ytrede Marilla tørt, skønt hun blev lidt hed om Ørene. Fru Morgan var en kendt Forfatterinde og et Besøg af hende ingen Hverdagsbegivenhed.

»Tror du, vi maa give dem Middagsmad?«

»Naturligvis,« raabte Anna henrykt, »søde, kære Marilla, maa jeg faa Lov at lave den? Jeg kunde gøre alt muligt for Forfatterinden af »Rosengaarden«, selv om det ikke er andet end at lave Mad til hende.«

»Jeg er ikke saa forhippet paa at staa over en hed Ovn i Juli Maaned, min kære Pige,« sagde Marilla smilende, »du kan godt faa den Fornojelse.«

»Aah, tusind Tak,« udbød Anna saa inderligt, som om det var et umaadeligt Offer, Plejemoderen bragte hende. »Hvad skal vi give dem?«

»Stil endelig ikke for meget paa Benene,« sagde den gamle Kvinde ængsteligt. »Det mislykkes nok, naar du fordrer saa meget af dig selv.«

»Jeg skal vogte mig for flotte Arrangementer, hvis det er det, du mener,« forsikrede Anna. »Alt skal være ligefremt og pænt, ikke noget opstillet eller fremmedagtigt; det vilde ikke passe sig, saa meget kan jeg nok forstaa, selv om jeg ikke ejer al den Omtanke, jeg burde have, naar jeg er fyldt atten Aar og er Lærerinde. Lille Davy, smid ikke Bælgene rundt om paa Gulvet. Nu skal du høre, Marilla. Først en let Suppe og derefter stegte Kyllinger. Jeg maa tage de to brogede Hønneker — det bliver grueligt, for jeg har elsket dem, lige fra de var to smaa Fjerkugler paa Ben. De skal jo ofres. — men jeg kan ikke slagte dem, ikke en Gang for Fru Morgans Skyld, det maa jeg bede John om.«

»Lad du kun mig om det,« faldt Davy ind, »naar Marilla holder dem i Benene, kan jeg tage Øksen fat med begge Hænder — det bliver vældigt Sjov.«

»Uf,« stønnede Anna men vedblev hurtigt, »saa laver jeg brunede Kartofler til Kyllingerne, Agurker, Salat og Tomater smager godt og forfriskende, og til Dessert faar vi Citronfromage med Flødeskum. Jeg bager en dejlig Sandkage til Kaffen, det kan jeg gøre i Morgen, og saa skyller jeg min hvide Kjole op med det samme. Fru Morgans Heltinder gaar kun i hvidt, og Isabella og jeg har altid tænkt os at være klædt i hvidt, første Gang vi var saa lykkelige at være sammen med hende. Synes du ikke, at det ligefrem var en smuk Kompliment, Marilla?« spurgte hun grundende. »Vi maa ogsaa bede Fru Allan og Frøken Stacy.«

»Det er heldigt, at Jeres gamle Lærerinde er her i Byen for Tiden,« sagde Marilla, »men tror du, de bryder sig om Fru Morgan?«

»Ja, de har læst alle hendes Bøger, det ved jeg,« svarede den unge Pige med stor Sikkerhed. »Gid det maatte blive smukt Vejr paa Torsdag. Onkel Tom sagde i Gaar, at det blev Regn hele Ugen.«

»Ja, det er et godt Tegn, saa faar vi nok Solskin,« sagde Marilla leende.

Om Aftenen løb Anna over til Isabella for at fortælle den store Nyhed, og Veninden, der ogsaa sværmede for Fru Mor-

gan, blev lige saa ivrig og henrykt ved Tanken om at lære hende at kende.

»Maa jeg ikke faa Lov at hjælpe dig med Maden,« bad hun, »jeg kan lave Salaten til, det gør jeg saa udmærket.«

»Det skal du faa Lov til,« indrømmede Anna uegennyttig. »Men du skal ogsaa hjælpe mig med at pynte Stuerne. Forstuen omdanner jeg til en Løvsal, og Middagsbordet skal dekoreres med vilde Roser. Ak, gid alt gik godt! Fru Morgans Heltinder kommer aldrig galt af Sted med noget og forstaar sig ogsaa paa at føre Hus. Kan du huske, at Gertrud i »Herregaardsliv« fører Hus for sin Fader, skønt hun kun er otte Aar? Da jeg var otte Aar, forstod jeg mig kun paa at passe smaa Børn — og mest Tvillinger. Jeg ønsker saa meget, at Fru Morgans vilde synes godt om os, jeg har spekuleret paa, hvad hun vil sige, og hvordan jeg skal svare. Hvad synes du om min Næse, kan man se Fregnerne? Jeg fik dem forleden Dag, da jeg gik saa meget i Solen uden Hat paa, det er dumt at ærgre sig over det, men Fru Morgans Heltinder har altid en blændende Hud.«

»Gnid den med Citronsaft om Aftenen, saa ses det ikke,« trøstede Isabella.

Næste Dag lavede Anna Citronfromagen, bagte Kagen og skyllede Kjolen op. Derpaa gav hun hele Huset en Omgang med Skrubbe og Sæbevand, skønt det slet ikke trængte til det. Marilla havde altid Stuerne saa rene som et pillet Æg, men Anna fandt, at det mindste Støvkorn vilde sætte en Plet paa Husets Ære, og hun skurede endog det lille Hul under Trappen, hvor det skulde synes en Umulighed, at den fejrede Forfatterinde kunde ønske at opholde sig.

»Jeg vil have Vished for, at alt er rent,« sagde hun. »I Bogen »Gyldne Nøgler« fortæller hun, at de unge Piger altid skurede Kældertrappen og aldrig glemte at feje under Sengene. Jeg vilde blive syg af daarlig Samvittighed, hvis der ikke var rent i Hullet. Hvad skal man med gode Bøger, naar man ikke lærer noget af dem?«

Samme Aften lykkedes det Hjælpedrengen John og Davy i Forening at faa Livet taget af Kyllingerne, og Anna gik i Gang med at plukke dem.

»Jeg holder ikke af at plukke Høns,« sagde hun til Plejemoderen, »det er en Lykke, at vi ikke behøver at lægge Sjælen i

vore Hænders mekaniske Gerning. Jeg plukkede med Haanden, men Sjælen var højt oppe i Tankernes Verden.«

»Syntes jeg ikke nok, der fløj en usædvanlig Mængde Fjer over hele Stuen,« ytrede Marilla smilende.

Da Davy skulde i Seng, bad Anna ham om at opføre sig godt hele næste Dag og ikke gøre hende Skam og Marilla unødig Ulejlighed.

»Jeg skal være aldeles urimelig artig,« lovede Fyren, »men saa faar jeg vel Lov at være vældig uartig Dagen efter?«

»Nej, det maa du ikke,« svarede Anna og tilføjede forsigtig: »en Dag i næste Uge skal jeg tage en Baad og ro ud med dig og Dora. Saa skal vi more os ude paa Søen og gaa i Land og spise af vores medbragte Mad.«

»Brillant, det er jeg med paa,« raabte Davy henrykt. »Og du kan give dig Katten paa, at jeg skal være artig i Morgen. Jeg havde tænkt paa at gaa over til Hr. Harrison og skyde efter Ingefær med min Hyldebøsse, men det kan godt vente til en anden Dag. Det bliver vel lige saa kedeligt i Morgen, som om det var Søndag, men naar jeg kan komme ud paa Søen med Madkurv og dig og Dora, saa kan man finde sig i meget.«

XVI.

Et Kapitel, hvori der hænder meget.

Anna vaagnede tre Gange den Nat, der gik forud for den vidunderlige Dag, da Fru Morgan skulde komme til Grønnebrink, og hver Gang løb hun til Vinduet for at kikke efter Vejret. Da Morgenens brød frem med klar, blaa Himmel, der lyste i Sølvglans, kunde hun endelig slaa sig til Ro med, at »Onkel Tom«s Spaadom ogsaa denne Gang var slaaet fejl.

Isabella kom lige fra Morgenstunden med en Kurv Blomster paa den ene Arm og sin hvide Kjole hængende over den anden. En lyseblaa Bomuldskjole med korte Ærmer og hvid Krave i Halsen og et stort, hvidt Forklæde udgjorde hendes »Kokkepigedragt«, men den enkle Kjole klædte hendes friske, glade Ansigt, og Anna raabte hende i Møde:

»Nej, hvor du ser sød ud.«

Isabella sukkede og svarede i en melankolsk Tone: »Hvad skal det ende med, Anna? Jeg har igen lagt alle mine Kjoler

ud, og i denne Maaned har jeg taget fire Pund paa! Alle Fru Morgans Heltinder er høje og slanke.»

»Lad os nu være glade og glemme alle Ærgrelser,« mente Anna. »Selv om du er lidt tyk, er dine Smilehuller des mere indtagende, og hvis min Næse er fregnet, ved jeg, at den har en pæn Form. — — Tror du, Citronsaften har hjulpet?«

Veninden synede Næsen meget omhyggeligt, før hun afgav sin Kendelse: »Ja vist har det hjulpet, man kan næsten ikke faa Øje paa dem mere.«

»Vi maa skynde os ned i Haven og samle Blomster og Grønt til at pynte Stuen med,« udbrød Anna og trak Isabella med sig. Dernede var nok at tage af, og de glade unge Piger, hvis Forventninger om Dagens vidunderlige Hændelser var spændt til det højeste, syntes at hvert Klip af Saksen, der fik de stakkels Roser, Pæoner, Jasminer og Iris til at falde, sang med en glædelig lille Piben: »I Dag kommer Fru Morgan, i Dag kommer Fru Morgan.«

Dagligstuen paa Grønnebrink var en kedelig, lidt mørk Stue med stivede, hvide Gardiner, en haard Sofa og lignende Stole, hvorpaa var bredt hvide, hængede Overkast, som stadig hang fast i Folks Knapper eller Hægter, naar de rejste sig op. Anna havde prøvet paa at gøre Værelset lidt hyggeligere, men Marilla tillod ingen Ændringer. Imidlertid var den næsten ikke til at kende igen, da alt var færdigt til Gæsternes Modtagelse.

Midt paa det blankt polerede Bord stod en Skaal, fyldt med hvide Sneboller. Langs den mørke Kaminhylde slyngede sig Roser og fint Bregneløv. I hvert Hjørne prangede mægtige Syrenbuketter, som stod i Krukker paa Gulvet, paa begge Sider af Kaminen glødede tunge, højrøde Pæoner, og selve Ildstedet var fyldt med Bregner og Løv, hvorfra en Mængde forskelligfarvede Valmuer hævede sig paa deres lodne Stængler. Alle de smukke Farver blev endnu mere fremhævet af Solstraalerne, der tittede ind mellem Kaprifolierankerne uden for Vinduerne og jog dansende Skygger over Vægge og Gulv. Endog Marilla, der kom ind forberedt paa at skulle ryste misfornøjet paa Hovedet af al Stadsen, stod stille i tavs Beundring.

»Nu skal vi dække Bordet,« sagde Anna i en Tone som en Præstinde, der skrider til en højtidelig Ceremoni for en Guddom. »Vi maa have en Skaal Roser paa Midten, en Rose paa hver Tallerken og en stor Buket halvt udsprungne Knopper

foran Fru Morgan — det skal minde om hendes egen »Rosen-gaard«, forstaar du nok, Isabella.«

Inde i Spisestuen stod Bordet snart dækket med Marillas fineste Dug, det bedste Stel og alt det Sølvtoj, Huset ejede. Hvert Stykke var pudset og gnedet, saa det straaede og funk-lede fra øverst til nederst. Derpaa tog de unge Piger fat i Køk-kenet, hvor Anna allerede havde gjort store Forberedelser og faaet det vigtigste fra Haanden. Kyllingerne laa i Gryden og duftede appetitligt, Kartoflerne var færdige og ventede kun paa at blive brunede, Grøntsagerne laa rene og pillede, parate til Isabellas kyndige Behandling. De unge Piger var snart iv-rikt i Gang med Arbejdet, og Klokken halv tolv var Salaten blan-det, Flødeskummet pisket og lagt pynteligt over Fromagen og alt, hvad der skulde hvisle og sprutte, hvislede og spruttede af alle Kræfter.

Det maatte indrømmes, at Davy holdt Ord og opførte sig upaaklageligt. Anna vilde først vise ham ud af Køkkenet, da han kom springende, lokket af den liflige Madlugt, men da han satte sig i en Krog og gav sig til at løse Knuder op paa et Stykke Fiskernet, han havde fundet sidste Gang, han var ved Stran-den, mente de to unge Kokkepiger, at han var tilstrækkeligt op-taget og ikke til Sinds at gøre Ulykker, saa han fik Lov at blive siddende.

»Nu maa vi op og klæde os om,« sagde Anna, »Klokken tolv er de her, og Middagen er sat til Klokken eet præcis.«

Paaklædningen foregik med megen Højtidelighed oppe i det lille Gavlværelse, Anna kikkede med Ængstelse i Spejlet, men fandt til sin Glæde, at Fregnerne næsten var usynlige, enten det nu var Citronsaften, der havde gjort Underværker, eller det var hendes usædvanlig røde Kinder, der hjalp til at dække over dem. Da de to Veninder var færdige med Omklædningen, saa de lige saa søde, ungdommelige og velklædte ud, som nogen af »Fru Morgans Heltinder«.

»Gid jeg kunde sige et eller andet pænt,« ytrede Isabella i en urolig Tone, »jeg sidder naturligvis saa stum som en Fisk af bare Undseelse. Jeg veed, at jeg vil dumme mig grueligt, fordi Fru Morgan er til Stede. Naar jeg skal sige: »Rosengaarden er en dejlig Bog,« bliver det nok til »Rosenbogen er en dejlig Gaard,« og saa tror jeg, at jeg dør af Skam,« stakkels Isabella sukkede og saa meget ulykkelig ud.

»I den Retning er jeg ikke bange,« sagde Anna ubekymret — og ingen, der kendte hende, nærede mindste Frygt for hendes Talegaver. Hun løb ud i Køkkenet for at se til Suppen, og imens kom Marilla ind i Stuen. Hun havde pyntet sig selv og Tvillingerne og følte sig mere nervøs og varm, end hun nogen Sinde havde tænkt sig det muligt.

Klokken halv eet kom Fru Allan og Frøken Stacy, alt var i Orden, kun Hædersgæsterne manglede. Anna begyndte at føle en vis Uro og foretog mange smaa Vandringer ud til Ledet, hvor hun spejdede lige saa ivrigt ned ad Vejen som hendes Navnesøster i Historien om Rolf Blaaskæg.

»Tænk, hvis de ikke kom,« udbrød hun med Graaden i Halsen.

»Hvad tænker du paa? Det er jo umuligt,« svarede Isabella, idet hun søgte at dække over sin egen Tvivl.

»Anna,« sagde Marilla og vinkede ad de unge Piger fra det aabne Vindue, »Frøken Stacy vil gerne se Frøken Barrys blaablomstrede Fad.«

Anna skyndte sig at hente det; hun havde efter Løfte bedt om at faa det at laane, og hendes gode gamle Veninde sendte det straks fulgt af et Brev, hvori hun bad hende passe godt paa det, hun havde givet halvtreds Kroner for det. Fadet var brugt paa Basaren og stod nu i Grønnebrinks Spisekammer; Anna mente, at kun hun selv burde paatage sig at bringe det tilbage.

Hun bar varsomt Fadet ind til Gæsterne, som hver især beundrede det, da der paa een Gang lød et Brag ude i Køkkenet. Baade Marilla og de unge Piger fløj derud, og i Forbifarten satte Anna det kostbare Fad fra sig paa Trappen.

Et haarrejsende Syn mødte dem, da de naaede derud. Ned fra Køkkenbordet kravlede en meget ulykkelig lille Person, hvis rene hvide Bluse var oversmurt med en gul Masse, og paa Gulvet flød Resten af Citronfromagen mellem Glasskaar og Flødeskum.

Davy havde set sit Snit til at svippe ud af Dagligstuen for at lægge Fiskergarnet, han havde rullet op til et Nøgle og puttet i Lommen, op paa en Hylde i Køkkenet, hvor han yndede at opbevare de mærkelige Ting, han samlede paa, og som ikke alle kunde rummes i en Bukselomme.

Marilla havde rigtignok forbudt ham at bruge Hylden som

Gemmested, fordi han først maatte klatre op paa Bordet og dernæst bøje sig bagover for at naa den, en Gymnastikpræstation, han ikke altid havde Held med. I Dag blev Udfaldet endnu uheldigere end nogen Sinde tidligere. Davy mistede Fodfæste og dumpede lige ned i Skaalen med Citronfromage. Blusen blev ødelagt for Dagen og Desserten for stedse, men da alt har sine gode Sider, fik Grisen en usædvanlig dejlig Middag.

»Davy,« raabte Marilla og ruskede ham med et forsvarligt Tag, »har jeg ikke forbudt dig at klatre op paa Bordet?«

»Det glemte jeg,« klynkede Davy, »du siger saa gruelig meget, Marilla, at det er umuligt at huske det altsammen.«

»Straks op med dig paa dit Værelse,« afbrød den vrede Plejemoder, »der kan du blive og friske din Hukommelse lidt op, mens vi andre spiser til Middag. Anna, det kan ikke nytte, at du beder for ham. Han faar ikke Straf, fordi han væltede Fromagen, det var et Ulykkestilfælde, men han har været ulydig og derfor — af Sted med dig, Davy.«

»Faar jeg ingen Middagsmad?« udbrød Davy hulkende.

»Naar vi er færdige, kan du komme ned i Køkkenet og spise af Levningerne.«

»Aah, det var godt,« sagde den lille Purk trøstet. »Jeg ved nok, at Anna gemmer nogle rare Hønsbeben til mig — jeg gjorde det jo ikke med Villie — jeg mener, at jeg faldt ned i Fromagen — — hør Anna, naar den dog er ødelagt, kunde jeg godt øse lidt af den op i en Kop og tage med.«

»Vist ikke nej,« svarede Marilla og puffede ham ud af Døren.

»Men hvad skal vi have til Dessert?« spurgte Anna nedslaaet.

»Vi har en stor Krukke Jordbærsyltetøj, og der er Flødeskum nok tilbage i Spanden,« trøstede Marilla.

Klokken var nu slaaet eet — ingen Priscilla, ingen Fru Morgan, Anna gik i Ængstelse og Uro, Suppen kunde ikke taale at staa et Øjeblik længere, Hønsene snurrede i Gryden, nu maatte Gæsterne komme, eller alt blev ødelagt. De to Veninder saa bedrøvede paa hinanden.

Klokken halv to sagde Marilla ærgerlig:

»Jeg tror ikke, de kommer, Pigebørn, men vi maa have Middag. Det kan ikke nytte at vente længere.«

De unge Piger gav hende Ret, og Spisningen begyndte, men

det var ikke med den ventede Glæde, at Maden blev baaret ind og budt om.

»Jeg har slet ingen Madlyst,« klagede Isabella.

»Jeg heller ikke, men jeg haaber, at Maden vil smage Fru Allan og Frøken Stacy,« istemte Anna opgivet.

Da Isabella tog en lille Skefuld af de grønne Ærter, saa hun forundret op og udbød i en meget sigende Tone: »Anna, kom du Sukker i Ærterne?«

»Ja,« svarede Anna kort og øste Kartofler op paa sin Tal-lerken med en Mine som den, der har gjort sin Pligt og ved det: »Jeg kom en Skefuld Sukker i, det plejer vi altid at gøre. Kan du ikke lide det?«

»Jo, men — jeg kom ogsaa en Skefuld Sukker i,« meldte Veninden.

»Vi har nok været for mange Kokke om Maden,« tog Marilla lidt flov til Orde, »for jeg kom ogsaa en Skefuld Sukker i Ærterne. Du plejer altid at glemme det, Anna, saa det faldt mig ikke ind, at du havde husket det i Dag.«

Baade Værter og Gæster brast i Latter ved dette uheldige Sammentræf, men Anna skyndte sig at sætte Fadet med de sirupsøde Ærter ud, idet hun med et halvkvalt Suk tænkte: »Lad os bare faa den Middag overstaaet, Tomaterne og Agurkerne fejler ikke noget, det ved jeg.«

Fru Allan og Frøken Stacy gjorde alt, hvad de kunde, for at holde Stemningen vedlige, men baade Anna og Isabella havde tabt Humøret og saa ud, som om Maden sad fast i Halsen paa dem.

Det gamle Ord: En Ulykke kommer aldrig alene, syntes at skulle passe paa denne sørgelige Dag. Lige da Fru Allan var ved at sige Tak for i Dag, lød et uhyggeligt Spektakel ude paa Trappen. Noget haardt stødte mod Trinene og hoppede til sidst ned paa Gulvet i Forstuen med et stærkt Brag. De fløj alle op, og Anna udstødte et Skrig af Rædsel.

Neden for Trappen laa en stor Fejespaan mellem Stumperne af Frøken Barrys dejlige Fad, og oven for Trappen saas Hovedet af en ulykkelig lille Dreng, der stirrede ned paa Ødelæggelsen.

»Davy, var det med Villie, du kastede Fejespaanen ned ad Trappen?« spurgte Marilla med ildevarslende Røst.

»Nej, nej,« hylede Davy. »Jeg laa bare paa Knæ her ved

Rækværket for at kikke ned efter jer, og saa kom jeg til at sparke til den, saa den fløj ned ad Trappen. Jeg er vældig sul-ten og keder mig, I maa hellere give mig nogle Prygl end lade mig sidde her og kukkelure, mens I har det rart nede i Stuen.«

»Skænd ikke paa ham, det er udelukkende min egen Skyld,« udbød Anna og samlede Stumperne op med skælvende Hænder. »Det var mig, der satte Fadet paa Trappen og glemte det, og Fejespaanen har jeg ogsaa glemt. — Jeg har faaet Straffen for min Tankeløshed. Aah, hvad vil dog Frøken Barry sige?«

»Det er ikke noget Arvestykke, hun har jo købt Fadet,« trøstede Isabella, men Annas sidste Rest af Mod var brudt, og Gæsterne følte, at de hellere maatte gaa og lade Familien faa Ro i Ensomhed. De to Veninder vaskede op og satte til Side i den dybeste Tavshed. Isabella gik hjem med en voldsom Hovedpine, og Anna gik op i sit Værelse med Magen til den. Hun laa paa sin Seng til hen imod Aften, da Marilla kom hjem fra Posthuset med et Brev, som Priscilla havde skrevet Dagen før.

Fru Morgan havde forvredet Foden og kunde ikke røre sig, Dagen for hendes Hjemrejse var fastsat, og det var udelukket, at hun kunde gæste Grønnebrink.

»Der har vi Forklaringen,« sukkede Anna og lagde Brevet ved Siden af sig paa Stentrappen, hvor hun sad og nød den svale Aftenluft, »jeg troede, det skulde blive en lykkelig Dag, naar jeg første Gang traf Fru Morgan — og saa kommer den ene Skuffelse efter den anden — uf, jeg taler, som om jeg var Frøken Elise Anderson — nej, der hænder meget lykkeligt, og naar Isabella og jeg er blevet gamle og graa, vil vi le af alt, hvad der skete i Dag. Det er kun i Øjeblikket, jeg føler Modgangen saa knusende.«

»Du vil opleve langt større Modgang i Livet end den, du har prøvet i Dag,« sagde Marilla, »men jeg synes virkelig, at det er, som om du aldrig kan vokse fra at hige med en saa glø-dende Længsel efter forskellige Ting, at du falder helt sammen, naar du ikke faar dem.«

»Saadan er jeg,« indrømmede Anna ydmygt. »Naar jeg ven-ter et eller andet dejligt, føler jeg det, som om jeg havde Vin-ger, den glade Forventning løfter mig højt op — — og saa — pladask — der ligger jeg. Du kan ikke tænke dig, hvor det er herligt saaledes at blive baaret af lykkelige Tanker, Marilla —

det er som at svæve mellem Regnbuer, man faar næsten alt det forud — som man bagefter slet ikke faar.«

»Naa, ja, det kan vist være meget rart,« sagde Marilla. »Jeg holder nu mere af at gaa paa Jorden, men enhver har sin Smag. I gamle Dage vidste jeg altid, hvad jeg havde at rette mig efter, men nu, jeg har faaet dig og Tvillingerne at opdrage, er jeg ikke mere saa sikker i min Sag. Sig mig, hvad vil du gøre med Frøken Barrys Fad?«

»Betale hende de halvtreds Kroner, Fadet har kostet, tænker jeg. Hvor heldigt, at det ikke er noget dyrebart Arvestykke, saa kunde jeg slet ikke erstatte det.«

»Mon du ikke kunde faa fat i Magen til det og købe det?«

»Fru Linde paastaar, at man ikke kan; men jeg vilde meget gerne købe et Fad, Frøken Barry bryder sig vist ikke om, enten hun faar det ene eller det andet, naar det kun er ægte og gammelt. Se paa den Stjerne, er den ikke skøn? Jeg faar altid en Følelse af Andagt og Tilbedelse, naar Stjernerne tindrer og funkler; saa blegner alle dumme Fortrædeligheder, og de smaa Sorger bliver endnu mindre, ikke sandt, Marilla?«

»Hvor tror du, Davy er?« spurgte Marilla kort med et ligegyldigt Blik paa Himmelen.

»I sin Seng. Jeg har lovet at ro ud i Morgen med ham og Dora og tage Madkurv med. Betingelsen var rigtignok, at han skulde være artig, men han prøvede paa at være skikkelig, saa jeg kan ikke bære over mit Hjerte at slaa en Streg over det Løfte.«

»Du sætter enten dit eget eller Tvillingernes Liv paa Spil, naar I skal ligge og pjadske paa Søen,« brummede Marilla. »Nu er jeg blevet tresindstyve Aar uden nogen Sinde at have sat min Fod i en Baad.«

»Saa er det paa Tide, det sker,« sagde Anna skælmisk. »Tag med os i Morgen, saa lukker vi Huset og tilbringer hele Dagen paa Søen og Stranden og lader den øvrige Verden skotte sig selv.«

»Nej, Tak!« svarede Marilla forfærdet. »Det ville tage sig godt ud, om jeg sad hele Dagen i en Baad med Hænderne overkors. Jeg gad nok hørt, hvad Rachel Linde vilde sige til det. Er det ikke Hr. Harrison, der kører ud? Mon det er sandt, at han gør Kur til Emmy Anderson?«

»Nej, det tror jeg ikke. Han har været der en Aften for at

tale med Hr. Anderson om Forretninger, men Fru Linde saa ham gaa derind, og hun fortæller, at han gaar paa Frierfødde, fordi han havde stivet Skjortebryst paa. Hr. Harrison gifter sig saamænd aldrig, han har en meget stærk Fordom mod Ægteskabet.«

»Man ved aldrig, hvor man har saadan en gammel Ungkarl — — og hvis han havde stivet Skjortebryst paa, tror jeg, Rachel har Ret. Den Mand har jeg aldrig før set med stivet Skjorte.«

»Jeg har hørt ham sige, at naar man skal tale om Forretninger, maa man passe paa sit Ydre,« indvendte Anna. »Ellers tror han, at de andre bare vil kimse ad ham eller tage ham ved Næsen. Jeg har ondt af ham, for det er virkelig fattigt kun at have en Papegøje at bryde sig om, men han taaler ikke at blive ynket, det gør vel for Resten ingen Mennesker.«

»Der kommer Gilbert ved Ledet,« afbrød Marilla. »Skal I ud at ro sammen, saa tag din tykke Trøje paa, der falder megen Dug i Aften.«

XVII.

Nye Eventyr.

»Hvor ligger Drømmelandet, Anna?« spurgte Davy, idet han satte sig over Ende i Sengen og støttede Hagen i Hænderne. »Jeg sover jo hver Nat i min Seng, men hvordan kommer jeg frem og tilbage til Drømmelandet, uden at jeg ved af det? Jeg har ikke andet end min Natskjorte paa, og alligevel er jeg borte hver eneste Nat. Hvor er det Land?«

Anna sad i Vindueskarmen og saa paa den synkende Sol, hvis røde og gyldne Straaler sprang frem som funklende Spyd over hele Himmelhvælvet.

Hun vendte Hovedet og sagde drømmende:

»Du undres, du, der intet ved,

men snart skal Gaaden dig forklares.«

Paul Irving vilde maaske have ladet sig nøje med dette Svar, men den praktiske Davy, der til Annas Sorg ikke ejede Gnist af Fantasi, forlangte nøjagtigere Oplysninger, og fra Sengen lød det ærgerligt:

»Vrøvl, Anna! Du kunde godt svare ordentligt, naar jeg spørger ordentligt.«

»Du er altfor lille. til at kunne forstaa den Slags Ting.«

I det Øjeblik, Anna havde udtalt Ordene, mindedes hun sin egen Barndom, hvor hendes Spørgsmaal altid var blevet besvaret med de samme, overlegne, affejende Ord, og hun huskede, at hun havde givet sig selv det højtidelige Løfte aldrig at affærdige et Barn paa den Maade — nu havde hun gjort det alligevel — saa stort et Svælg er der mellem Teori og Praksis.

»Jeg gør alt, hvad jeg kan, for at vokse,« sagde Davy, »men det er meget svært. Hvis Marilla ikke var saa gerrig paa sit Syltetøj, vilde det gaa langt hurtigere.«

»Marilla er ikke gerrig,« udbød Anna strengt. »Du er meget utaknemmelig, naar du siger saadan noget.«

»Der er ogsaa et andet Ord, der siger det samme og lyder meget smukkere,« sagde Davy, »men jeg kan ikke huske det,« og den lille Fyr rynkede Panden og saa voldsom tankefuld ud. »Jeg hørte Marilla selv sige, at hun var det.«

»Du mener økonomisk, men det er noget helt andet end at være gerrig. Det er en god Egenskab at være økonomisk — sparsommelig, forstaar du. Havde Marilla været gerrig, saa havde hun ikke taget dig og Dora til sig, da jeres Moder døde, og du brød dig vel ikke om at blive hos Wiggins?«

»Uf, nej! Jeg var stukket af.« Davy blev rød og varm alene ved Tanken. »Jeg vil heller ikke til Farbroder Richard. Jeg vil helst blive her, selv om Marilla er det lange Ord, naar hun øser Syltetøjet op, bare fordi du er her, Anna. Hør, du fortæller mig nok en Historie, inden jeg falder i Søvn? Men ikke om Alfer eller den Slags, det passer kun for Piger. Jeg maa have noget spændende, hvor de skyder hinanden ihjel, og Husene brænder, og der sker noget interessant — —«

Heldigvis for Anna raabte Marilla paa hende.

»Anna, Isabella signaliserer af alle Kræfter. Du maa gaa over og høre, hvad det er.«

Den unge Pige løb over Gangen og i Tusmørket saa hun Glimtene fra Venindens Vindue. De gentoges fem Gange paa Rad efter Pigebørnernes fra Barndommen fastsatte Regel og betød: »Kom straks, jeg har noget vigtigt at sige dig.«

Anna kastede et Sjal over Hovedet og skyndte sig gennem Haven ned ad Bakken til Isabellas Hjem.

»Gode Nyheder,« raabte Veninden hende i Møde. »Moder og jeg har lige været i Carmody og talte med Mary Sentner.

Hun fortalte, at de gamle Frøkner Copp i Granalléen har et Fad af det blaablomstrede Stel, aldeles Magen til Tantes, og Mary mente, at de nok vilde sælge det, hvis nogen vilde købe det. Frøknerne Copp er kendt for at sætte megen Pris paa Penge. Der findes nok et Fad til hos Keysons i Spencerval, men det, mente Mary ikke, var af det rigtige Mønster.«

Anna var henrykt og overtalte Isabella til at køre med hende næste Dag og købe Frøken Copps Fad.

»Der er faldet en Sten fra mit Hjerte,« sukkede hun, »i Overmorgen tager jeg til Byen til din Tante, hvordan skulde jeg ellers kunne se hende i Øjnene, naar jeg ikke havde Fadet i Armen?«

Næste Dag gav Veninderne sig paa Vej efter det blaablomstrede Fad. Det var en lang Køretur til Frøknerne Copp, og Vejret saa ikke indbydende ud. En trykkende Hede, stillestaaende Luft og tykt Støv paa alle Veje efter en seks Ugers lang Tørke.

»Gid det vilde regne,« sagde Anna. »Alt ser støvet og for-tørret ud, se de stakkels Marker og Træerne, de strækker Grenene i Vejret, som om de bad om Regn. Det skærer mig i Hjer-tet, naar jeg gaar ude i Frugthaven, og jeg burde slet ikke klage, naar jeg ved, at Afgroden lider meget mere, og Hr. Harrison er fortvivlet over sine Køer, der knapt kan finde et Græsstraa.«

Langt om længe naaede Pigebørnene den saakaldte Gran-allé — en Landevej, hvis græsbevoksede Hjulspor bar Vidne om, at ikke mange drog denne Vej, og som paa begge Sider skær-medes mod Blæsten af høje tætstaaende, unge Grantræer, hvoraf Vejen fik sit Navn.

Endelig naaede de Frøknerne Copps Ejendom — en gammel-dags Bygning, der laa op ad en Skraaning, saa der var en sten-sat Kælder paa Husets højeste Side. Alt saa til den Grad rent, pillent og pudset ud, at endog Grønnebrink kunde staa Fare for at falde igennem ved en Sammenligning.

»Alle Gardiner er trukket for Vinduerne,« udbrød Isabella skuffet. »Der er ingen hjemme.«

Desværre havde hun Ret, og tvivlraadige saa Veninderne paa hinanden.

»Hvad skal vi gøre?« spurgte Anna. »Hvis jeg var sikker paa, at det er det rigtige Fad, vilde jeg ikke bryde mig om at

vente, til de kommer hjem. Men hvis det saa ikke er af det ægte Stel, bliver det for sent at køre til Keysons bagefter.»

Isabella kikkede paa en lille firkantet Rude oven over Kælderen.

»Det er nok Køkkenvinduet,« sagde hun, »jeg kender den Slags Huse, min Farbroders er bygget paa samme Maade, og her ligger Køkkenet. Gardinerne er ikke for, bare vi kunde klatre op paa Taget af det Skur derhenne, saa maa vi kunne se, om Fadet er der. Tror du ikke, jeg har Ret, Anna?«

»Jo, og der kan ikke være noget galt i, at vi kikker ind ad Vinduet. Det er ikke af simpel Nysgerrighed. Hovedsagen er, hvorfor man handler.«

Efter at have tilfredsstillet Samvittighedens Krav gav Anna sig til at klatre op paa Skuret, som var en lille Træbygning med fladt Tag, hvor der i tidligere Dage havde været Andesti. Paa Grund af disse Dyrs »Urenlighed« opgav Frøknerne Copp at holde Ænder, og Skuret brugtes nu og da, naar en Høne skulde spærres inde og ruge Æg ud i Fred. I Sammenligning med Gaardens andre, vel vedligeholdte Bygninger saa Skuret temmelig forfaldent ud.

»Bare Taget holder,« udbrød Anna ængsteligt.

»Støt dig imod Vinduesskoddet,« raadede Isabella, og Anna fulgte Raadet. Hun kravlede op paa Taget og krøb forsigtigt saa langt frem, at hun kunde kikke ind ad Vinduet, og ganske rigtigt — det ægte, gamle Fad, Magen til det ituslaaede, stod i Tallerkenrækken. Saa vidt naaede hun, inden Katastrofen indtraf.

I sin Glæde glemte Anna, at hun var ude paa en usikker Grund, hun slap Grebet om Skoddet — og i næste Nu gav Taget efter under Fødderne paa hende.

Isabella udstødte et Raab af Forfærdelse ved at se Anna brase igennem Taget. Stakkelen blev hængende med kun Hovedet og Skuldrene synlige, ude af Stand til at løsrive sig. Veninden styrtede ind i Skuret og, idet hun fattede med begge Arme omkring hende, prøvede hun af alle Kræfter at hale hende ned igennem de sønderbrudte Planker.

»Av, av, lad være,« raabte den fangne. »Jeg hænger fast i nogle lange Splinter — Se hellere efter, om du kan finde noget at støtte mine Fødder med, saa kunde jeg maaske hæve mig op.«

Isabella fik hurtigt slæbt den store Kasse, Anna før havde brugt, ind i Rummet, og heldigvis var den saa høj, at den unge Piges dinglede Fødder kunde staa sikkert og fast paa den. Men trods al Umage lykkedes det hende ikke at komme løs.

»Mon jeg ikke kunde trække dig op af Hullet, naar jeg krøb op til dig,« spurgte Veninden.

»Nej, det kan du ikke — det eneste var, om du kunde finde en Økse og hugge løs — aah, Isabella, jeg begynder virkelig at tro, at jeg er født under en uheldig Stjerne.«

Isabella ledte alle Vegne efter Øksen, men maatte vende tomhændet tilbage til Fangen, den var ikke til at finde.

»Jeg maa løbe hen til det nærmeste Hus efter Hjælp,« mente Isabella. »Du kan da ikke svæve der mellem Himmel og Jord.«

»Ikke paa nogen Maade,« udbød Anna ivrigt. »Hvis du gør det, bliver Historien udspreddt overalt, og jeg vil skamme mig Sjælen ud af Livet. Nej, vi maa vente, til Frøknerne Copp kommer hjem, og saa beder vi dem tie stille. De ved jo, hvor Øksen ligger, og de kan hjælpe mig ned. Saa længe jeg holder mig helt stille, har jeg det ikke saa slemt.«

Med sit ejendommelige livlige Sind fandt den unge Pige som sædvanlig Trøst i at give alle sine Tanker frit Løb, og hun kom snart til det Resultat, at Frøknerne Copp maatte forlange Skadeserstatning for det »Indbrud«, der var gjort paa deres Ejendom.

»Hør, Isabella,« begyndte hun igen, »hvor meget tror du, de Copp'ske Damer vil forlange for dette Tag. Det Fad bliver mig efterhaanden en dyr Fornøjelse, naar jeg skal betale flere Omkostninger endnu! Min eneste Trøst er, at det Copp'ske Fad virkelig er helt ægte, hvis Frøknerne bare vil sælge mig det.«

»Tænk, hvis de ikke kommer før sent i Aften eller — maaske først i Morgen,« stammede Isabella.

»Hvis de ikke er kommet, inden Solen gaar ned, maa du vel gaa efter Hjælp,« indrømmede Anna nedslaaet. »Men du maa ikke gaa, før det er strengt nødvendigt. Hvor det er skrækeligt, at man kan komme i saadan en Klemme. Hvis der kun var et romantisk Skær over mine Ulykker, saadan som der altid er over Fru Morgans Heltinder, vilde jeg ikke klage, men der hænder mig kun sære og ynkelige Uheld, som Folk maa le af bag efter. Hvad tror du, Frøknerne Copp vil sige, naar de kommer kørende og ser et Pgehoved stikke op af Taget paa deres gamle

Andehus — — — Tys — er det Vognrumlen? Nej, Isabella, det er Torden.«

Det var utvivlsomt Torden, og efter en hastig Spejderfærd rundt om Huset kom Isabella tilbage med den Nyhed, at der trak et stort Tordenvejr op. »Det bliver et frygteligt Vejr,« raabte hun ulykkelig. »Hvad skal vi gøre, Anna?«

»Forberede os paa det værste,« svarede den anden roligt. »Et Tordenvejr er kun for en Ubetydelighed at regne, imod hvad der allerede er hændt os. Du maa sætte Hest og Vogn under Tag og bringe mig min Parasol, der heldigvis ligger i Vognen. Her — tag min Hat med. Marilla sagde, at det var dumt, jeg tog min bedste Hat paa, naar jeg skulde køre helt ud i Vildmarken, og som sædvanlig havde hun Ret.«

Isabella løste Hesten og førte den og Vognen hen, hvor der var Læ, og netop som hun havde gjort det, faldt de første Draaber. Selv satte hun sig paa en Huggeblok og saa paa Regnen, som nu styrtede ned, saa hun knap kunde skelne Anna, der hang mellem Himmel og Jord og tappert holdt den opslaaede Parasol over sit utildækkede Hoved. Tordenen holdt snart op at rulle, men Regnen holdt ved en hel Time.

Af og til løftede Anna Parasollen og vinkede opmuntrende med den til Veninden, men en Samtale kunde man ikke føre paa den Afstand. Endelig hørte Regnen op, Solen skinnede varmt, og Isabella vovede sig over Gaardens Vandpytter.

»Du er vel meget vaad?« spurgte hun deltagende.

»Nej, slet ikke,« lød det muntre Svar. »Mit Hoved og mine Skuldre er helt tørre, og Kjolen er kun vaad, der hvor Regnen er dryppet ned mellem Splinterne. Vær ikke bange for mig, søde Isabella, der er ingen Ulykke sket — — jeg stod og tænkte paa, hvor det var dejligt, at det regnede, og hvor mine Frugttræer har glædet sig. Jeg kan forestille mig, hvad Blomster og Knopper følte, da Draaberne begyndte at falde ned over dem.« Til Trods for den romantiske Situation var Annas Fantasi i fuldt Arbejde, og hun vedblev ivrigt. »Jeg digtede en interessant Samtale mellem Markblomsterne og de vilde Roser, og jeg kunde saa tydeligt tænke mig, hvad Fuglene derhenne i Syrenbuskene snakkede om med Frugttræernes Skytsaand. Gid jeg havde en Blyant og en Stump Papir, saa jeg kunde skrive det op, jeg glemmer det allerbedste, naar jeg skal vente, til jeg kommer hjem.«

Den trofaste Veninde havde en Blyant i Lommen og fandt et Stykke Omslagspapir i Rummet bag i Vognen. Anna slog sin dryppende Parasol sammen, satte Hatten paa, bredte Papiret ud paa et Stykke Tagpap, som Isabella fandt i Gaarden, og nedskrev sin Regnvejrsfantasi under Forhold, man ikke skulde have troet frugtbringende for aandeligt Arbejde. Resultatet blev alligevel rigtig pænt, og Isabella var henrykt, da Veninden læste Værket op.

»Aah, Anna, hvor det er henrivende,« raabte hun. »Du maa sende det til »Den kanadiske Kvinde«, de vil sikkert gerne trykke det.«

Anna rystede paa Hovedet.

»Det gaar vist ikke, for det er slet ikke s p æ n d e n d e, det er kun en Fantasi! Den Slags Ting elsker jeg at skrive, men det betaler sig ikke, naar det skal trykkes. Priscilla siger, at Redaktører og Forlæggere kun vil tage noget med Handling og Spænding. — — Aah, Isabella, se efter, om det ikke er Frøken Sara Copp, som kommer dør. Søde, e l s k e d e Isabella, gaa hen og forklar hende, hvordan det hænger sammen.«

Frøken Copp var en lille, mager Dame, i en slidt sort Kjole og en Hat, der nærmest var valgt for at kunne taale alt Slags Vejr end netop for at klæde Ejerinden. Hun saa umaadelig forbavset ud, da hun opdagede Anna, men da hun hørte Forklaringen af Isabella, blev hun idel Deltagelse.

Hun fik hurtigt Døren lukket op og hentet sin Økse, hvorpaa hun med nogle velrettede Hug udfriede Fangen fra den umaadelige Stilling. Anna, der følte sig træt og stiv, dukkede ned i det Indre af sit Fængsel og traadte derpaa lettet ud i det frie.

»Frøken Copp,« sagde hun alvorligt, »De maa vide, at jeg udelukkende vilde se ind ad Deres Køkkenvindue for at kikke efter Fadet med det blaablomstrede Mønster.«

»De behøver ikke at gøre Undskyldninger,« svarede Frøken Copp elskværdigt, »der er ingen Ulykke i det, og vi Copper kan heldigvis fremvise vores Køkken naar som helst i Døgnet uden at skamme os for nogen. Hvad det gamle Skur vedrører, er jeg bare glad over, at det har faaet et Knæk, saa giver min Søster da endelig sit Samtykke til at rive det ned, ellers har hun ikke villet høre et Ord om det. Jeg kørte hende til Stationen, hun skulde til Byen i Dag — — — Og De vil købe mit Fad? Ja, — hvor meget vil De give for det?«

»Halvtreds Kroner,« svarede Anna, som endnu havde meget at lære i Retning af Handel og Købmandsskab, ellers vilde hun ikke straks have nævnt saa stor en Sum.

»Hm! Det kunde maaske tænkes,« sagde Frøken Copp grundende. »Heldigvis er det mit eget Fad, ellers havde jeg slet ikke kunnet sælge det. Min Søster er Herre i Huset, og det kan være trættende for mig mange Gange. — Men kom dog ind, De maa være sultne og tørstige, desværre har jeg ikke andet at byde Dem end Smør og Brød og lidt Ost. Min Søster laasede alt af, inden hun tog hjemmefra. Hun siger, at jeg er alt for gæstfri, naar her kommer fremmede.«

Pigebørnene var naturligvis baade sultne og tørstige og tog for sig af Frøken Copps tarvelige Retter, og da de var færdige, genoptog de Forhandlingerne om Fadet.

»Jeg ved ikke, om jeg overhovedet vil sælge mit Fad. Det er meget gammelt og vel sine treds Kroner værd,« begyndte Frøkenen.

Isabella traadte hemmeligt Anna paa Foden for at lade hende forstaa, at hun ikke maatte gaa ind paa dette oprækkeriske Forslag, men Anna mente nu engang, at et blaablomstret Fad var omtrent ubetaleligt og slog straks til.

»Saa skal De faa det til den Pris,« sagde Frøken Copp og saa saa skuffet ud, som om hun helst vilde have forlangt halvfjerds. »Jeg tager alle de Penge, jeg kan faa,« vedblev hun med en vigtig Mine, mens en stærk Rødme farvede hendes magre Kinder, »for jeg skal giftes med Leonard Wallace. Han vilde have mig for tyve Aar siden, men da var han fattig, og min Fader gav ham Løbepas. Jeg burde ikke have været saa rask i Vendingen den Gang, men da troede jeg, at Frierne voksede paa alle Træer.«

Endelig gav Pigebørnene sig paa den lange Hjemkørsel, Isabella var Kusk, og Anna holdt Fadet fast med begge Hænder.

»Jeg skal glæde din Tante med at fortælle hende alt, hvad vi har oplevet i Dag. Hvor det har været vanskeligt,« ytrede Anna, »men Fadet har jeg, og nu, Støvet er borte, bliver det en dejlig Køretur. Og — naar Enden er god, er alting godt,« sluttede hun.

»Tag dig i Agt,« svarede Isabella advarende, »vi er ikke hjemme endnu, og hvem ved, hvad der kan hænde, inden den Tid. Du finder altid et Eventyr paa din Vej.«

»Ja-a, der er somme Mennesker, sligt falder naturligt,« indrømmede Anna smigret. »Det er en Slags Begavelse.«

XVIII.

En dejlig Dag.

Dagene gik deres rolige og ensformige Gang paa Grønnebrink. Det var heldigvis ikke til enhver Tid, at Anna kom galt af Sted med, hvad hun foretog sig, eller Davy lavede Ulykker. Der var mange, lykkelige Dage, fulde af Arbejde og Drømmes-rer, Munterhed og Alvor.

En saadan stille Dag, sidst i August roede Anna en Tur ud paa Søen med de henrykte Tvillinger, som derefter fik Lov til at løbe barbenede omkring ved Stranden og more sig med at soppe, rulle sig i det varme Sand og samle Muslingskaller.

Om Eftermiddagen gik den unge Lærerinde ud for at gæste sin lille Yndling, Paul Irving. Han var ene hjemme og sprang hende glædestraalende i Møde. De fik sig en lang, fortrolig Pas-siar, og Annas Drøm, at der bag alle hans umodne Fantasier gemte sig en virkelig digterisk Begavelse, syntes hende mere og mere at blive en ubestridelig Kendsgerning.

Det var en hel anden Slags Dreng, der ventede paa hende ved Hjemkomsten til Grønnebrink. Davy var gnaven, og da Anna havde faaet ham i Seng, krøb han straks helt ned under Dynen.

»Men Davy,« udbrød Anna, »du glemmer helt din Aftenbøn.«

»Jeg vil ikke bede Aftenbøn mere,« brummede Davy trodsigt. »Og jeg vil ogsaa høre op med at være artig, for du bryder dig alligevel mere om Paul Irving. Jeg kan lige saa godt have det lidt morsomt og være uartig, naar jeg faar Lyst.«

»Jeg holder ikke mere af Paul end af dig,« svarede Anna alvorligt, »jeg holder bare af ham paa en anden Maade.«

»Men du skal holde af mig paa samme Maade,« sagde Davy og satte Trutmund op.

»Du kan godt forstaa, hvad det vil sige, at man holder af forskellige Mennesker paa forskellige Maader,« svarede den unge Pige roligt. »Holder du af Dora og mig paa samme Maade?«

Davy satte sig overrasket op i Sengen.

»Næ-æh!« udbrød han efter en lille Pavse. »Jeg holder af Dora, fordi hun er min Søster, og af dig, fordi du er du.«

»Der kan du se,« lød det muntre Svar, »jeg holder af Paul, fordi han er Paul, og af Davy, fordi han er Davy.«

Efter Solnedgang gik Anna en Tur i Skoven og satte sig ved den saakaldte »Nymfernes Kilde«. Her fandt Gilbert Blyth hende.

Den unge Pige saa ham komme hen ad Stien, og det gik med eet op for hende, at han ikke længere var en Skoledreng. Hans Ydre var mandigt og frejdigt, og i sit stille Sind maatte Anna indrømme, at han saa ualmindelig godt ud med sin ranke Holdning, sit klare, aabne Blik og sine brede Skuldre. Han lignede rigtignok ikke en Smule det Ideal af en Mand, baade hun og Isabella for længe siden havde slaaet fast som det mest attraa-værdige. »Han« skulde være høj, se fin og »nobel« ud med uudgrundelige melankolske Øjne og en blød, velklingende Røst. Gilberts Aasyn røbede ingen Melankoli, og i hans Øjne var intet uudgrundeligt Dyb, men det gjorde ikke noget, naar der kun var Tale om Venskab. Den unge Mand kastede sig i Græsset ved hendes Fødder og saa paa hende med et beundrende Blik. Skulde han beskrive sit kvindelige Ideal, kom det til at svare nøjagtigt til Annas Ydre.

I hans Fremtidsdrømme var en ung Pige med store, straalende graa Øjne, kruset rødblondt Haar og et Aasyn saa skært i Farven som et Rosenblad eneraadende. Han havde foresat sig, at hans Fremtid skulde blive den unge Kvinde værdig, han satte saa højt. Skønt Avonlee og Hvide-Sande ikke var store Byer, levede de unge Mænd et muntret Liv, og Gilbert var velset alle Steder, men han ønskede, at der ikke skulde komme noget Skaar i hans og Annas Venskab, og vaagede over sine Ord, Tanker og Handlinger for at kunne møde Annas uskyldige, rene Blik med en god Samvittighed.

I Gilberts Øjne var Annas smukkeste Egenskaber, at hun aldrig nedlod sig til de smaa, lumpne Kneb, som mange af Avonlees unge Piger gjorde sig skyldige i. Smaalig Misundelse, Bagvaskelse eller Koketteri holdt Anna sig højt hævet over. Hendes ærlige Natur stod fremmed over for enhver Slags Underfundighed, hendes Bevæggrunde var altid klare som Krystal, gennemsigtige for alle.

Gilbert gjorde imidlertid intet Forsøg paa at tolke sine varme Følelser i Ord, han vidste af Erfaring, at Anna uden Skaansel vilde afbryde enhver Udtalelse i den Retning eller le ham ud, hvilket vilde være ti Gange værre.

»Du ligner en Skovens Nymfe, som du sidder der under Træet,« tog han til Orde.

»Jeg elsker Birketræer,« svarede Anna stille og lagde Kinden op med den hvide Stamme.

»Saa kan du glæde dig,« vedblev Gilbert. »Hr. Spencer fortalte mig i Dag, at han vilde plante en Række Birketræer uden for sin Gaard bare for at opmuntre F. S. F. Vores Forening blomstrer virkelig, den er kommet over Forsøgsstadiet, og de ældre har fattet Interesse for den. I Hvide-Sande taler man om at danne en lignende Forening.«

»Ja,« udbrød Anna glad. »Vi har Fremgang overalt. Træerne, som vi plantede paa Kirkebakken, vokser godt, og Skole-raadet har lovet at sætte Stakit om Gaarden. Hvis det sker, laver jeg en »Plantedag«, og hvert eneste Skolebarn skal paa den Dag plante et lille Træ.«

»Alt lader til at lykkes for os,« gentog Gilbert. »Jeg har købt mig en Bog om Græsplæner og forskelligt Frø, jeg vil lave et kort Referat af den og tale derom paa næste Møde i F. S. F. Nu slutter Ferien snart, Skolen begynder paa Mandag. Kommer Ruby til Carmody?«

»Ja, Priscilla skrev det til mig. Det kan blive fornøjeligt at faa Ruby at se igen, det minder om de gamle Skoledage, naar hun, Jane og Isabella kan være samlede hos mig paa Grønnebrink.«

Det var blevet helt mørkt, og de unge Mennesker fulgtes hjem i den lune Sommeraften.

Marilla sad paa Stentrappen uden for Døren og modtog Anna med den Nyhed, at hun tog til Byen næste Morgen.

»Rachel Linde følger med mig, hendes Mand har det lidt bedre for Øjeblikket, saa hun mener, at hun tør forlade ham en Dags Tid.«

»Jeg faar vældig meget at gøre i Morgen, saa jeg staar op med Solen,« sagde Anna med en vigtig Mine. »Allerførst skal jeg fylde Fjerene over fra det gamle til det nye Bolster, jeg burde have gjort det for længe siden, men jeg opsatte det, fordi det er et kedeligt Stykke Arbejde. Det er en meget daarlig Vane at opsætte, jeg vil aldrig gøre det mere, naar jeg med en god Samvitighed skal advare mine Elever imod den. — Man maa leve, som man prædiker. — Naa, saa skal jeg bage en Kage til Hr. Harrison og slutte min Afhandling om Frugttræer til F. S. F., skrive

til Stella, vaske og stryge min hvide Kjole og sy Dora et nyt Forklæde.«

»Kære Barn,« afbrød Marilla, »hvis du bliver færdig med det halve af alt, hvad du vil gøre, skulde det undre mig. Naar jeg har foresat mig en Mængde Ting, er der altid kommet noget i Vejen, som har stoppet mig paa Halvvejen.«

Næste Morgen var Anna saa tidligt oppe, at hun kunde hilse den nye Dag Velkommen. Solopgangens Straaler trængte gennem de lette perlemorsfarvede Skyer, snart laa Grønnebrink bader i Solskin, og Anna fandt Verden saa herlig, at hun tilbragte seks ørkesløse Minutter ved Ledet med at glæde sig over Naturens Friskhed og Skønhed og indaande den vidunderlige Luft. Efter Frokosten gjorde Marilla sig i Stand til Rejsen, Dora skulde følge med, det var et gammelt Løfte, der blev opfyldt.

»Nu maa Davy være en artig Dreng og ikke plage Anna,« formanede hun.

»Med min gode Villie skal jeg ikke være uartig,« sagde Davy lidt urolig. »men det er jo ikke godt at vide, hvad der kan ske.«

»Du maa passe godt paa,« svarede den gamle Plejemoder og vedblev, idet hun vendte sig til Anna: »Hvis Slagteren kommer, tager du en Nyresteg og et Stykke Skank, bliver han borte, maa du slagte en Høne til Middag i Morgen.«

»Jeg har ikke Lyst til at lave Middagsmad til Davy og mig alene, vi skærer lidt af Skinkebenet og spiser de Pandekager, der staar i Spisekammeret. Jeg skal varme Kød i Sovs til dig, naar du kommer hjem i Aften.«

»Hr. Harrison har bedt mig om at hjælpe sig at hente Tang hjem,« indskød Davy, »jeg tænker, han beder mig til Middag — — han er forfærdelig rar. — — Jeg vil gerne ligne ham, naar jeg bliver stor — paa min egen Maade — ikke i Ansigtet, der er han ikke køn. Men det er jeg ikke bange for, Fru Lindé siger, jeg er en meget smuk Dreng.«

»Du er en køn Dreng,« svarede Anna alvorligt, skønt Marilla sendte hende et misbilligende Blik, »men, min lille Ven, du maa opføre dig lige saa smukt, som dit Ansigt er kønt, ellers er der ingen, der bryder sig om at se paa dig.«

»Og da Minnie græd, fordi een havde sagt, at hun var grim, fortalte du hende, at hun kun behøvede at være sød, saa vilde alle Mennesker holde af hende,« sagde Davy surmulende. »Naar man er smuk, skal man være artig; er man grim, skal man ogsaa være det. Kan man ikke blive fri for at være artig?«

»Vil du da ikke gerne være artig?« spurgte Marilla, der endnu ikke havde lært at forstaa Børn, Børnetale og Børnetanker.

»Jo-o! Men ikke alt for artig,« sagde den snedige, lille Fyr. »Man har ikke engang nødig at være saa meget artig for at blive Søndagsskolelærer. Hr. Bell er da et rigtig slet Menneske.«

»Hvad er det dog, du siger?« udbrød Marilla forfærdet.

»Det siger han selv,« paastod Davy. »Sidste Søndag sagde han i Bønnen, at han var en ussel Orm og en stor Synder — — Hvad er det, han har gjort, Marilla? Har han slaaet nogen ihjel eller stjaalet af Kirkebøssen? Jeg vil saa gerne vide det?«

Heldigvis kom Fru Linde kørende paa Vejen, og Marilla skyndte sig ud til hende, glad over at kunne slippe for at give Davy Svar paa hans Spørgsmaal og inderlig ønskende, at Hr. Bell ikke vilde »ydmyge sig« alt for meget over for Børnene og bagefter sætte de voksne i Forlegenhed med at rense hans Rygte.

Ikke saa snart var Marilla og Dora kørt og Davy stukket af til sin gamle Ven, før Anna tog fat paa Arbejdet. Hun vaskede Gulv, redte Senge, fodrede Hønsene, skyllede den hvide Kjole op og hang den til Tørre.

Derefter gav hun sig i Lag med Dynen. Førend hun begyndte, iførte hun sig en gammel slidt, blaa ulden Kjole, hun havde gaaet med i fjorten Aars Alderen, og som allerede den Gang var temmelig snæver og nu kun naaede et Stykke under Knæene, om Hovedet bandt hun et stort rødprykket Lommetørklæde, der havde tilhørt Onkel Martin, og saaledes udstyret gik hun ned i et lille Rum bag Køkkenet, hvor hun og Marilla tidlig om Morgenens havde baaret Dynen og Bolstre ind.

Et Stykke ituslaaet Spejl hang ved Vinduet og i et ulykkeligt Øjeblik kikkede Anna i det. Hun opdagede de slemme Fregner, der sad nok saa kækt paa hendes fintformede Næse og traadte mere iøjnefaldende frem end nogen Sinde før.

»Aah — jeg har glemt at gnide Næsen med Fregnetinkturen,« tænkte hun og rejste sig — »jeg maa hellere gøre det med det samme.«

Hun havde skaffet sig en Vædske, hvis Sammensætning stod opskrevet i et illustreret Blad, og overholdt nøjagtig Fremgangsmaaden, skønt Marilla erklærede, at naar man havde faaet Fregner, var det Mening, at man skulde beholde dem.

Pigebarnet skyndte sig ind i Spisekammeret, hvor der altid var halvmørkt, fordi et stort, gammelt Piletræ voksede lige uden

for Vinduet, og i Dag, da et tæt Gardin var trukket for, var der bælgmørkt. I en Fart snappede Anna Flasken og en lille Svamp, hun havde liggende til samme Brug, hældte rigeligt paa og gned Næsen kraftigt — derefter vendte hun tilbage til sine Dynner.

Kun den, der selv har været med til at fylde Fjer fra det ene Bolster til det andet, kan forestille sig, hvordan Anna saa ud, da hun havde endt sit Arbejde. Hun lignede nærmest en Indianer i Krigspynt! Hele Kjolen var hvid af Dun og Fjer, og den Smule Haar, der tittede frem under Onkel Martins røde Lommestørklæde, var kronet med en Glorie af lodne Fjer. I dette Øjeblik bankede det paa Køkkendøren.

»Der har vi Slagteren,« tænkte Anna. »Jeg ser gyselig ud, men jeg er nødt til at lukke ham op i en Fart, han har aldrig Tid til at vente,« og dermed løb hun ud til Døren.

Hvis et barmhjertigt Gulv nogen Sinde vilde aabne sig for at skjule et ulykkeligt »fjeret« ungt Væsen, havde Grønnebrinks Kælder i dette Øjeblik modtaget Anna i sit beskyttende Mørke. Paa Tærskelen stod Priscilla, lys og skær i elegant Silkekjole, en lille tyk Dame i Rejsedragt og endnu en tredie Dame, høj og statelig, henrivende klædt, med et smukt aandrigt Aasyn og dejlige, mørkeblaa Øjne omgivet af lange, sorte Øjenhaar.

Anna kunde tydeligt »føle paa sig selv«, at dette var den navnkundige Forfatterinde Fru Charlotte Morgan. — I denne uventede Forlegenhed, som havde kunnet røve enhver Fatningen, stod een eneste Tanke klar for hende, og til den klamrede hun sig som den druknende til et Halmstraa. Samtlige Heltinder i Fru Morgans Bøger gik aldrig fra Koncepterne, hvilke Fortrædeligheder og Hindringer der end taarnede sig op foran dem — de klarede enhver Situation med ophøjet Sindsro.

Anna følte, at det var hendes Pligt at udvise al den Aandsnærværelse, det var hende muligt at samle sammen, og det lykkedes hende til den Grad, at Priscilla senere tilstod, at hun aldrig havde beundret Anna Shirley mere end i dette skæbnesvangre Øjeblik.

Hvor mange modstridende Følelser der end rørte sig i hendes Indre — saa var hendes Ydre tilsyneladende upaavirket af dem. Hun hilste paa Priscilla og lod sig præsentere for de to Damer med en utvungen Ro og Venlighed, som om hendes Kjole var den mest korrekte Selskabsdragt.

Det eneste, der forvirrede hende lidt, var den Opdagelse, at den indtagende Dame, hun havde »følt« maatte være Fru Morgan, aldeles ikke var Fru Morgan, men en ukendt Fru Miller, og den lille, tykke graahaarede Person viste sig at være den beundrede Forfatterinde. Den unge Pige førte Gæsterne ind i Dagligstuen og løb derefter ud for at hjælpe Priscilla med at spænde Hesten fra.

»Det er en Skam at komme saa uforberedt,« undskyldte Priscilla, »men jeg vidste ikke før i Gaarftes, at der blev noget af Turen hertil. Tante rejser paa Mandag og skulde have tilbragt Dagen i Dag hos en Veninde, men hun telefonerede i Aftes, at Tante ikke skulde komme, da hendes Børn havde faaet Skarlagensfeber. Jeg foreslog at køre herover, da jeg ved, du gerne vilde tale med hende. Fru Miller hentede vi i Hvide-Sande — — hendes Mand er Millionær — —«

Anna havde nok lagt Mærke til, at Priscilla stadig under sin Tale kikkede forlegen og spørgende hen paa Veninden, og hun følte sig lidt ærgerlig over denne vedholdende Stirren.

»Hun kan vel se, at jeg har været i Færd med at stoppe Dyner,« tænkte hun og aabnede Døren for at lade hende gaa først ind. I det samme opdagede Anna, at Isabella kom ind af Ledet, og hun fløj hen til hende, greb hende i Armen og udbrodt ivrig:

»Isabella! Hvem tror du, der sidder inde i Dagligstuen? Fru Morgan og en Millionærdame fra New York — og som jeg ser ud — og ikke en Bid Mad i Huset undtagen et afgnavet Skinkeben — Isabella!«

Anna havde opdaget, at Veninden stirrede lige saa forfærdet paa hende som Priscilla — nu blev det virkelig for galt.

»Se ikke paa mig,« bad hun, »der er da ingen Mennesker, der kan komme helskindet fra at stoppe Dyner, uden at man kan se det paa dem — — —«

»Det — det er slet ikke Fjerene, Anna,« stammede Isabella, »men — men — din Næse!«

»Min Næse? Hvad er der med den?« Anna styrtede ind i Køkkenet og kikkede i det lille Spejl, der hang derude. Et eneste Blik var tilstrækkeligt! Hendes Næse lyste højrød som Skarlagen. Tilintetgjort sank hun ned paa Sofaen og fandt, at dette var mere, end hun kunde bære.

»Hvordan har du dog baaret dig ad,« spurgte Isabella, hvis Nysgerrighed sejrede over hendes Hensynsfuldhed.

»Jeg troede, det var Fregnetinkturen, jeg tog, og saa er det den røde Farve, Marilla mærker nyt Linned med,« lød det fortrivlede Svar. »H v a d skal jeg gribe til?«

»Vaske det af,« raadede Isabella.

»Tænk, hvis det sidder fast! Een Gang farvede jeg Haaret, saa det blev grønt, nu farver jeg Næsen ildrød. Marilla klippede Haaret af, men Næsen kan jeg ikke undvære. Det er igen en Straf for min Forfængelighed — og jeg fortjener den, men det er ingen Trøst. Skulde man ikke tro, jeg var forhekset — alt, hvad jeg rører ved, gaar galt.«

Heldigvis gik Farven straks af, og mens Anna klædte sig om, skyndte Isabella sig hjem. Den hvide Kjole hang til Tørre og flagrede i Vinden, saa Anna maatte nøjes med sin bedste Lærredskjole, men Humøret klarede op, og da Isabella kom igen iført sin hvide Kjole, fandt hun Veninden i fuld Gang med at sørge for Teen. Isabella bragte en Kurv med mange lækre Sager, som Fru Barry straks pakkede ned, da hun hørte om de uventede Gæster.

Kolde Kyllinger, nybagt Brød og fin Ost kom paa Bordet, der blev dækket i stor Hast. Marillas Frugttærte og en Skaal af det kendte Blommesyttetøj, hvis søde Saft lyste gyldent lig Sommersolskin, satte Kronen paa Værket. En Vase med Roser prydede Midten af Bordet, og det hele saa meget indbydende ud, da Maaltidet endelig var rede.

Gæsterne var blevet sultne af den lange Tur, og Maden lod til at smage dem storartet. Det var rigtignok ikke den Maade, Anna havde tænkt sig at modtage Fru Morgan paa, men Stemningen var munter og fornøjet, og Samtalen gik saa let og utvunget, at endog Anna glemte at tænke paa Manglerne.

Ved første Øjekast syntes Fru Morgan at være en Skuffelse, naar man fuld af Beundring for hendes Bøger traadte hende i Møde, men hun viste sig at være det mest underholdende Menneske, som tænkes kunde. Hun havde rejst meget og truffet en Mængde interessante Mennesker, hun talte saa klogt og fængslende, at man ikke et Minut fik Tid til at kede sig. Bag al denne aandelige Aarvaagenhed skjulte sig en Understrøm af sand, kvindelig Medfølelse og en Hjertets Godhed, som vandt hende hengivne Venner med samme Lethed, som hendes litterære Evner skaffede hende utallige Læsere. Hun var ikke heller den eneste talende, hun forstod tværtimod at drage de andre ind

med i Samtalen og fik dem til udtale sig ligefremt og muntert som hun selv. Hverken Anna eller Isabella fandt det svært at snakke med hende.

Millionærdamen sagde næsten ikke et Ord, men hun sad og saa yndig ud og smilede saa elskværdigt, at Anna senere betroede Isabella, at hun heller ikke behøvede mere, hun var skabt til bare at se yndig ud.

Efter Maaltidet spadserede de i Skoven, og Fru Morgan lo, saa Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, da hun hørte om alle de Uheld og Fejltagelser, Anna havde oplevet i sit unge Liv.

Endelig hen ad Aften tog Gæsterne Afsked og kørte bort.

»Det har været en dejlig Dag,« udbrød Anna, »og jeg tror næsten, jeg har moret mig bedre, end hvis jeg var forberedt paa deres Komme. — — — Hvilken Lykke, at Farven gik af min Næse!«

»Priscilla sagde, at Fru Millers Mands Søster er gift med en engelsk Jarl — — — og hun spiste dog af Blommesyttetøj — — jeg saa det selv,« sagde Isabella, som om disse to Kendsgerninger var uforenelige.

»Jeg tror ikke, at Jarlen selv vilde sige Nej til Marillas Syltetøj,« sagde Anna stolt.

Da Marilla kom hjem, fortalte den unge Pige Dagens Oplevelser, men hun tav om den røde Næse; derimod hældte hun i Stilhed Fregnetinkturen ud af Vinduet.

»Jeg vil ikke mere bruge Skønhedsmidler,« lovede hun sig selv højtideligt, »de duer kun for pedantiske ordentlige Mennesker; ikke for dem, der som jeg, er født til at lave Ulykker i en Uendelighed. Man maa ikke friste Skæbnen.«

XIX.

Lille Frøken Rose.

Den dejlige Sommerferie var endt, Skolen begyndte, og Anna tog atter fat paa sit Arbejde med nogle færre »Principper« og des mere Erfaring. Hun havde faaet flere nye Elever i seks, syv Aars Alderen, som med store, runde Øjne tittede ind i en ny, mærkelig Verden. Imellem dem var Davy og Dora. Davy sad hos Miltly Boulter, der havde gaaet et helt Aar i Skole og derfor

sad inde med megen Visdom, og Doras Sidekammerat, Mary Cotton, var ti Aar gammel og i Doras Øjne en »stor« Pige.

»Det er vældig Sjov at gaa i Skole,« fortalte Davy til Marilla den første Dag, han kom hjem. »Du troede, det vilde blive svært at sidde stille, og det var det ogsaa — jeg har lagt Mærke til, at hvad du siger, for det meste er rigtigt — men jeg sparker med Benene, og det hjælper godt. Det er voldsom morsomt at lege med saadan en Masse Dreng. Jeg sidder ved Siden af Milty, han er meget højere end jeg, men jeg er tykkere. Han lavede en Tegning af Anna paa sin Tavle. Hun var saa grim, at jeg lovede ham en ordentlig Dragt Prygl, hvis han troede, det lignede hende, og saa rettede han Navnet til Barbara. Hvis han ikke tager sig i Agt, tegner jeg ham med Horn og Hale — Anna siger rigtignok, at man ikke maa saare andres Følelser, saa det er vist alligevel bedre, at jeg lover at prygle ham.«

September svandt, og den gyldentbrogede Oktober kom i Stedet. En Fredag Aften traadte Isabella ind af Døren paa Grønnebrink og gav sig i Snak med Veninden, som hun fandt ude i Køkkenet.

»Jeg har faaet Brev fra Ellen Kimball,« fortalte hun, »vi er begge to inviteret til at drikke Te sammen med hendes Kusine i Morgen Eftermiddag. Men hvordan kommer vi ud til hende? Vore Heste er i Brug, og jeres Pony har et daarligt Ben. Vi maa nok opgive den Fornøjelse.«

»Hvad skulde der være i Vejen for at gaa ud til Ellen?« spurgte Anna. »Naar vi har spadseret gennem Skoven, drejer vi ud paa Landevejen til Vestre Grafton lige i Nærheden af, hvor Kimballs bor. Oliver Kimball kører os nok hjem, han vil hellere end gerne til Avonlee og gøre sine Hoser grønne hos Carrie Slone.«

Isabella havde ikke noget at indvende, og næste Eftermiddag gav de to unge Piger sig paa Vej til Ellen. Skoven stod i al sin Efteraarspragt, og Anna var saa henrykt over den Skønhed, der omgav dem, at hun ikke i Tavshed kunde nyde Synet.

»Synes du ikke, Skoven ligner en Domkirke med dæmpet Lys gennem farvede Ruder,« udbrød hun, »det er næsten Synd at gaa saa hurtigt — det er ligesom om man vilde give sig til at danse i en Kirke.«

»Ja, men vi maa skynde os,« svarede Isabella og saa paa

sit Ur. »Vi har ikke beregnet Tiden, for Klokken er allerede mange.«

»Nu skal jeg tie stille og gaa raskt,« sagde Anna, »jeg kan derfor godt nyde al Skønheden — — jeg føler det, som om jeg holdt et Bæger skummende Vin for mine Læber, og ved hvert Skridt indsuger jeg et lille, berusende Drag.«

Rimeligvis var denne Drik saa rusende, at hendes Hukommelse blev lidt omtaaget; i hvert Fald glemte hun at dreje til højre, da Vejen delte sig, og slog ind paa den gale Vej. Senere hen regnede hun denne Fejltagelse for den aller lykkeligste i sit Liv!

Da Veninderne endelig naaede ud paa en ensom, græstiltvokset Vej, udbrød Isabella forskrækket: »Du store Kineser, hvor er vi? Det er ikke vestre Graftonvej.«

»Nej, for det er den østre,« meldte Anna skamfuld, »jeg maa være gaaet til den gale Side, da Vejen delte sig. Jeg ved ikke rigtig, hvor vi er, men der er nok et godt Stykke Vej tilbage, inden vi naar Kimballs Ejendom.«

»Saa kommer vi der ikke Klokken fem,« sagde Isabella mismodig og saa atter paa sit Ur. »Vi naar ikke derhen, før de er færdige med at drikke Te, og vi ulejliger dem kun med at dække Bord igen.«

»Der er ikke andet at gøre, end at vende om og gaa hjem,« svarede Anna i en ydmyg Tone.

»Nej, jeg synes, vi skal gaa videre, siden vi er naaet saa langt, vi kan da være hos dem i Aften, vi er jo indbudt.«

Lidt længere fremme delte Vejen sig for anden Gang.

»Til hvad Side skal vi nu gaa?« spurgte Isabella.

»Det ved jeg ikke,« sagde Anna og rystede paa Hovedet. »Vi har ikke Tid til at gøre flere Fejltagelser. Men der er en Vej med et Led, det ser ud, som om den førte lige ind i Skoven, men der ligger vel et Hus, hvor vi kan spørge om Vej.«

»Hvor her er romantisk,« udbrød Isabella, mens de fulgte Vejen, der slog den ene Bugt efter den anden og var saa tæt tilvokset med gamle Grantræer, at der næsten var mørkt. De mange, nedfaldne, visne Grannaale dannede et blødt, brunt Tæppe under deres Fødder og dæmpede Lyden af deres Trin, alt var stille omkring dem, man kunde bilde sig ind, at Verden og al dens Tummel laa uendelig mange Mile fjernet herfra.

»Tror du, at vi nogen Sinde kommer ud af denne Skov?«

sagde Anna med dæmpet Røst. »Paa een Gang staar vi nok ved et Slot med en sovende Prinsesse.«

Endnu en Drejning af Stien — og de stod, ikke foran et Slot, men foran noget næsten lige saa overraskende. Et lavt, lille Hus, opført af utilhugne røde Sandsten viste sig for deres undrende Blikke. Det havde to høje Skorstene, og fra det spidse Tag kikkede to smaa morsomme Kvistvinduer frem. Hele Huset var dækket med en Kaabe af Vildvin, der rankede sig lige op til Taget og prangede i alle Efteraarets Farver, fra bronze gult til det skønneste dybrøde.

Huset var omgivet af en stor Have, som indesluttedes af en gammel Stenmur, hvor Mos og Bregner voksede i fuld Frodighed, saa Muren lignede en grøn Vold. Bagved bredte store, høje Graner deres palmelignende Grene. En Kløvereng strakte sig ned mod Skovbrynet, hvor man skelnede Graftonaaens blaanende Slynngninger, men ingen andre Huse var at se, og ingen Lyd af Mennesker hørtes nær eller fjern.

»Hvor her er vidunderligt,« udbrød Anna betaget, »det ligner et Eventyr eller en Drøm.«

»Nu ved jeg, hvor vi er,« raabte Veninden triumferende. »Her bor Frøken Rose Lewis — hun kalder Huset »Ekko«. Jeg har hørt tale om det, men aldrig set det. Man siger, hun er et underligt, sært Menneske.«

»Saa er hun interessant,« fastslog Anna. »Sære Mennesker er altid interessante, hvordan de ellers er. Sagde jeg ikke, vi kom til et fortryllet Sted, jeg vidste, at Alferne spandt deres Væv over den dunkle Sti.«

»Frøken Rose er ingen fortryllet Prinsesse,« sagde Isabella og brast i Latter. »Hun er en halvgammel Pige paa fem og fyrrer og helt graahaaret, har jeg hørt.«

»Det er kun Hekseri, forstaar du,« hviskede Anna, »i Virkeligheden — indvendig — er hun ung og smuk. Hvis vi kun kender det forløsende Ord, forvandler hun sig til en skøn, ung Kvinde. — — Men vi kan ikke udtale Ordet — det kan kun Prinsen — og Frøken Roses Prins er ikke kommet endnu. Tænk, om der var sket ham en Ulykke — men det er imod alle Eventyrregler.«

»Han kom for længe siden og gik sin Vej igen,« fortalte Isabella. »Folk siger, at hun var forlovet med Stefan Irving

— Pauls Fader — men der kom en Kurre paa Traaden, og saa skiltes de.«

»Hys,« svarede Anna. — »Døren er aaben.«

Pigebørnene tog Mod til sig og gik hen og bankede paa den aabne Dør. Skridt hørtes indefra, og et mærkeligt Væsen kom til Syne. En fjorten Aars Pige med et fregnet Ansigt, Opstoppernæse og en Mund, der naaede fra det ene Øre til det andet, og lyseblaa Baand, bundet i store Sløjfer om de lange, gule Haarfletninger, kom ud og svarede paa Spørgsmaalet, om Frøkenen var hjemme:

»Ja, Frøken. Kom indenfor, Frøken — denne Vej, Frøken — tag Plads, Frøken! Jeg skal sige til min Frøken, at Frøkerne er her. Hun er ovenpaa, Frøken.«

Derpaa styrtede den lille »Husalf« af Sted, og de unge Piger saa sig henrykte om. Husets Indre var lige saa tiltalende som dets Ydre. Den lavloftede Stue havde to smaarudede Vinduer med rynkede hvide Musselinsklapper over, de gammeldags Møbler var vel vedligeholdte og saa blankt polerede, at det var en Øjenslyst at se dem. Men det, der allermost tiltalte de sultne og trætte Ungmøer var et nydeligt dækket Tebord, fuldt af pynteligt, blaat Porcelæn og en Masse lækre Kager og Sylte-tøjer. Over den hvide Dug var strøet smaa fine Bregner.

»Hun venter fremmede,« hviskede Anna. »Der er dækket til seks Personer. Hvad synes du om hendes »Husalf«, Isabella? Hun kunde godt tjene hos en Snehvide med de syv Dværge. Hys, nu kommer Frøken Rose.«

Der stod Husets Værtinde! De unge Piger blev saa betaget ved Synet, at de glemte al Velopdragenhed og bare stirrede. — Uvilkaarlig havde de ventet at se den sædvanlige Type paa en ældre, ugift Dame, en mager og knoklet Skikkelse med glatkæmmet Haar og Brillen, og Frøken Rose blændede dem lige-frem ved Modsætningen.

Paa Dørtærskelen stod en lille Kvinde, hvis smukke, næsten ungdommelige Træk med den friske Hud, omrammedes af et bølgende, snehvidt Haar, opsat i klædelige Bukler og Fletninger. Et Par store, brune Øjne saa mildt paa dem, og de røde Læber aabnede sig til et venligt Smil, som dannede Smilehuller — virkelige Smilehuller — i Kinderne. Hun var klædt i en gullig Musselinskjole med indvævet Rosenmønster, som enhver

anden ældre Dame vilde have gjort sig til Nar i, men som det faldt Frøken Rose naturligt at bære.

»Charlotte den fjerde siger, at de ønsker at tale med mig,« tog hun Ordet med en blød, velklingende Røst.

»Vær saa god at vise os Vejen til vestre Grafton,« svarede Isabella. »Vi skulde gæste Familien Kimball, men tog fejl af Vejen og forvildede os i Skoven! Skal vi gaa til højre eller til venstre?«

»Til venstre,« sagde Frøken Rose med et tvivlraadigt Blik til sit Tebord, saa udbrød hun: »Kære unge Damer, bliv og drik Te hos mig. Naar De kommer til Kimballs, har de drukket Te for længe siden. Charlotte den fjerde og jeg vil være saa glade, hvis vi maa beholde dem lidt.«

Isabella saa spørgende paa Veninden.

»Ja, Tak,« greb Anna hurtigt Ordet, idet hun nyttede Lejligheden til at lære den indtagende Dame nærmere at kende. »Hvis vi bare ikke kommer til Ulejlighed. De venter vist fremmede.«

Atter sendte Frøken Rose sit Tebord et Blik og rødmede dybt.

»De synes naturligvis, jeg er umaadelig dum,« sagde hun forlegen. »Det er jeg ogsaa, og jeg skammer mig, naar jeg bliver opdaget — ellers ikke — jeg venter ikke en Kat, jeg lod bare, som om jeg fik fremmede, jeg er saa ensom. Jeg vil gerne se fremmede, det vil sige kun gode Venner, men her kommer ingen, fordi jeg bor saa langt fra alle Mennesker.« Hun lo muntert og vedblev efter en lille Pavse. »Baade Charlotte den fjerde og jeg keder os, og saa »lader« vi, at vi beder fremmede. Vi har bagt Kager, dækket Bordet, og nu var jeg oppe at tage en anden Kjole paa.«

Isabella fandt i sit stille Sind, at Frøkenen var lige saa halvgal, som Folk sagde — en Dame paa femogfyrre, der »leger fremmede«, som om hun var en lille Pige! Men Anna raabte henrykt, med straalende Øjne: »Aah — holder De ogsaa af at »lade som?«

Dette »ogsaa« røbede en beslægtet Sjæl for Frøken Rose. »Ja,« tilstod hun. »Det er jo dumt, naar man er saa gammel som jeg — men det skader ingen andre, og man maa have Lov at more sig lidt, selv om man ikke mere er ung, ellers tror jeg, jeg vilde dø. Men kom nu og tag Hatten af,« ved-

blev hun ivrigt, »jeg er saa glad over, at alt var i Orden, inden de kom. Gaa op i Gæsteværelset, det er Døren lige for Trappen — nu maa jeg ud at lave Teen, Charlotte den fjerde har Vandet kogende,« og dermed ilede den lille Dame ud i Køkkenet.

De unge Piger fandt Gæsteværelset, et nydeligt, hvidmalet lille Kammer, som fik Lys gennem det ene af de smaa Kvistvinduer, og hvorfra man havde Udsyn over Engen og Aaen.

»Vi oplever et helt Eventyr,« hviskede Isabella, da de var blevet ene. »Og Frøken Rose er et mærkeligt Menneske, hun ligner ikke det mindste en gammel Jomfru.«

»Hun minder om en stille, vemodig Sang,« ytrede den følelsesfulde Anna.

Da de kom ned i Havestuen, traadte Frøkenen ind af Køkkendøren med den dampende Tepotte i Haanden fulgt af Charlotte den fjerde med en Skaal nybagte Tvebakker. De satte sig alle til Bords, og saa først kom Værtinden med det naturlige Spørgsmaal: »Vil I nu fortælle mig, hvad I hedder? — — Jeg er saa glad over at have Ungdom til Gæst, saa føler jeg mig selv som en ung Pige. Naa, det er Isabella Barry og Anna Shirley. Maa jeg faa Lov at lade, som om vi har kendt hverandre i hundrede Aar og sige Anna og Isabella?«

»Ja — ja!« raabte de unge Piger som med een Mund. Tedrikningen foregik under Spøg og Latter, de lækre Kager forsvandt af Fadene, og da Sulten og Tørsten var stillet, gik Selskabet ud i Haven, der laa badet i Solnedgangens Straaler.

»Hvorfor kalder De Huset »Ekko«, spurgte Anna.

»Gaa ind og hent det lille Messinghorn,« raabte Frøken Rose til Charlotte den fjerde, som et Øjeblik efter kom færende ud med det.

»Blæs i det,« bød Frøkenen.

Charlotte blæste en gjaldende, lang Tone og holdt med eet inde. Et Øjeblik herskede en dyb Tavshed, saa lød fra den anden Side af Aaen en hel Række Ekkoer saa lyse og klare, som om alle smaa Horn i Alfelandet blæste Fanfarer til Solens Nedgang. Anna og Isabella jublede af Henrykkelse.

»Le nu, Charlotte — rigtig højt.

Charlotte, der øjensynligt havde lystret, om hendes Frøken havde kommanderet hende til at staa paa Hovedet, sprang

op paa Stenbænken og lo højt og hjerteligt, og Ekkoet gentog det, som om en mangefoldig Sværm af Dryader skoggerlo inde i den mørke Skov.

»Mit Ekko plejer altid at blive beundret,« sagde Frøkenen, som om det var hendes private Ejendom. »Charlotte den fjerde og jeg morer os ofte med det, vi synes, det er helt selskabeligt at høre paa. Gaa ind og hæng Hornet paa Plads.«

»Hvorfor hedder hun Charlotte den fjerde?« spurgte Isabella, der længe havde brændt af Nysgerrighed efter at faa det Spørgsmaal klaret.

»For ikke at blande hende sammen i mine Tanker med de andre Charlottes,« svarede Frøken Rose i dybeste Alvor. »De ligner alle sammen hverandre. Hun hedder slet ikke Charlotte — hvad er det nu, hun hedder? Jeg tror, det er Leonore. For ti Aar siden døde min Moder, og jeg havde ikke Raad til at holde en fuldvoksen Pige, saa fik jeg en lille Pige, der hed Charlotte, ud til mig for en billig Løn, og hun hjalp mig. Hun var Charlotte den første, og da hun blev voksen og kom i en anden Plads, fik jeg efterhaanden hendes Søstre, den ene efter den anden, og denne er den sidste og bedste af dem alle, og hun er Charlotte den fjerde.«

»Aah, nu maa vi gaa,« sagde Isabella og saa nedslaaet paa den synkende Sol og de lange Skygger, der bredte sig over Haven, »det bliver helt mørkt, inden vi naar over til Kimballs, Tiden løber fra os, vi har det saa hyggeligt her hos Dem, Frøken Rose.«

»De maa komme snart igen og se til mig.«

»Ja,« svarede Anna og omfavnede den lille Dame, »vi kommer saa snart, at De maaske bliver ked af os, men nu maa vi — slide os herfra — som Paul Irving siger.«

»Paul Irving?« spurgte Frøkenen med en helt ukendelig, sløret Røst, »hvem er det?«

Anna ærgrede sig over sin Tankeløshed, hun havde helt glemmt Frøken Roses gamle Kærlighedshistorie, da hun nævnede Pauls Navn.

»Det er en af mine Elever i Skolen,« sagde hun langsomt.

»Han er flyttet hertil fra Boston og bor hos sin Farmoder.«

»Er det Stefan Irvings Søn?« spurgte Frøken Rose og

bøjede sig saa dybt ned over sine Navnesøstre, at hele hendes Ansigt blev skjult.

»Ja.«

»I skal hver faa en Buket Roser,« sagde hun muntert, som om hun ikke havde hørt Annas Svar. »Er de ikke smukke? Min Moder elskede denne Slags Roser, og hun har plantet hele Hækken. Fader lod mig døbe med Blomsternavnet, for Roser har spillet en Rolle i mine Forældres Forlovelseshistorie. Min Moder stod i sin Have og skar Roser, da Fader saa hende første Gang, og han fik en Rose forærende og blev straks forelsket i hende. Han var Gæst i hendes Hjem, og om Natten trængte Rosenduftten ind til ham gennem de aabne Vinduer, og han laa kun og drømte om Moder. Fra den Tid elskede han Roser, og saa fik jeg Navnet. Glem mig ikke, Smaapiger. Her sidder vi og kikker efter jer, Charlotte den fjerde og jeg.«

Hun aabnede Havelaagen og viste dem Vejen i Skoven. Da Veninderne for sidste Gang vendte sig om og vinkede Farvel, sad hun paa Bænken og saa gammel og træt ud. Det livlige, straalende Udtryk var lige som slukket.

»Hun ser ensom ud, som hun sidder der,« hviskede Isabella. »Vi maa snart gæste hende igen.«

»Hun bærer sit Navn med Rette,« sagde Anna.

»De havde været blinde, hvis de kaldte hende Elisabeth eller Mary. Hun bringer mig til at tænke paa gamle Dage, gamle Melodier, gulnede Kniplinger og gammeldags Pyntelighed. Mit eget Navn smager af Smør og Brød, giv Hønsene Mad og træk Dynen over Hovedet.«

»Hvor du vrøvler,« udbrød Isabella leende. »Jeg finder, at Anna er et Dronningensnavn. Om du saa hed Petrine, vilde jeg holde af Navnet, kun fordi det er dit. Jeg tror, Mennesker bidrager meget selv til at gøre deres Navne vel lidte eller smukke. Jeg kan ikke taale Navne som Josie og Gertie, men inden jeg lærte Familien Ramsay at kende, syntes jeg, de var rigtig kønne.«

»Det var en god Idé, Isabella,« raabte Anna henrykt. »Man bør leve saadan, at man forskønner sit Navn, selv om det ikke er smukt. Man skal lade det føre Menneskers Tanker hen paa noget elskværdigt, saa de glemmer selve Navnet. Tak for den Tanke, min Hjerteveninde.«

Hverdagsliv.

Næste Dag ved Morgenmaaltidet udspurgte Marilla sin unge Plejedatter om Frøken Roses Ydre, hun havde ikke set hende i femten Aar og undrede sig over alt, hvad Anna fortalte.

»Som ung regnedes hun for at være en stor Skønhed,« ytrede Marilla. »Jeg kom ikke meget sammen med hende, men hver Gang, jeg traf hende, var hun venlig og elskværdig. Folk kaldte hende sær allerede den Gang — Davy, naar du vil have noget, saa bed om det og kravt ikke halvt op paa Bordet for at faa det.« —

»Frøken Rose Lewis ligner ikke andre Mennesker,« indskød Anna, »jeg kan ikke sige, hvori Forskellen ligger, maaske hører hun til de Mennesker, der aldrig ældes.«

»Naar alle ens jevnaldrende bliver gamle, maa man virkelig følge med,« indvendte den prosaiske Marilla. »Gør man ikke det, passer man hverken mellem de unge eller de gamle — og saa vidt jeg forstaa, passer Rose nu ingen Steder. Hun har levet saa længe i sin Ensomhed, at hun er glemt af hele Verden. Det lille Stenhus byggede hendes Fader, da han kom hertil fra England for firsindstyve Aar siden, det er det ældste Hus paa hele Øen — Davy, gør du det igen, faar du ingen Mad, før vi andre er færdige —«

Den Slags Afbrydelser, henvendt til Davy, spækkede i Reglen alle de Samtaler, de to Kvinder førte i Tvillingernes Nærværelse. Denne Gang holdt Fyren sin Tallerken op for Næsen og slikkede den ren med sin lille, lyserøde Tunge. Anna havde givet ham rigelig Honning paa Brødet, de glinsende Draaber, der var dryppet paa Tallerkenen, var ikke til at faa helt op med Skeen, og saa fandt Davy den mest praktiske Maade til at faa det hele med.

Anna sendte ham et dadlende Blik, og den lille Fyr rødmede, men forsvarede sig halv trodsig, halv skamfuld: »Jeg sparer jer jo for at vaske den af.«

»Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor Rose Lewis og Stefan Irving skiltes,« vedblev Marilla. »De var forlovede for femogtyve Aar siden, og med eet gik det hele over Styr. Det maa have været en alvorlig Grund, for Stefan rejste til de forenede Stater og kom aldrig tilbage.«

»Det var maaske kun en Ubetydelighed, der kom dem imellem,« sagde Anna med et Klarsyn, man ikke skulde tro, hun havde erhvervet gennem personlig Erfaring. »Kære Marilla,« bad hun, »fortæl ikke Fru Linde om vort Besøg hos Frøken Rose. Hun vil gøre saa mange Spørgsmaal og forhøre mig paa Kryds og tværs. Jeg vil nødig sladre om hende, og Frøken Rose vilde sikkert ikke synes om det.«

»Rachel vilde nok være nysgerrig,« mente Marilla, »skønt hun nu ikke har saa megen Tid tilovers til at interessere sig for andre Menneskers Forhold. Hun er meget bundet paa Grund af sin Mands Svaghed, jeg tror, hun er bedrøvet og ængstelig og nær ved at miste Haabet om Bedring. Hvis Thomas dør, bliver hun meget ene, for alle Børnene bor langt borte. Davy, knib ikke Dora i Armen — jeg saa det godt — hvad gaar der af dig i Dag?«

»Jeg er vist kommet ud af Sengen fra den forkerte Side,« undskyldte Davy sig, »Milty siger, at saa gaar alting rent galt. Det har hans Farmoder fortalt ham. Men hvad for en Side er den rigtige? Og hvordan skal man bære sig ad, naar ens Seng staar op til Væggen?«

Marilla tog sig en ny Portion Grød og vedblev uden at svare Davy.

»Rachel siger, at hendes Mand burde tage sig sammen og overvinde sin Svaghed, men man kunde lige saa godt bede et Bløddyr sætte haardt imod haardt. Hvornaar har Thomas vist den mindste Smule Villie? Hans Moder regerede ham, indtil han blev gift, og saa tog Rachel fat. Det er et Under, at han vovede at blive syg uden at bede om Forlov. Men jeg vil ikke sige noget om Rachel, hun har været ham en god Kone. Uden hende var han gaaet i Hundene, det er vist. Han blev født til at staa under Tøffelen, og det var hans Lykke, at han faldt i Hænderne paa en dygtig og retskaffen Kvinde. Davy — lad være at sidde og bugte dig som en Aal.«

»Hvad skal jeg bestille,« klynkede Davy, »jeg kan ikke spise mere, og det er saa kedeligt at sidde og se dig og Anna spise.«

»Du og Dora kan gaa ud og give Hønsene lidt Gryn, men du vover ikke at trække flere Fjer ud af Halen paa den hvide Høne.«

»Jeg skulde blot bruge en Fjer til Hovedet, naar jeg er Indianer,« svarede Davy krænket. »Milty har en Dragt helt fuld af Fjer, dem fik han af sin Moder, da hun slagtede deres gamle, hvide Kalkun. Maa jeg ikke faa nogle? Hønen har mange flere, end hun trænger til.«

»Du skal faa alle dem i den gamle Fjerkost, der hænger paa Loftet,« udbød Anna, »jeg skal farve Fjerene røde, grønne og gule.«

»Du forkæler den Dreng,« sagde Marilla hovedrystende, da Davy glædestraalende var løbet ud i Gaarden med Dora.

Marillas egen Erfaring og »Opdragelse« gik frem med Kæmpeskridt, men endnu havde hun ikke lært, at Børn ogsaa kan trænge til at faa nogle af deres Ønsker opfyldt.

»Alle Drengene i hans Klasse har faaet Indianerdragter,« forklarede Anna, »og derfor vil Davy gerne have en. — Jeg ved, hvordan det er at længes efter noget, jeg glemmer aldrig, hvor jeg sukkede efter Pufærmer, da alle de andre Piger gik med dem. Davy er ikke forkælet, han bliver tvært imod artigere for hver Dag. Tænk, hvor han er forandret fra den Gang, han kom her for et Aar siden.«

»Ja, han gør ikke saa mange Ulykker,« indrømmede Marilla. »Han har ogsaa godt af at være sammen med Drengene i Skolen. Men jeg forstaar ikke, at vi intet hører fra hans Farbroder, nu har vi ikke faaet et Ord siden Maj Maaned.«

»Jeg bliver ræd, naar jeg tænker paa, hvad han mulig skriver.« Anna sukkede, idet hun rejste sig og gav sig til at tage af Bordet. »Hvis der kommer Brev, har jeg knap Mod til at bryde det af Skræk for, at han vil fordre Børnene sendt til sig.« —

En Maaned senere kom Brevet, men det var ikke fra Farbroderen selv. En Ven af ham skrev, at Richard Keith var død for fjorten Dage siden af Svindsot. Han havde testamenteret Tvillingerne 5000 Kr., Renterne skulde bruges til Hjælp til deres Underhold og Opdragelse, saa længe de var umyndige. Derefter havde de selv Raadighed over Pengene.

»Det er stygt at glæde sig, naar man hører om et Dødsfald,« sagde Anna, »det gør mig ondt for stakkels Hr. Keith, men hvor jeg er glad over, at vi beholder Tvillingerne.«

»Det er ogsaa godt med Pengene,« svarede den praktiske

Plejemoder. »Jeg vil gerne beholde Børnene, men jeg fattede virkelig ikke, hvordan jeg skulde faa Pengene til at slaa til, især naar de bliver ældre. Forpagtningssummen er lige stor nok til, at vi kan slaa os igennem, og jeg vil ikke paa nogen Maade røre dine Penge for Tvillingernes Skyld. Du gør ogsaa alt for meget for dem. Dora behøvede ikke den nye Hat, du købte til hende, mere end en Kat behøver to Haler. Men nu faar vi en god Hjælp og har ingen Grund til Ængstelse.«

Davy og Dora blev henrykte, da de fik at vide, at de skulde blive paa Grønnebrink for stedse. At en Farbroder, de aldrig havde set, var død, gjorde intet Skaar i deres Glæde.

XXI

Frøken Roses Historie.

»Jeg tror, at jeg vil gæste Ekkohuset i Eftermiddag,« sagde Anna en Lørdag i December Maaned.

»Vent hellere til en anden Dag,« raadede Marilla, »det ser ud til Sne.«

»Jeg naar nok derud, inden det begynder,« svarede den unge Pige. »Det er saa længe siden, jeg har været der, og jeg kan blive Natten over hos hende. Isabella kan ikke gaa, fordi hun har fremmede, og Frøken Rose staar vist og kikker efter mig i Aften.«

Siden den Dag i Oktober, da de unge Piger ved et Tilfælde lærte Frøken Rose at kende, havde de ofte gæstet den mærkelige Dame. Naar Isabella var optaget, gik Anna alene, og der var spiret et varmt Venskab op mellem den ældre Kvinde og den unge Pige.

Frøken Rose havde endnu Ungdommens Friskhed i Hjerte og Sind, og Annas livlige Fantasi og hurtige Opfattelse erstattede, hvad hun manglede i Verdenserfaring, her havde hun endelig fundet en virkelig »aandsbeslægtet.«

Charlotte den fjerde bød dem altid Velkommen med sit bredeste Grin, og det vilde ikke sige saa lidt — hun holdt af de unge Piger baade for deres egen og for sin elskede Frøkens Skyld.

Hele Efteraaret gik som en lang Glædesdag i det lille Sten-

hus ude i Skoven. Det var, som om Sommeren ikke kunde finde sig i at vige Pladsen for den mørke og barske Vinter.

November var kun en Gentagelse af den farverige Oktober med lidt mindre Varme og lidt flere luftige Taager.

Nu var December kommet og netop den Dag saa det ud, som om Vinteren var nær, Himmelen var tung og graa, og den stille Luft varslede om Sne.

Den unge Pige nød Vandringen i Skoven, og netop som hun bøjede om den sidste Drejning af Stien, dalede store, fjerlette hvide Dun ned over hende.

Frøken Rose stod uden for Huset under en stor Gran, der strakte sine Grene skærmende ud over hende. Hun var iført en smuk, mørkerød Kjole og havde svøbt et sølvglinsende Silkesjal om Hoved og Skuldre.

»De ligner Granernes Alfedronning,« raabte Anna hende i Møde.

»Jeg ventede dig i Aften,« svarede Frøkenen og vinkede til hende med Sjalet. »Hvor det er dejligt, at du kom, for Charlotte den fjerde er taget hjem. Hendes Moder er syg, og hun bliver borte i Nat, hvis du ikke var kommet, vilde jeg have følt mig meget ene trods Drømme og Ekkoer. Hvor du er sød,« udbød hun med eet og saa op paa den høje, slanke Pige, der iagttog hende med et mildt Blik i sine udtrykfulde Øjne. »Du er saa ung og sød. Det er herligt kun at være atten Aar — jeg kunde misunde dig din Ungdom,« sluttede hun med et dybt Suk.

»De er kun atten Aar i Hjertet,« svarede Anna leende.

»Ak nej, jeg er gammel eller snarere midaldrende — og det er meget værre.« Frøken Rose tog Anna under Armen og førte hende hen til Døren.

»Nu skal vi først have Aftensmad,« vedblev hun, »hvad vil du have, tænk nu paa noget rigtig lækkert.«

De kappedes om at finde paa lækre smaa Retter, solide Ting, søde Ting, alt, hvad der smagte godt, Spisekammeret var fuldt, og Køkkenet genlød af glad Latter og munter Passiar. Da alt var færdigt, tog de Plads foran det blussende Brændebaal i det hyggelige Køkken og nød deres Maaltid ved Ildens røde Skær, mens Blæsten for sukkende og hvinende om Hjørnerne, og Sneen slog mod Ruderne, som om husvilde Uvejsaander bankede paa og vilde ind.

»Hvor jeg er glad over, at du kom,« gentog Frøken Rose og puttede nok et af de hjemmelavede Mandelbrystsukker i Munden. »Drømme og Fantasier duer ikke i Længden, man trænger til virkelige Mennesker, men det forstaar du ikke, det kan man ikke, naar man kun er atten Aar. Du maa heller ikke tro, at jeg, da jeg var ung, troede, at jeg skulde ende som en hvidhaaret, ensom gammel Pebermø, der ikke havde faaet mere ud af Livet end en Drøm.«

»Men De er slet ikke det, man kalder en gammel Pebermø.« Anna slog Armene om Halsen paa Frøken Rose og kikkede smilende ind i hendes smukke, brune Øjne. »Pebermøer er altid gnavne og misfornøjede.«

»Ja, kære Barn, jeg foresatte mig — da jeg begyndte at blive gammel — at jeg vilde være en god og elskværdig gammel Jomfru. Jeg ved ikke, om jeg har haft Held med mig, Folk kalder mig vist en Særling. — — Anna, har ingen fortalt dig om min Forlovelse med Stefan Irving?«

»Jo,« svarede hendes unge Gæst oprigtigt, »jeg har hørt om den.«

»Det er nu fem og tyve Aar siden — en hel Livstid. — Vort Bryllup skulde staa om Foraaret, min Brudekjole var syet — vi havde næsten været forlovet hele Livet. Da han var Dreng, sagde han en Dag til mig, at han vilde gifte sig med mig, naar han blev stor, den Gang var han ni Aar og jeg seks. Jeg husker, at jeg svarede: »Ja, Tak, Stefan,« og bag efter, da han var gaaet, løb jeg ind til Moder og fortalte hende, at vi skulde giftes.«

»Hvad kom der da i Vejen?« spurgte Anna ivrigt.

»Aah, du, vi blev uenige og skændtes, vi var unge og taabelige, jeg ved knapt, hvad Grunden var. Stefan begyndte, tror jeg nok, og jeg drillede ham. Jeg havde flere Tilbedere, og jeg var koket og syntes, det var morsomt at gøre ham lidt skinsyg. Han var stolt og pirrelig — vi skiltes i Vrede. Jeg skal sige dig, Anna,« og Frøken Rose gav sig til at hviske, som om hun skulde tilstaa en frygtelig Forbrydelse, »jeg er hidsig — nej, det nytter ikke, at du ryster paa Hovedet, og jeg kan baade være gnaven og stivsindet. Stefan kom og bad om Tilgivelse, før jeg havde haft Tid til at gaa i mig selv, og saa — gik han sin Vej for Alvor. Han var for stolt til at komme igen. Først var jeg fornærmet over, at han gik

— saa vilde jeg ikke gøre det første Skridt — men, Anna, der kommer intet godt ud af den Slags Stolthed.«

Frøken Rose bøjede sig hen imod Ovnens og ragede op i Gløderne, saa Flammerne fór gnistrende i Vejret.

»Det er som en Drøm, altsammen er borte og forsvundet,« tog hun paany Ordet, »men jeg har aldrig villet gifte mig, enten maatte det være Stefan eller slet ingen. Du ser medlidende paa mig, mit Barn, men du maa ikke tage dig min Historie saa nær. Man kan leve og leve meget taaleligt med et bristet Hjerte. I Virkeligheden er det ikke saa slemt som i Romanerne. Jeg kunde godt sammenligne det med Tandpine, hvis du ikke synes, det Billede er alt for prosaisk. Undertiden gør det uudholdeligt ondt og jager Sønnen bort om Natten, men til andre Tider nyder man Livet med alle dets Glæder og muntre Hændelser.« Frøken Rose gjorde paany en Standsning i sin Fortælling, hun bad Anna tage for sig af Brystsukkerne og vedblev saa: »Den første Gang, du var her, omtalte du Stefans Søn, og det gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg har ikke kunnet tale til dig om ham før, men fortæl mig nu alt om ham. Hvordan er han?«

»Han er det elskeligste Barn, jeg kender — og han har Fantasi og kan »lade som«, lige som De og jeg.«

»Hvor det vilde glæde mig at se ham,« hviskede Frøken Rose, som om hun talte med sig selv, »mon han ligner den Dreng, jeg har drømt om, naar jeg tænkte paa Stefans Søn?«

»Maa jeg tage Paul med, naar jeg kommer næste Gang?« spurgte Anna.

»Ja — ja — men lad der gaa en lille Tid, jeg maa vænne mig til Tanken — hvis han ligner Stefan alt for meget, eller hvis han slet ikke ligner ham — — kom om en Maanedstid.«

Fire Uger senere vandrede Anna og Paul gennem Skoven til Ekkohuset og mødte Frøken Rose paa Stien. Hun blev bleg, da hun saa dem, de kom uventet.

»Tænk, det er Stefans Søn,« hviskede hun, idet hun greb hans Haand og saa alvorligt paa den smukke, glade Dreng, der stod foran hende i sin klædelige, lille Pelsfrakke og Hue.

»Han ligner sin Fader.«

»Alle siger, at jeg er min Fader op ad Dage,« istemte Paul glad og tillidsfuldt.

Anna, der spændt havde iagttaget den lille Scene, drog et

Lettelsens Suk. Hun saa, at de to vilde komme godt ud af det sammen, og at Frøken Rose trods sine Drømmerier var klog nok til ikke at være anderledes over for Stefan Irvings Søn end over for enhver fremmed Dreng. De havde en munter Eftermiddag sammen og fik en Mængde lækre Retter til Aften. Gamle Fru Irving vilde have misbilliget saadan et »Fraadseri« og ment, at Paul vilde faa Mavepine en hel Uge.

»Kom snart igen, lille Ven,« sagde Frøken Rose, da hun rakte ham Haanden til Farvel.

»Vil De ikke give mig et Kys?« spurgte Paul alvorligt.

»Kunde du se paa mig, at jeg gerne vil?« hviskede Frøken Rose, idet hun bøjede sig ned over ham og trykkede et let Kys paa hans Kind.

»De saa paa mig lige som min egen, lille Moder plejede at se paa mig,« svarede Drengen, »ellers holder jeg ikke af at blive kysset — det gør en Dreng aldrig, det forstaar Frøkenen nok. Maa jeg komme igen? Vi kunne blive rigtig gode Venner, hvis De ikke har noget imod det.«

»Nej, det har jeg ikke,« udbrød Frøken Rose, men vendte sig saa om og gik hurtigt op imod Huset.

»Jeg kan godt lide den Dame,« sagde Paul, da han og Anna spadserede hjem, »og Charlotte den fjerde er meget rar. Og saadan en fin Aftensmad, vi fik. Farmoder siger, at en Dreng ikke maa tænke paa hvad for Mad, der staar paa Bordet, men det er svært, naar det er saa vældigt godt som det, vi fik i Aften. Frøken Shirley forstaar mig nok — — Frøken Rose vilde vist ikke tvinge en Dreng til at spise Grød hver Morgen, hun kunde nok finde paa noget andet. Men —« Paul var i høj Grad ærlig og rettænkende — »det var maaske ikke saa sundt for ham. — Lidt Forandring er nu alligevel behageligt.«

XXII.

Onkel Toms Spaadom.

En Dag først i Maj Maaned undrede Folk i Avonlee sig meget over at læse nogle Notitser i »Charlottetowns Dagblad« under Rubriken »Nyt fra Avonlee.«

Charles Slone, der syslede lidt med litterære Arbejder, blev udpeget som Ophavsmanden, og da man i en af Notit-

serne fandt en Spydighed imod Gilbert Blyth, styrkede det kun Mistanken. Ungdommen i Avonlee betragtede nemlig de to unge Mænd som Rivaler om en vis Dames Gunst — en ung Frøken med graa Øjne, rødblond Haar og en livlig Fantasi.

Rygtet havde som sædvanlig Uret. Det var Gilbert selv, der, opægget af Anna, havde skrevet Notitserne og den, der omtalte ham selv, var tilføjet for at lede Folk paa Vildspor. En af Notitserne bragte følgende Meddelelse:

»Efter Forlydende skal der fejres Bryllup her i Avonlee inden Frugttræerne blomstrer næste Gang. En nylig tilflyttet højtagtet Medborger vil føre en af vore mest kendte Damer til Alteret.«

En anden lød:

»Onkel Tom, vor kendte og skattede Vejrprofet, spaar et heftigt Uvejr med Torden, Lyn og Hagl, som vil tage sin Begyndelse om Aftenen den tre og tyvende Maj, præcis paa Slaget syv. Ærede Medborgere, der skal ud den Aften, bør forsyne sig med Regnfrakker og Paraplyer.«

Anna og Gilbert læste i Avisen i Fællesskab og morede sig over at se deres Spøg paa Tryk.

»Onkel Tom har spaaet Uvejr, det er sandt nok,« ytrede Gilbert, »men tror du virkelig, at Hr. Harrison gaar paa Frierfødder, Anna?«

Den unge Pige brast i Latter.

»Nej,« svarede hun, »jeg er vis paa, at han kun gaar hen til Hr. Anderson for at spille Skak med ham, men Fru Linde paastaar, at Isabella Anderson har været i et saa brilliant Humør hele Vinteren, og Grunden kan kun være den, at hun skal giftes.«

Den stakkels, gamle Vejrprofet blev meget forarget over at se sin Spaadom paa Tryk, han mistænkte den anonyme Forfatter for at gøre Nar af ham og svor højt og dyrt, at han aldrig havde sat nogen Dato for sit Uvejr og endnu mindre nogen Tid. Men ingen troede ham.

Livet gik sin vante Gang i Avonlee. »Samfundsforbedrerne« havde holdt »Plantedag«, hvor hvert Medlem ved andres eller med egne Hænder havde plantet fem Træer.

Da Foreningen nu talte fyrretyve Medlemmer, voksede

Træernes Antal til to Hundrede. Markerne grønnedes, Frugttræerne stod i Blomst, hele Naturen vaagnede til nyt Liv.

»Maj er en skøn Maaned,« sagde Anna til Marilla en Aftenstund, da begge sad paa den røde Sandstenstrappe uden for Køkkendøren. »Jeg føler mig som Eva i Paradis, inden Slangen lokkede hende til at gøre Ulykker. Saadan en herlig Dag som i Dag, hvor alt staar i Blomst, og Vinden af bare Henrykkelse ikke ved, fra hvad Kant den skal blæse, synes jeg er en Gave fra Himmelen.«

Inden Marilla kunde svare, drejede Davy om Hjørnet, svingende en lille Spade i Haanden. »Hvor alting lugter dejligt i Aften,« raabte han og satte den lille Opstoppernæse snusende i Vejret. Tvillingerne havde hver faaet en lille Have. Marilla mente, det var klogt at lede Davys Interesse for Ler og Jord i denne nyttige Retning, og Børnene skred til Værket, hver paa sin karakteristiske Maade. Dora saaede, lugede og vandede ordentligt og pligtopfyldende men uden særlig Glæde ved sin Gerning. Hun havde Blomster og Grøntsager i snorlige Rækker, og alt groede udmærket. Davy derimod lagde hele sin Sjæl i Arbejdet, han kulegravede Jorden, han plantede, saaede og vandede, alt med en saadan Kraft og ustandselig Iver, at de Planter, der kom op, straks kom under fornyet Behandling, og Følgen blev, at Haven stod i Stampe til Trods for alt Arbejdet.

»Hvordan gaar det med din Have,« spurgte Anna, da den lille trætte Gartner nærmede sig.

»Ikke videre godt,« svarede han mismodigt. »Jeg ved ikke, hvorfor der ikke kommer noget op, og jeg har dog saaet en Mængde Frø. Milty siger, at Maanen maa have været i Aftagende, da jeg lagde Frøet ned, for saa gaar alting galt, er det sandt?«

»Hvis du lod være at rykke Planterne op hver Dag for at se, om de vokser, tror jeg, de vilde trives bedre,« ytrede Marilla tørt.

»Jeg har kun trukket seks op,« forsvarede Davy sig. »Jeg vilde se, om der var Orme ved Rødderne, for Milty mente, at hvis det ikke var Maanens Skyld, maatte det være Ormene. — Jeg fandt kun een eneste, og den gav jeg Hønsene. I Doras Have vokser alting glimrende, saa det kan ikke være Maanens Skyld, for hun saaede paa samme Dag som jeg,« sluttede Davy med en tankefuld Mine.

»Se paa det Æbletræ, Marilla,« sagde Anna og pegede paa et dejligt, stort Træ, der stod i Nærheden og var helt oversaaet med fine, rosenrøde Blomster, »det ligner en ung Jomfru, der løfter op i sin yndige Kjole og beder os beundre sig.«

»Det Træ bærer altid udmærkede Frugter,« svarede Marilla stolt, »vi faar en god Høst i Aar. Der bliver rigeligt til Mos i Tærterne.«

Men hverken Marilla eller Anna eller nogen anden fik Lov til at høste Æbler af det smukke Træ det Aar. —

Den tre og tyvende Maj oprandt — en for Aarstiden usædvanlig lummervarm Dag. Ingen følte Heden mere trykkende end Anna og hendes lille Bikube af Elever, der vansmægtede inde i Skolen over Decimalbrøk og Grammatik. En brændende Vind blæste fra Morgenstunden, men Klokken tolv indtraadte et trykkende Vindstille; halv fire hørte Anna en fjern Torden, og hun skyndte sig at slutte Timerne, for at Børnene kunde naa hjem, inden Uvejret brød løs.

Da de kom ud i Gaarden, mærkede hun, at der hvilede en underlig Dæmring over hele Eggen, skønt Solen endnu skinne med brændende Straaler. Annette Bell greb ængstelig hendes Haand og raabte:

»Se paa den forfærdelig sorte Sky der, Frøken.«

Anna saa op og udstødte uvilkaarligt et lille Skrig af Rædsel. I Nordvest hævede sig med ængstelig Hast en sortblaa Mur, hvis toppede Rand skiftede i uhyggelige graa og hvide Farver. Der laa noget ubeskriveligt truende over dette Syn, der ligesom væltede frem over den ellers saa klare, blaa Himmel. Af og til skød et Lyn gennem den tykke Mur efterfulgt af et smeldende Tordenskrald. Det sorte Skydække syntes at hænge saa lavt, at det rørte Trætoppene oppe paa Bakken. Hr. Harmon Anderson kom kørende i fuld Fart, han standsede Hesten ved Skoleporten og raabte:

»Onkel Tom faar Ret denne Gang, Anna, har du nogen Sinde set Mage til Sky. Hør Børn,« vedblev han og vendte sig til Eleverne, der stod ængstelige og krøb sammen ved Siden af hverandre, »alle de, der skal samme Vej som jeg, kryber op i min Vogn, saa kører jeg jer hjem; de, der skal til den modsatte Side og har mere end et Kvarters Vej at gaa, løber hen til Posthuset og bliver der, indtil Uvejret er ovre.«

Anna tog Tvillingerne ved Haanden og løb ned ad Bakken

med dem, saa hurtig de smaa Ben kunde bære dem, og de naaede Grønnebrink lige i rette Tid. Marilla mødte dem i Døren, hun havde været ude for at lukke Hønsene ind.

Lige som de alle var kommet ind og havde lukket Dørene, syntes Dagslyset at svinde, blæst bort af et mægtigt Aandepust, den sorte Skymasse rullede op over Solen, og et Mørke som paa en Efteraarsaften, indhyllede alt. I samme Nu skar et blændende Lyn gennem Luften fulgt af et buldrende Tordenskrald, Haglene piskede ned og skjulte hele Eggen i graahvide Hvirvler.

Gennem Stormens Tuden og Haglenes Raslen hørte man det tunge Fald af brækkede Grene og en skarp Klirren af Glas. I Løbet af faa Minutter var alle Ruder i Stuerne mod Vest og Nord sønderslaaede, og Haglene, der piskede ind, dækkede Gulvene i et tykt Lag.

Tre Kvarter rasede Uvejret, og ingen af dem, der oplevede det, glemte det nogen Sinde. Marilla, der for første Gang i sit Liv tabte Selvbeherskelsen, laa paa Knæ ved sin Gyngestol ude i Køkkenet, aandeløs og forfærdet. Anna havde slæbt Sofaen bort fra Vinduerne og satte sig i den, hvid som et Lagen med en Tvilling paa hver Side af sig. Da Tordenbragene tog fat, brølede Davy:

»Anna, er det nu Dommedag? Anna, jeg har aldrig været uartig med Villie.«

Saa puttete han Hovedet ned i hendes Skød og blev liggende, skælvende over hele sin lille Krop. Dora var bleg men rolig, hun holdt Annas Haand fast knuget i begge sine smaa, kolde Hænder og sad aldeles stille og urørlig.

Vejret hørte op lige saa uventet, som det var kommet. Det haglede ikke mere, og kun en svag Torden buldrede i det fjerne, til sidst brød Solen frem glad og straalende over en Verden saa forandret, at man næsten ikke kunde tænke sig, at der kun skulde en knap Time til en saadan Ødelæggelse.

Marilla rejste sig fra sin knælende Stilling og sank mat og rystende ned i Stolen, hendes Aasyn var graablegt og Udtrykket forstenet, hun saa ti Aar ældre ud.

»Er vi alle i Live,« spurgte hun i en højtidelig Tone.

»Vist er vi det,« raabte Davy, som snart havde fundet sit Mod igen, »jeg var slet ikke ræd — kun lidt i Førstningen — det kom saa væmmelig hurtigt. Jeg gjorde det Løfte, at jeg

ikke vilde klø Teddy Slone paa Mandag, for det har jeg sagt, jeg vilde — nu tror jeg, at jeg gør det alligevel — — var du ræd, Dora?»

»Ja, lidt,« svarede Dora med sin lille, værdige Mine, »men jeg holdt fast paa Annas Haand og sagde alle de Salmer, jeg kan udenad.«

»Det skulde jeg vist ogsaa have gjort,« indrømmede Davy lidt flov, »hvis jeg bare havde husket det, men,« tilføjede han triumferende, »jeg kom lige saa helskindet fra det som du alligevel.«

Anna skænkede et Glas Kirsebærvin op og gav Marilla, hun vidste af Erfaring fra sin Barndom, at den var stærk og vel-smagende, og saa gik de hen til Døren for at iagttage det mærkelige Skue.

Saa langt Øjet rakte, laa et hvidt Lag af Hagl, og saa dybt var det, at det naaede Folk, der kom gaaende, til Knæene. Rundt omkring i Gaarden og ved Ydertrappen laa hele store Driver. Da Haglene en tre, fire Dage senere var smeltede, kunde man tydeligt se den Ødelæggelse, de havde hidført, thi hvert et grønt Blad og Straa paa Marken eller i Haverne var mejet bort, og ikke alene hver en Blomst men store Grene og Kviste var brækket af Frugttræerne og ført bort af Stormen. Af de to Hundrede unge Træer, som Samfundsforbedrerne havde plantet, var mere end Halvdelen brækket over eller slidt i Stykker.

Anna stod som bedøvet i den aabne Køkkendør og saa ud over Egnen. »Er det muligt, at det er den samme Verden som for en Time siden? skal der ikke længere Tid til at ødelægge alt?« mumlede hun halvhøjt.

»Mage til dette Uvejr har vi aldrig oplevet paa Prins Edwards Ø — aldrig,« sagde Marilla. »Vi faar at høre om megen Skade og mange Ulykker.«

»Bare mine Skolebørn kom godt hjem,« ytrede Anna ængsteligt. Lykkeligvis var ingen af dem kommet til Skade, de havde fulgt Hr. Andersons Raad og søgt Ly paa Posthuset.

»Der kommer Hr. Harrisons Hjælpedreng,« sagde Marilla.

Jacob kom vadende gennem Haglmasserne med et alvorligt Udtryk i sit ellers saa smilende Ansigt.

»Det var en slem Omgang, Frøken Cuthbert, Herren sender mig for at spørge, om de alle er i Live.«

»Du kan vel se, at vi ikke er døde,« svarede Marilla ærgerlig, »Bygningerne har ingen Skade taget. Jeg haaber, at det staar vel til ovre hos Hr. Harrison.«

»Ja, Frøken. Det vil sige, det er ikke godt, for Lynet slog ned i Skorstenen og gik ind i Stuen. Det væltede Ingefærs Bur, slog Hul i Gulvet og fløj ud gennem Kældervinduet.«

»Hvad er der blevet af Ingefær?« raabte Anna.

»Den blev meget forskrækket, for den døde af det.«

Senere hen paa Aftenen gik Anna over til Hr. Harrison for at trøste ham. Han sad ved Bordet og strøg Ingefærs døde Krop med rystende Hænder.

»Nu kalder stakkels Ingefær dig ikke mere med stygge Navne,« sagde han med en underlig tyk og grødet Røst.

Den unge Pige havde aldrig troet, at hun skulde græde over Ingefær, men Taarerne stod hende i Øjnene ved Synet af dens Herres Sorg.

»Den var mit eneste Selskab, Anna — uf — jeg er en gammel Pjalt, at jeg kan sidde og sørge over en Fugl. Jeg ved, du vil sige nogle venlige Ord, men lad hellere være, for hvis du gør det, græder jeg som et Pattebarn. Naa, det var et grufuldt Uvejr,« blev han ved og rejste sig. »Nu ler Folk ikke mere af Onkel Toms Spaadomme. Det var mærkeligt, at han kunde forudsige Vejret lige paa Dagen — højst mærkeligt. Her ser slemt ud i Stuen, jeg maa se mig om efter et Par Planker til at dække Hullet med.«

I lange Tider taltes der ikke om andet end Uvejret paa hele Egnen. Posten kom forsinket og bragte Bud om flere Ulykker rundt om paa Øen. Huse var brændt, Mennesker og Dyr dræbte eller kommet til Skade, Telegraf og Telefon i Uorden, og Vejene var længe ufarbare for Køretøjer, saa Folk maatte ride eller gaa til Fods. Nu var det Onkel Toms Tur at triumfere, og han nød sin Lykke til Bunds. Det var Synd at sige, at han glædede sig over Uvejret, men han var stolt over at have forudsagt, at det vilde komme — endog paa Dato — og hvad Tiden vedrører, var det kun en Bagatel ikke værd at nævne, at det indtraf lidt for tidligt. Onkel Tom glemte helt, at han for nogle Uger siden med Harme tilbageviste den Paastand at have fastsat Dagen.

En Aften gæstedes Anna og Marilla af Gilbert. De to Kvinder havde allerede sømmet Sejldug for alle de søndrede Vinduer.

»Ja, naar mon vi faar Ruder i Vinduerne?« udbød Marilla. »Hr. Barry red over til Carmody, men han kunde ikke faa et Stykke Glas hverken for gode Ord eller Penge. Klokken ti Morgen efter Uvejret var der udsolgt hos begge Byens Glarmestre. Var det lige saa slemt i Hvide-Sande, Gilbert?«

»Jeg skal love for det. Jeg maatte blive paa Skolen med alle Børnene, nogle af dem var ved at gaa fra Forstanden af Skræk, og et af dem skreg uafbrudt, saa længe det varede.«

»Jeg skreg kun een Gang,« udbød Davy stolt. »Min Have er ødelagt, men det er Doras ogsaa,« tilføjede han, som om det var ham en stor Trøst.

»Har du hørt, at Lynet slog ned i Hr. Boulters gamle Rønne og brændte den af til Grunden,« raabte Anna, der kom farende ned ad Trappen fra sit Gavlværelse, »han siger F. S. F. har hekset Uvejret frem bare af den Grund.«

Gilbert lo fornøjet og trak Anna med sig ud i Haven. »Een Sag er vis,« sagde han, »den lille Notits, vi satte ind i Charlottetowns Avis, har i høj Grad styrket Onkel Toms Rygte som Vejrsprofet. Der begynder en ny Tidsregning i Avonlee — vi maa regne med, hvad der hændte før og efter Onkel Toms Uvejr.

Det var mærkeligt, at det skete lige paa Dagen. Jeg føler mig næsten lidt brødefuld, som om jeg virkelig havde »hekset«. Vi kan i det mindste glæde os over, at Rønnen er borte — men vore nyplantede Træer — hvad skal vi gøre ved dem?«

»Aah, vi planter nogle andre næste Aar,« svarede Anna sorgløst. »Der er en god Side ved denne Verden, at man ved, der altid kommer et nyt Foraar.«

XXIII.

Skandale i Avonlee.

En varm Junimorgen, fjorten Dage efter Onkel Toms Uvejr, kom Anna slentrende over Gaarden med nogle halvvisne Pinselillier i Haanden. »Se Marilla,« sagde hun bedrøvet og holdt Blomsterne op for Øjnene af en barsk udseende Dame, der med Forklædet bundet om Hovedet var paa Vej til Køkkenet med en plukket Kylling i Haanden, »det er de eneste Lillier, Uvejret har levnet — det gør mig ondt — de skulde have prydet Onkel Martins Grav, han holdt saa meget af Pinselillier.«

»Jeg savner ogsaa Lillierne,« svarede den gamle Plejemoder, »men vi maa ikke klage over Blomsterne, naar baade Sæd og Frugt er ødelagt.«

»Der er saaet Havre og Hvede igen,« trøstede Anna, »og Hr. Harrison mener, at hvis Sommeren bliver god, ender alting godt — mine Blomster begynder ogsaa at rejse sig igen.«

Anna stak Lillierne i Haaret og gik ned til Ledet, hvor hun stod og soled sig, inden hun skulde tage fat paa Dagens Arbejde. Gamle Moder Natur havde gjort sit bedste for at oprette den Skade, der var sket, og det vilde ikke vare længe, inden Underet var fuldbyrdet, og Jorden atter grønnedes og blomstrede.

En Vogn kom rullende hen ad Vejen. Der sad to i den og bagpaa var en vældig stor Kuffert spændt fast. Da den nærmede sig, kendte Anna Kusken, det var Stationsforstanderens Søn, den anden var en lille Dame, der let sprang af Vognen, næsten før Hesten stod stille.

Damen var meget smuk, nærmere de halvtreds end de fyrretyve, men hun saa godt ud med sine rødmossede Kinder, funkende sorte Øjne og blanke, sorte Haar, som kronedes af en vidunderlig Hat, prydet baade med Blomster og Fjer. Skønt hun havde kørt seksten Kilometer paa en støvet Landevej, var hun saa ren og net, som om hun lige var sprunget ud af et Klædeskab.

»Bor Hr. James A. Harrison her?« spurgte hun hurtigt.

»Nej, han bor derovre,« svarede Anna og stirrede forbauset paa hende.

»Syntes jeg ikke nok, at Huset her saa alt for ordentligt ud til at James A. kunde bo her, ellers maatte han have ændret sin Levevis i høj Grad, siden jeg lærte ham at kende,« tog den lille Dame til Orde med en klar, lidt skærende Røst. »Er det sandt, at James A. skal giftes med en Dame her fra Byen?«

»Nej — nej,« raabte Anna ivrigt.

Den fremmede Dame kikkede mistænksomt paa hende, som om hun tiltroede hende at ville ægte Hr. Harrison.

»Jeg læste det i et Blad her fra Øen,« vedblev den sortøjede Dame ufortrøden. »En god Ven sendte mig det Nummer, hvor Notitsen stod trykt — Venner er altid saa flinke til den Slags — og over Ordene »nylig tilflyttet Medborger« stod James A.s Navn skrevet.«

»Det var kun en Spøg med den Notits,« udbød Anna flov og ængstelig, »Hr. Harrison skal ikke giftes — det kan De være overtydet om.«

»Naa, det var rart at høre,« svarede Damen og lavede sig til at stige til Vogns. »Tilfældigvis er han gift — jeg er hans Hustru. Ja, De ser forbavset ud, her har han vel givet sig ud for Ungkarl og knust Hjerter til højre og venstre. Men tag dig i Agt, James A., hun sendte et eftertrykkeligt Nik i Retning af det lange, hvide Hus paa den anden Side af Marken, »nu er den Glæde forbi. Her er jeg — jeg havde ikke gjort mig den Ulejlighed at komme tilbage, hvis jeg ikke havde hørt, at du var i Færd med at gøre gale Streger«, her vendte hun sig atter om til Anna. »Hvad er der blevet af hans Papegøje? Den bruger vel lige saa ugudeligt en Mund som i gamle Dage.«

»Hans Papegøje — er død — tror jeg,« stammede Anna, der hverken vidste ud eller ind.

»Død? Naa, det var brilliant, saa bliver det altsammen godt igen,« raabte den lille Dame henrykt. »Jeg og James A. skal nok komme ud af det sammen, naar den Fugl ikke eksisterer mere.«

Med denne noget gaadefulde Forklaring nikkede hun til Anna og klatrede op i Vognen, som hurtigt rullede af Sted. Anna skyndte sig til Køkkendøren, hvor hun traf Marilla.

»Hvad var det for en Dame, Anna?«

»Ser jeg ud, som om jeg var tosset,« spurgte Anna højtideligt.

»Naa-aah, ikke mere end sædvanlig,« svarede Plejemoderen roligt, uden at mærke, at hendes Ord lød spydige.

»Tror du, jeg gaar i Søvn?«

»Hold nu op med det Vrøvl, og svar mig ordentligt. Hvem var den Dame, der kom kørende?«

»Naar jeg hverken er tosset eller gaar i Søvn, saa var den Dame ingen Drøm men den skære Virkelighed. Jeg kunde for Resten ikke engang i Drømme have lavet saadan en Hat, som den, hun havde paa — hun sagde, at hun var Hr. Harrisons Kone!«

Nu var det Marillas Tur til at stirre.

»Hans Kone?« udbød hun. »Hvorfor i al Verden er han gaaet om og har bildt os ind, at han var Ungkarl?«

»Det har han egentlig ikke gjort,« sagde Anna, der gerne

vilde forsvare sin gamle Ven. »Han har aldrig sagt, at han ikke var gift, vi troede det bare. Hvad mon Fru Linde vil sige?»

Det varede ikke længe, førend de fik den nævnte Dames Mening at høre. Fru Linde kikkede ind i Køkkenet samme Eftermiddag og udbrød øjeblikkelig, da hun havde hørt Nyheden: »Har jeg ikke altid sagt, der var noget muggent ved den Mand? Lade sin Kone i Stikken! Den Forræder! Sligt kan foregaa ovre i de forenede Stater, men at det skulde ske her i vort hæderlige Avonlee.«

»Vi ved jo slet ikke, om det var hende, der lod ham i Stikken,« indvendte Anna, der ikke vilde opgive Troen paa Hr. Harrisons Uskyldighed, inden hun havde Vished for det modsatte. »Man maa først høre, hvor Fejlen ligger.«

»Det skal vi snart faa klaret,« sagde Fruen, der endnu ikke havde lært at sætte Ordet Finfølelse i sin Ordbog. »Nu gaar jeg lige derover. Jeg lader, som om jeg ikke ved, at hun er kommet, og jeg skulde alligevel spørge om noget Medicin til Thomas, som Hr. Harrison vilde skaffe mig i Byen, det kan jeg bruge til Paaskud.«

Fru Lindes energiske Natur fornægtede sig aldrig. Hun gik lige paa, og skønt Anna aldrig vilde have fulgt hendes Eksempel, var hun i sit stille Sind fornøjet over at kunne faa sin Nysgerrighed tilfredsstillet ved Fru Lindes Paatrængenhed. I Døren vendte hun sig om og lovede at komme tilbage og fortælle Marilla og Anna om Resultatet af sin Undersøgelse.

Davy, der havde været Gæst hos Milty Boulter, kom tilbage Klokken ni. Fru Linde havde ikke senere vist sig paa Grønnebrink, men Drengen kunde fortælle Grunden.

»Jeg mødte Fru Linde og en fremmed Dame,« begyndte han. »De snakkede i Munden paa hinanden, og Fru Linde bad mig sige jer, at hun desværre ikke kunde komme her i Aften, Tiden var løbet fra hende.«

Søndag regnede det, saa ingen kunde komme uden for en Dør, men om Mandagen var der allerede sivet en Del ud om de Harrisonske Familiehemmeligheder. Hele Skolen talte om det, og Davy kom hjem ladet med Nyheder.

»Marilla,« raabte han, saa snart han var inden for Hørevidde. »Hr. Harrison har en ny Kone, det vil sige, det er hans gamle Kone, for de har været gift i mange Aar. Jeg troede, at

naar man var gift, maatte man blive ved, men Milty siger, at man godt kan stoppe op, naar man er ked af det — man rejser bare væk fra Konen, og det gjorde Hr. Harrison. Milty fortæller, at Fru Harrison kastede al Ting — og især haarde Ting — i Hovedet paa ham, og saa rejste han. Harry Slone siger, hun forbød ham at ryge, Ned Clay sagde, at hun altid skændte og smældte. Jeg rejser ikke fra min Kone af den Grund. Jeg tramper bare i Gulvet,« og Davy udførte sin Trusel paa det kraftigste, »og siger til hende: Kone, du gør, hvad jeg vil, for jeg er *Mand*, skal jeg sige dig — saa skal I bare se Løjer! Annette paastod, at Konen rejste fra ham, fordi han ikke tørrede Fødderne paa Gulvmaatten, saa kunde han selv om at holde alting rent, sagde hun, og saa rejste hun. — Nu gaar jeg over til Hr. Harrison og ser, hvordan det hænger sammen.»

Davy kom snart tilbage med et langt Ansigt. »Fruen er kørt til Carmody med Fru Linde for at købe nyt Tapet til Dagligstuen, og Hr. Harrison bad mig sige dig, Anna, at du maatte komme over til ham, han vilde gerne tale med dig. Men nu skal I høre, Gulvet var skuret og Hr. Harrison barberet, skönt det ikke er Søndag i Dag.»

Da Anna traadte ind i Harrisons Køkken, kendte hun det knapt igen. Gulvet var skuret, alle Møblerne støvet af, og der saa hyggeligt og pænt ud overalt. Ovnene var blank som et Spejl, Væggene renvaskede, og Ruderne glimrede i Solens Straaler. Ved Bordet sad Hr. Harrison i sine Arbejdsklæder, der i Fredags saa hullede og plettede ud, men nu var hele og velbørstede. Han var barberet og den lille Haarkrans, han endnu havde tilbage, var nydelig kæmmet.

»Sid ned, Anna, sid ned,« tog Hr. Harrison Ordet i en Tone, kun et Par Streger lystigere end den, man sædvanligvis brugte ved Begravelser i Avonlee. »Emily er kørt til Carmody med Fru Linde — de er allerede fine Venner — man kan aldrig blive klog paa de Fruentimmer. Ja, Anna, nu er det forbi med mit fri, ubundne Liv — ak ja! Nu gælder det at være saa fin og ren som et pillet Æg, saalænge det forundes en at vandre i denne Jammerdal.« — —

Hr. Harrison søgte at lægge en dyb Vemod i Røsten, men et lille Glimt i Øjet forraadte ham.

»De er glad over, at Deres Hustru er vendt tilbage,« raabte

Anna og truede af ham med Fingeren. »Hold op med at spille den Komedie, jeg har gennemskuet Dem.«

Den gamle Fyr lo, men ikke helt hjerteligt. »Man værner sig til alt,« sagde han. »Det vilde være Usandhed i min Mund, hvis jeg sagde, at jeg blev ked over at se min Kone. En Mand trænger til Rygstød i en By som Avonlee; naar man ikke engang tør spille et Parti Skak med en Nabo uden at blive beskylt for at ville gifte sig med hans Søster og tilmed se det paa Tryk i en Avis.«

»Hvis De havde fortalt, at De var gift, var det Rygte aldrig kommet ud,« lød Svaret.

»Jeg har ikke bildt nogen ind, at jeg var Ungkarl, og jeg skulde nok have svaret, hvis jeg blev spurgt. Men de var alle saa visse i deres Sag, og jeg vilde ikke sludre om den kedelige Historie — — det havde været Vand paa Fru Lindes Mølle, om hun vidste, at min Kone var rejst fra mig.«

»Der siges ogsaa, at det var Dem, der forlod hende.«

»Hun begyndte, Anna, hun begyndte. Nu skal du faa hele Historien, for du skal ikke tænke værre om mig, end jeg fortjener — og heller ikke om Emily. Lad os sætte os ud paa Verandaen, der er saa voldsom rent herinde, saa jeg føler mig ikke rigtig hyggelig til Mode.«

Saa snart de var kommet til Sæde ude paa Verandaen fortalte Hr. Harrison sin Lidelseshistorie.

»Jeg boede i Scottsford i Ny Brunsvig, og min Søster førte Hus for mig. Hun holdt Maade med Renligheden, og vi levede fredeligt sammen. For tre Aar siden døde hun, og mens hun var syg, spekulerede hun meget paa, hvordan det skulde gaa mig, naar jeg blev ene. Til sidst tog hun det Løfte af mig, at jeg skulde gifte mig med Emily Scott, for hun havde selv Penge og forstod sig udmærket paa Husholdning. »Pyt,« sagde jeg, »Emily Scott vil ikke se til den Side, hvor jeg er.« »Spørg hende ad,« svarede min Søster, »saa skal du faa at vide, hvad hun mener.«

For at føje hende, lovede jeg at følge hendes Raad.« Hr. Harrison tav et Øjeblik og strøg sig tankefuld over Panden, før han atter tog fat paa sin Fortælling. »Det gjorde jeg ogsaa, og Emily takkede og svarede »Ja«. Jeg er aldrig i mit Liv blevet saa forbavset, Anna, en lille fin Kvinde, der vilde tage

til Takke med saadan en gammel Knark som jeg — hvad mener du? Naa, først syntes jeg, at jeg var meget lykkelig — saa blev vi gift, gjorde en lille Bryllupsrejse og kom hjem. Vi traadte ind ad Døren Klokken ti om Aftenen, og vil du tro mig paa mit Ord, Anna, der var ikke gaaet en halv Time, før Mennesket laa paa Knæ og skurede Gulvet med Skureballien ved Siden af sig. Naa, du synes maaske, at Gulvet trængte til det — dit Ansigt er meget udtryksfuldt, min Pige, jeg kan læse det som en Bog. Der var naturligvis ikke saa ordentligt i mit Hus, for efter min Søsters Død gik alting, som det bedst kunde, skønt der kom en Kone engang imellem for at passe Tingene. Men hvis jeg førte Emily ind i et splinternyt Marmorpalads, vilde hun begynde at skure, saa snart hun havde faaet Tid til at tage Skurekjolen paa. Saadan blev hun ved til Klokken et om Natten.«

Atter gjorde Hr. Harrison en lille Pavse, Minderne om de svundne Dage dukkede rimeligvis op for ham i al deres overvældende Magt, og Anna sad tavs og ventede paa Fortsættelsen. Endelig kom den.

»Efter min Mening bliver hun aldrig færdig. Den Gang holdt hun kun op om Søndagen, og jeg tror, at hun gik og længtes hele Dagen efter at tage fat igen om Mandagen. Jeg maatte hverken det ene eller det andet, jeg maatte skifte Fodtøj ude paa Trappen for ikke at bære Snavs ind i Stuerne, jeg maatte ikke ryge og knapt tale, for Emily har en Gang været Lærerinde, og vilde hele Tiden rette paa mit Sprog. Hun taalte heller ikke, at jeg spiste med Kniven, men alle de Hundekunster kunde jeg ikke lære, og vi skændtes hele Dagen. Sandt at sige var jeg ikke nem at omgaas, og saa sagde jeg til hende, at den Dag, jeg friede, beklagede hun sig ikke over mit Sprog, men det var det værste, jeg kunde fortælle hende. Alligevel kunde vi have holdt sammen, hvis Ingefær ikke havde været til. Fuglen var den Klippe, hvor vi led det endelige Skibbrud.«

»Du kendte jo Ingefær, Anna, og ved, hvordan den tog ved Lære, for selv har den ikke opfundet alle sine Talemaader. Naa, Emily havde en Dag bedt Præsten og hans Frue til Te, og jeg lovede at gemme Ingefær, hvor ingen kunde høre den — og saa glemte jeg det, fordi Emily og jeg kom op at skændes om en ren Krave, hun vilde have, jeg skulde tage paa.

Præstens kom, og vi satte os til Bords. Lige som den ærværdige Herre var ved at læse Bordbøn, hævdede Ingefær, der sad i sit Bur ude paa Verandaen, sin Røst. Den opdagede Kalkunen ude i Gaarden, og Ingefær kunde ikke taale at se eller høre det Dyr. Papegøjen gav ondt af sig, og jeg maa indrømme, at den Dag overgik Ingefær sig selv.«

Anna brast i en hjertelig Latter. I Aanden saa og hørte hun Ingefær baskende og skrigende udsende en Strøm af uartige Ord, og hun forestillede sig de intetanende fremmedes Ansigter ved denne uventede Affbrydelse.

»Ja, du ler,« afbrød Hr. Harrison hendes Lystighed, »og naar jeg tænker paa den Historie, kan jeg heller ikke lade være at more mig, men den Gang kan du tro, at jeg ikke lo. Jeg skammede mig ligefrem og havde ondt af Emily. Jeg saa paa hende, at det trak op til Uvejr bagefter, og jeg havde saamænd ingen Glæde af al den gode Aftensmad. Da Gæsterne var taget bort, gik jeg ud i Gaarden og sundede mig lidt. Jeg bestemte at sende Ingefær bort til et Sted, hvor den vilde faa det godt, og da jeg havde været ude og flyttet Køerne, gik jeg ind for at fortælle Emily det — men Huset var tomt. Paa Bordet laa et Brev fra hende lige som i Romanerne, deri skrev hun, at jeg maatte vælge imellem hende og Ingefær. Hun rejste hjem, og der blev hun, indtil jeg kom og fortalte hende, at jeg havde drejet Halsen om paa Papegøjen.

Jeg blev lynende gal i Hovedet og sagde, at hvis hun troede, jeg kom og hentede hende hjem igen, kunde hun vente længe — lige til Dommedag. Jeg pakkede alle hendes Sager ind og sendte det alt sammen efter hende. Folk snakkede naturligvis — Scottsford er et Sladderhul ligesom Avonlee — og alle tog de Emilys Parti. Til sidst blev det mig for broget, og saa flyttede jeg hertil. Jeg hørte aldrig noget fra eller om Emily, før jeg kom hjem fra Marken i Lørdags og fandt hende liggende her og skure Gulv, og paa Bordet stod den bedste Middag, jeg har faaet siden hun rejste — fiks og færdig. Hun bad mig spise først, bagefter kunde vi tale sammen. Jeg kunde straks mærke, at hun var blevet mere fornuftig, og nu er hun her, og nu bliver hun her — Ingefær er jo ogsaa død. Saa, der kommer hun, lad være at gaa, Anna, du maa lære Emily at kende. Hun syntes godt om dig, da hun talte med dig i Lørdags og spurgte, hvem den smukke, rødhaarede Pige var.«

Fru Harrison traadte ind af Døren og hilste hjerteligt paa Anna, som hun bad blive og drikke Te med. »James A. har fortalt mig om Dem og hvor venlig, De har været imod ham, bagt Kager til ham og gæstet ham, naar han trængte til Opmuntring. Jeg vil gerne være Ven med mine Naboe, og jeg er glad over, at jeg traf Fru Linde, hun er meget elskværdig.«

Da Anna skulde gaa, fulgte Fru Harrison hende over Marken. Hun tog den unge Pige under Armen og sagde i en fortrolig Tone: »James A. har vel fortalt Dem vores Historie.«

»Ja.«

»Saa behøver jeg ikke at gentage den, for James A. er en paalidelig Mand. Uretten er ikke alene paa hans Side, det kan jeg godt indse nu; jeg havde ikke været en Time i mit gamle Hjem, før jeg fortrød, at jeg havde været saa hastig i Vendingen. Nu ved jeg, at jeg fordrede for meget af en Mand. Jeg var vigtig, fordi jeg havde været Lærerinde, og kunde ikke finde mig i hans upolerede Sprog, men det gør ikke saa meget, naar man som James A. er brav og dygtig, og han overlader mig hele Husholdningen uden at kikke i Gryder og Krukker og gnave over, hvad der gaar til, som mange Mænd plager deres Koner med.«

»Vi skal nok blive lykkelige, og hvis jeg kendte den, der har sendt Notitsen til Bladet, vilde jeg takke ham af mit ganske Hjerte.«

Anna holdt sin Bøtte, og Fru Harrison fik aldrig at vide, at hendes Tak naaede den rette. Den unge Pige var helt overvældet af de vidtrækkende Følger af hendes og Gilberts »spøgefulde« Notitser, der havde genforenet en Mand med sin Hustru og styrket Vejrsprofetens vaklende Rygte.

Da hun naaede hjem, sad Fru Linde i Grønnebrinks Køkken og fortalte Marilla om Ægteparret Harrison.

»Hvad synes du om Fru Harrison?« spurgte hun.

»Det er en rar og fornuftig Dame,« svarede Anna.

»Ja,« fastslog Fru Linde, »jeg sidder netop og siger til Marilla, at vi maa bære over med Hr. Harrisons Særheder for hans Kones Skyld og se at gøre det hjemligt for hende her i Avonlee. Naa, jeg maa af Sted,« sagde hun og rejste sig. »Thomas er lidt bedre, men jeg tør ikke være borte fra ham længe ad Gangen. — Gilbert har nok taget Afsked fra Skolen i Hvide-Sande, han vil til Redmond og studere videre.«

Fru Linde saa skarpt paa Anna ved disse Ord, men Anna bøjede sig dybt ned over den søvnige Davy, der sad og nikkede i Sofaen, og den unge Piges Aasyn blev skjult for Fruens Blik. Med Drengen i sine Arme og Kinden støttet mod hans krøllede Hoved forlod Anna Stuen. Da de kom ud paa Trappen, slog Fyren en lille, træt Arm om hendes Hals, gav hende et Smaskkys og mumlede søvndrukken: »Du er sød, Anna. Milty skrev paa Tavlen i Dag til Jenny Slone:

»Rosen er rød, og Violen er blaa,

Sukker er sødt, og du er ligesaa,

og det er netop, hvad jeg vilde sige dig.«

XXIV.

Hvor Vejen drejer.

Lige saa stille og umærkeligt, som han havde levet, gled Thomas Linde ind i Døden. Hans Hustru havde været ham en øm og taalmodig Plejerske, hun havde før ofte optraadt med Haardhed, naar hans Langsomhed og Magelighed gjorde hende utaalmodig, men under hans Sygdom kunde ingen Røst være blidere, ingen Haand mere blød og ingen Ulejlighed og Nattevaagen bæres med større Taalmod end hendes.

»Du har været mig en god Kone, Rachel,« sagde han en Dag, da hun sad hos ham i Skumringen og holdt hans tynde, gulnede gamle Haand i sin arbejdshaarde. »Jeg er bedrøvet over, at du ikke faar bedre Kaar, naar jeg er død, men Børnene vil nok hjælpe dig, de er gode og dygtige Mennesker — ligesom deres Moder.«

Han faldt i Søvn og næste Morgen, da det hvidlige Daggy krøb op over Granernes spidse Toppe, listede Marilla ind i Annas Gavlværelse og vækkede hende blidt.

»Thomas har udstridt,« sagde hun dæmpet og alvorligt. »Rachel har sendt mig Bud, og nu gaar jeg over til hende.« —

Dagen efter Begravelsen gik Marilla om med et underligt eftertænksomt Udtryk. Af og til saa hun paa Anna, som om hun vilde sige noget, men saa rystede hun paa Hovedet og tav. Efter Te gik hun hen til Fru Rachel, og da hun kom hjem derfra, vandrede hun langsomt op ad Trappen og traadte ind til Anna, der sad i sit Værelse og rettede Stile.

»Hvordan har Fru Linde det?« spurgte Plejedatteren og vendte sig imod den indtrædende.

»Hun er roligere nu,« svarede Marilla og satte sig paa Sengen — et Tegn paa usædvanlig Sindsbevægelse, for det at sætte sig paa en opredt Seng, var i den huslige Marillas Øjne næsten en Forbrydelse. »Hun føler sig meget ene nu, da alle Børnene er rejst til deres Hjem,« tilføjede hun sagte.

»Jeg vil løbe ned og snakke lidt med hende, naar jeg er færdig med Stilene,« udbød Anna. »Egentlig skulde jeg skrive en latinsk Stil i Aften, men den maa vente.«

»Gilbert tager nok til Kollegiet i Redmond,« sagde Marilla med eet, »hvad synes du om at tage med?«

Den unge Pige saa overrasket op.

»Det vilde jeg naturligvis meget gerne. Men det kan ikke ske.«

»Jo, jeg tror, at det kan gaa. Jeg har altid syntes, at du burde læse videre, og jeg har skammet mig over, at du blev hjemme for min Skyld.«

»Aah, Marilla, jeg har ikke sørget et Øjeblik over, at jeg blev herhjemme. Jeg har været saa lykkelig — disse to Aar har kun bragt mig Velsignelse.«

»Ja, jeg ved, at du har været tilfreds, men det er ikke det, vi skal tale om. Du bør fuldføre din Uddannelse. Du har sparet saa meget sammen, at du kan leve et Aar i Redmond, og den Sum, Salget af Kreaturerne bragte ind, rækker til det næste Aar, desuden maa du kunne faa Stipendier og Legater.«

»Ja, ja, Marilla, men jeg *kan* ikke rejse. Dine Øjne er nok bedre, men jeg kan ikke lade dig være ene med Tvillingerne, de kræver megen Pasning.«

»Jeg vil til den Tid ikke være ene. Det er netop det, jeg vil tale med dig om, Anna. Jeg og Rachel havde en lang Samtale i Dag. Hun er meget nedslaaet. Thomas efterlod hende kun lidt, hans Sygdom har ogsaa kostet Penge, og Gaarden skal sælges. Rachel bliver nødt til at flytte til en af Døtrene. Jeg tror, hun vil tage sin Død over at forlade Avonlee, hun er for gammel til at begynde et nyt Liv imellem fremmede.« Marilla rejste sig og stillede sig hen foran den tavs lyttende unge Pige. »Anna,« vedblev hun, »det faldt mig ind, at jeg kunde bede hende komme og bo hos mig, men jeg vilde først tale med dig.

Hvis Rachel boede her, kunde du rejse. Hvad siger du til den Plan?»

Anna skjulte Ansigtet i begge Hænder, saa løftede hun Hovedet, saa op paa Plejemoderen med taarefyldte Øjne og stammede: »Jeg føler det — som om nogen kom og vilde forære mig — Maanen og alle Stjernerne — jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Du maa selv afgøre, om Fru Linde skal bo her. Tror du — er du vis paa — vil du blive glad over det? Hun er et godt Menneske og en tjenstvillig Nabo — men — men —«

»Hun har sine Fejl, mener du,« svarede Marilla smilende. »Det har vi alle, og jeg vilde bære over med værre Fejl end Rachels for at kunne beholde hende i Avonlee. Jeg vilde savne hende umaadeligt. Vi har kendt hinanden i fem og fyrretyve Aar, og vi har aldrig været Uvenner, skønt vi var nær ved det den Gang, du fløj op imod hende, fordi hun kaldte dig grim og rødhaaret. Kan du huske det?«

»Det glemmer jeg aldrig,« udbrød Anna bodfærdig, »men hvor jeg hadede Fru Rachel i det Øjeblik.«

»Og den »Undskyldning«, du gjorde hende, var højst mærkelig. Du kunde give en nok at bestille i den Tid, min Pige, og jeg vidste mange Gange ikke mine levende Raad, hvordan jeg skulde tøjle dig. Martin forstod det langt bedre.«

»Onkel Martin forstod alting,« hviskede Anna mildt som altid, naar hun nævnede hans Navn.

»Jeg tror, vi kan indrette det, saa Rachel og jeg ikke kommer til at tørne sammen. Jeg har altid ment, at naar to Kvinder ikke kunde enes i et Hus, var Grunden den, at de skulde dele Køkken og gik hinanden i Vejen. Hvis Rachel flytter til os, kan hun faa Nordværelset til Sovekammer, og vi indretter Gæstestuen til Køkken, vi behøver ikke noget Rum til Gæster. Hun faar nok saa megen Understøttelse af Børnene, at hun kan leve, jeg giver hende kun Husly. Ja, Anna, for mit Vedkommende er jeg tilfreds med den Ordning.«

»Saa tal med hende,« afbrød den unge Pige hende hurtigt, »det vilde ogsaa gøre mig ondt, hvis Fru Rachel rejste.«

»Naar hun bor her, kan du tage til Redmond. Hun holder mig med Selskab, og hun kan sy om Tvillingerne, naar jeg maa opgive det. Der er ingen Grund, der kan tvinge dig til at blive hjemme.«

Den Aften sad Anna længe i dybe Tanker ved sit Vindue, Glæde og Vemod streedes i hendes Hjerte. Uventet stod hun ved Vejens Omdrejning, og der laa Kollegiet med hundrede gyldent skinnende Syner og Forhaabninger. Hun vidste vel, at det sidste Blik, hun sendte tilbage til Hjemmet, inden hun fulgte Vejens hemmelighedsfulde Løb, vilde være fuldt af Savn og Længsel — de smaa, uskyldige Glæder, der var blevet hende saa kære i de svundne to Aar, maatte hun opgive — Skolen og alle Børnene, som hun elskede, baade de kvikke og de dumme, skulde hun bort fra — alene Tanken om Paul fik hende til at grunde over, om Ordet »Redmond« alligevel var saa megen Sorg og Længsel værd.

Trods alle vemodige Aftentanker, sendte Anna næste Dag sin Ansøgning om Afsked ind til Skoleraadet, og efter en fortløbig Samtale med Marilla modtog Fru Rachel den kærlige Opfordring til at bo paa Grønnebrink. Sommeren over blev hun i sit eget Hjem, Gaarden kunde først sælges til Efteraaret, og der var mange Ting at ordne.

»Jeg havde aldrig tænkt, at jeg skulde komme til at bo saa langt borte fra Landevejen som ude paa Grønnebrink,« sagde Fru Linde sukkende til sig selv, »men der er ikke saa ensomt paa Gaarden nu som i gamle Dage. Anna har en Mængde Venner, der vil gæste Marilla for at spørge nyt om hende, og Tvillingerne liver ogsaa op. I hvert Fald vil jeg hellere bo paa Bunden af en Brønd end flytte fra Avonlee.«

Rygtet om de Afgørelser, der var taget paa Grønnebrink, spredtes snart over hele Byen og var Aarsag til endnu mere Snak end Fru Harrisons uventede Tilsynskomst. Mange kloge Folk rystede paa Hovederne og forudsagde, at det ikke vilde vare længe, inden Marilla Cuthbert og Rachel Linde blev Uvenner, naar de først boede i Hus sammen — men de to gamle Veninder brød sig ikke om Folks Snak, de kendte deres Pligter og Rettigheder og vidste, at de ikke vilde gaa hinanden i Bedene.

»Jeg blander mig ikke i dit, og du ikke i mit,« sagde Fru Rachel ligefremt, »og hvad Tvillingerne vedrører, saa skal jeg hjælpe dig, hvor jeg kan — men det siger jeg dig, jeg kan ikke svare paa alle Davys Spørgsmaal — jeg er hverken et levende Leksikon eller en Prokurator, saa i den Retning kommer du til at savne Anna.«

»Annas Svar er næsten lige saa uforstaaelige som Davys Spørgsmaal,« indrømmede Marilla, »men hvor Tvillingerne vil savne hende. Hendes Fremtid skal ikke ødelægges, for at Davy kan faa sin Videbegærlighed tilfredsstillet. Spørger han om for meget, svarer jeg, at Børn skal se og ikke høre, det lærte jeg, da jeg var Barn. Den Metode synes jeg er lige saa god som den moderne Opdragelse.«

»Annas Metode har alligevel haft en god Virkning paa Drengen,« mente Fruen, »han er et helt andet Barn.«

»Det er en god, lille Fyr,« sagde Marilla. »Jeg troede aldrig, jeg kunde komme til at holde saa meget af ham, som jeg virkelig gør. Davy bliver man snart indtaget i, og Dora er et elskeligt, lille Væsen — skønt hun — hun er — —«

»Lidt ensformig,« indskød Fru Rachel. »Hun er som en Bog med de samme Ord paa hver Side. Hun bliver en pligt-opfyldende, lille Kvinde, men hun vil aldrig vække nogen dybere Interesse.«

Gilbert var rimeligvis den eneste, der rigtig glædede sig over, at Anna skulde læse videre. Hendes Skolebørn tog det som en Ulykke. Annette Bell var saa ulykkelig og forgrædt, at hun maatte bringes i Seng, da hun kom hjem fra Skolen efter at have hørt den sørgelige Nyhed, at Anna vilde rejse. Anthony Ramsay faldt over to intet anende Kammerater og pryglede løs paa dem for at faa Luft for sine Følelser, og Paul Irving sagde lige ud til sin Farmoder, at han ikke kunde spise Grød en hel Uge.

»Jeg kan ikke, Farmor,« paastod han, »der sidder en Klump i Halsen paa mig, jeg tror slet ikke, jeg kan spise noget som helst. Hvis Jacob Donnell ikke havde set paa mig, havde jeg grædt hele Vejen hjem. Jeg tror, det kommer, naar jeg er gaaet i Seng. Mon man kan se det paa mine Øjne i Morgen? Men Grøden kan jeg i hvert Fald ikke spise, for alle mine Sjælskræfter maa bruges til at overvinde mig, og saa bliver der ingen Styrke tilbage til at kæmpe med Grøden. Milty siger, at han tør dø paa, at Frøken Jane Anderson skal overtage Skolen. Hun kan være meget rar — men ingen forstaar en som Frøken Shirley.«

Ogsaa Isabella tog Sagen fra den sorte Side. »Ak,« klagede hun, »her bliver gyselig ensomt i Vinter.« Hjerteveninden fra Barneaarene gæstede Anna oppe paa Gavl værelset, den ene

sad i Gyngestolen ved Vinduet, den anden bredte sig paa Sengen.

»Baade du, Gilbert og Pastor Allans rejser herfra,« vedblev hun. »Pastoren tager sikkert imod Kaldet i Charlottetown, Stillingen her er alt for lille for ham.«

»Jeg haaber ikke, at de vælger Pastor Boxter i Grafton,« udbrød Anna. »Han vil gerne hertil, men han prædiker elendigt. Fru Linde siger, at han er en Præst af den gode, gamle Skole, men det er hans daarlige Mave, der er Skyld i hans daarlige Prædikener. Bare hans Kone kunde lave god Mad, saa hjalp det maaske. Fru Allan er ikke glad over at skulle rejse, hun vil savne sit lille Barns Grav oppe paa Kirkegaarden. Jeg mødte hende deroppe forleden Aften, da jeg vilde plante en Busk af de vilde Roser, Onkel Martin holdt saa meget af, paa hans Grav. Jeg lovede hende at lægge Blomster paa Lillens Grav, saa længe jeg var her, og jeg er vis paa, at —«

»At jeg vil gøre det, naar du rejser,« afbrød Isabella med stor Hjertelighed. »Det skal jeg, Anna, og lægge Blomster paa Martins Grav paa dine Vegne.«

»Tak skal du have! Det var netop min Mening, at bede dig om det.«

»Vores Forening vil ogsaa sygne hen, naar du og Gilbert rejser,« sagde Veninden i en gravalvorlig Tone.

»Det maa du ikke sige,« afbrød Anna hende livligt. »Den staar paa sikre Fødder nu, da de ældre har faaet Interesse for den. De gør alle sammen en hel Del uden Opfordring, og naar jeg kommer til Redmond, faar jeg nye Idéer og skriver en lille Afhandling om dem, som jeg sender jer. Se ikke saa sort paa Tingene, Isabella. Lad mig nyde denne lille Glædesstund i Ro. Naar Tiden er inde til, at jeg skal af Sted, bliver der Bedrøvelse nok.«

»Ja, du kan sagtens, du skal ind til den store By og more dig med fornøjeligt Arbejde og samle en Masse nye Venner,« sagde Isabella sukkende.

»Ja, jeg haaber at faa mange gode Venner,« svarede Anna tankefuldt. »Uden Venner er Livet kedsommeligt. Men, hvor mange nye Venner jeg end faar, bliver de mig ikke saa kære som de gamle, især som en vis Person med sorte Øjne og Smilehuller i Kinderne. Hvem tror du, det er, Isabella?«

»I Redmond træffer du en Masse begavede, unge Piger, jeg

er kun en dum, lille Landsbypige,« Veninden sukkede igen. »De to sidste Aar har været alt for dejlige, til at de kunde blive ved. Jeg kender en, der er glad over, at du rejser til Redmond, Anna. Vil du svare mig paa et alvorligt Spørgsmaal — du maa ikke blive vred, men svar mig oprigtigt. Bryder du dig om Gilbert?«

»Som Ven bryder jeg mig meget om ham — paa den Maade, du mener — slet ikke,« svarede den unge Pige roligt, og som hun selv troede, overensstemmende med Sandheden.

Veninden saa nedslaaet ud, hun havde haabet og ønsket et andet Svar. »Vil du aldrig gifte dig?« spurgte hun. »Maaske — en Gang — naar jeg møder den rette,« og Anna saa smilende op imod Himmelen, der rødmede i Solnedgangen.

»Hvordan kan du vide, hvem der er den rette,« vedblev Isabella ufortrøden.

»Aah, jeg skal nok kende ham, en indre Stemme siger mig det. Du ved for Resten, hvordan mit Ideal skal se ud, Isabella.«

»Man kan skifte Mening.«

»Ikke jeg! Jeg vil aldrig synes om nogen, der ikke svarer til det.«

»Tænk, hvis du aldrig møder ham?«

»Saa dør jeg som gammel Jomfru,« lød det muntre Svar.

»Der findes vel en værre Død.«

»Det er ikke svært at dø, synes jeg, det er meget værre at leve som gammel Jomfru,« mente Isabella i dybeste Alvor.

»Det vil sige, hvis jeg lignede Frøken Rose, kunde det nok gaa, men naar jeg bliver fem og fyrretyve, er jeg naturligvis en Tyksak, der triller hen ad Vejen. En fin lille Dame kan man finde lidt Romantik ved, men ikke ved en lille Kugle med tykke, røde Kinder saadan som jeg.«

Anna bøjede sig frem og klappede den lille, buttede Haand, der hvilede paa hendes Knæ: »Ingen er saa god som min egen, kære Isabella. Husker du den Aften i Haven, da vi svor hinanden evigt Venskab? Den »Ed« har vi holdt. Aldrig har vi været Uvenner eller set skævt til hinanden, og aldrig skal jeg glemme, hvor jeg rystede af Henrykkelse den Gang, du sagde, at du holdt af mig. Jeg havde været saa ene og forladt hele min Barndom, ingen brød sig om mig eller lagde Mærke til mig. Jeg tror, at jeg vilde være død af Sorg

og Længsel, hvis jeg ikke havde lavet mig min egen lille Fantasi-verden, hvor jeg kunde »lade som« jeg havde Venner, og fik den Kærlighed, jeg savnede saa dybt. Da jeg kom til Grønnebrink, blev det anderledes. Og saa mødte jeg dig. Du ved ikke, hvor meget dit Venskab betyder for mig. Jeg maa takke dig nu og een Gang for alle, du kære, for den ømme og trofaste Kærlighed, du altid har vist mig.«

»Og altid vil vise dig,« stammede Isabella under strømmende Taarer. »Jeg kommer *aldrig* til at holde af nogen — noget Pigebarn — halvt saa meget, som jeg holder af dig — og hvis jeg nogen Sinde gifter mig og faar en lille Pige, skal hun hedde *Anna*.«

XXV.

En Aften i Ekkohuset.

»Hvor skal du hen i den Stads?« spurgte Davy undrende, en Dag Anna kom ned til Middag i en ny, lyseblaa Kjole, for første Gang efter Onkel Martins Død klædt i andre Farver end sort og hvidt. Kjolen klædte hende udmærket og fremhævede hendes sarte Hudfarve og Haarets ejendommelige, gyldne Glans.

»Du ser saa fjong ud,« vedblev Davy.

»Det Ord vil jeg ikke høre,« svarede Anna strengt, »det ved du godt. Jeg skal ud til Ekkohuset.«

»Maa jeg ikke følge med?«

»Hvis jeg var kørende, maatte du gerne komme med, men jeg gaar, og den Tur er for lang for dine smaa Ben. Desuden skal Paul der ogsaa, og ham bryder du dig ikke om at være sammen med.«

»Jeg holder meget mere af ham nu end før,« ytrede Drengen og gjorde et mægtigt Indhug paa det vældige Stykke Bud-ding, der laa paa hans Tallerken.

»Nu er jeg selv saa velopdragen, at jeg ikke tager mig nær, at han er endnu finere paa det end jeg. Bliver det ved med mig, som jeg er begyndt, skal jeg snart naa ham — baade med at være artig og med at kunne gaa langt. Paul er for Resten saa rar mod os Drengene i Forberedelsesklassen, han forbyder de store at prygle os og lærer os mange morsomme Lege.«

»Hvordan gik det til, at Paul faldt i Bækken i Gaar Middags?« spurgte Anna. »Jeg saa ham paa Legepladsen, og han var saa drivende vaad, at jeg sendte ham hjem uden at spørge om Grunden, for at han kunde skifte Klæder hurtigst muligt.«

»Ja—a, det var til Dels en ulykkelig Hændelse,« forklarede Davy, »han puttede Hovedet ned i Vandet med Villie, men det andet fulgte med, uden at det var Meningen. Vi var alle sammen nede ved Bækken, og Prillie Rogerson blev vred paa Paul — jeg ved ikke hvorfor, hun har voldsom let ved at blive gal i Hovedet, men køn er hun. Og saa sagde hun, at hans Farmoder satte Krøllepapir i hans Haar hver Aften. Paul havde maaske fundet sig i hendes Vrøvl, hvis Grace Anderson ikke havde givet sig til at le, for Grace er Pauls Pige, han er rent væk i hende, forærer hende Blomster og bærer hendes Bøger. Paul blev ildrød i Hovedet og sagde, at det gjorde hans Farmoder ikke, Haaret var krøllet af sig selv.«

»Ja,« afbrød Anna Purkens lange Fortælling, »Paul har naturligt krøllet Haar, og Prillie er en lille næsvis Pige, der burde opdrages strengt i Stedet for, at hele hendes Familie ligger paa Maven for hende. Naa, men hvordan endte det med Paul?«

»Han lagde sig paa Jorden og stak Hovedet under Vandet, men der er saa vaadt og slimet, at han gled i det samme og plaskede ned i Vandet.«

Davy maatte holde inde med Spisningen og Snakken og brast i en hjertelig Latter ved Tanken om Pauls Uheld.

»Ha, ha! Hvor det sprøjtede op om ham, og hvor han saa ud, da han kravlede op igen. Pigerne lo endnu højere, undtagen Grace. Hun saa ud, som om hun blev ked af det, hun er ogsaa en sød Pige, men hun har Opstoppernæse. *Min Kones Næse skal være lige saa smuk som din, Anna.*«

»Naar man smører Honning over hele Ansigtet, faar man slet ingen Kone,« ytrede Marilla alvorligt.

»Jeg vasker naturligvis Ansigtet, naar jeg skal ud at fri,« svarede Davy og søgte at forbedre Sagen ved at smøre Honningen fra Mund og Kinder ud over det hele med Bagsiden af Haanden. »Marilla, du kan tro, jeg skal ogsaa vaske mig bag Ørene. Jeg gjorde det i Morges, nu glemmer jeg det ikke mere saa ofte, men,« tilføjede han sukkende, »der er saa mange Hjørner paa mig, det er svært at huske dem alle. Jeg

gaar over til Fru Harrison, naar jeg ikke maa komme med til Frøken Rose. Fruen er saa rar, hun har en hel Kasse Kiks til smaa Dreng, der gæster hende, og hun lader mig skrabe Fadet, hvor hun har rørt Budding i. Der sidder saa dejlig mange Rosiner paa Kanten. Hr. Harrison er blevet dobbelt saa rar, efter at hans Kone kom igen. Folk bliver vist bedre af det. Hvorfor gifter du dig ikke, Marilla?»

Den gamle Kvindes ugifte Stand havde aldrig været hende noget ømt Punkt, og hun svarede yderst fredeligt efter at have vekslet et Par meget sigende Blikke med Anna: »Der var vel ingen, der vilde have mig.«

»Du har maaske aldrig friet til nogen,« vedblev den utrættelige Davy.

»Men Davy,« udbrød Dora, der blev saa forfærdet ved denne Ytring, at hun greb Ordet uden at være blevet spurgt, »det er *Herrerne*, der skal fri.«

»Hvorfor skal vi Mandfolk have al Ulejligheden?« mumlede Davy gnaven. »Jeg synes, alt bliver skubbet over paa os. Maa jeg faa mere Budding, Marilla?«

»Egentlig har du faaet nok,« svarede Plejemoderen, men gav ham dog en god Portion.

»Gid man kunde leve af bare Budding og Saftsauce, hvorfor kan man ikke det?«

»Det vilde du snart blive ked af.«

»Naa—aa,« sagde Davy tvivlende. »Det er dog værre kun at faa Budding engang imellem, og naar her kommer fremmede. Hos Milty faar de kun een Ret til Middag, og naar der er fremmede, siger han, at de kun faar Ost paa Smørrebrødet, og den skærer hans Moder selv af, eet tyndt Stykke til hver og eet til Assietten, for at det ikke skal se tomt ud.«

»Hvis Milty gør Nar af sin Moder, skal du ikke sladre om det,« lød Marillas skarpe Svar.

»Ja, men Milty siger det for at rose sin Moder,« indvendte Drengen. »Han er stolt af hende, fordi Folk fortæller om hende, at hun kunde skrabe Mad af en nøgen Klippe.«

»Hm — hm — jeg tror, Hønsene er i Haven,« udbrød Marilla, for op fra Stolen og skyndte sig ud af Døren.

De uskyldige Høns var slet ikke i Haven, og Marilla saa ikke engang efter dem, hun satte sig paa Kældertrappen og lo, til Taarerne trillede ned ad hendes Kinder. —

Da Paul og Anna senere hen paa Eftermiddagen naaede ud til Ekkohuset, fandt de Frøken Rose og Charlotte den fjerde i Haven i Færd med at luge og vande. Frøkenen saa lige saa fin og nydelig ud i sin gamle Havekjole som i sin Stadskjole. Hun slængte Havesaksen fra sig og løb glad sine Gæster i Møde, mens Charlotte den fjerde hilste dem med sit bredeste Smil.

»Goddag, Anna! Jeg vidste, du vilde komme i Eftermiddag. Og du har Paul med, hvordan har du det, min lille Ven? Hvor er du blevet stor, du er et halvt Hovede højere, end da du sidst var her.«

»Jeg skyder op som en Paddehat om Natten, siger Fru Linde,« svarede Paul stolt. »Farmoder mener, at det er Grøden om Morgen, der virker — jeg ved det ikke,« Paul sukkede dybt. »Men nu har jeg ogsaa spist saa meget Grød, at det burde kunne ses paa mig. Jeg haaber, at jeg bliver lige saa høj som Fader, nu da jeg er i Færd med at vokse. Min Fader maaler tre Alen, ved De det?«

Ja, Frøken Rose vidste det — og Rødmen paa hendes smukke Kinder blev endnu dybere, hun tog Paul i den ene Haand og Anna i den anden og førte dem i Tavshed ind i Huset.

»Er det en god Dag til Ekkoet,« spurgte Paul ængsteligt. Den første Gang, han gæstede det lille Stenhus i Skoven, blæste det, der kom ingen Ekko, og Paul var højlig skuffet.

»Det er udmærket i Dag,« svarede Frøken Rose, idet hun løsrev sig fra sine Drømme. »Men nu skal vi først ind og spise.«

»Frøkenen har nok altid lækre Ting i Spisekammeret,« sagde Paul. »Det har Farmoder ogsaa, men hun holder ikke af Smaabidder mellem Maaltiderne. Mon jeg ikke burde tænke paa hende og lade være at spise noget?« tilføjede han eftertænksomt.

»Jeg tror ikke, hun vil have noget imod det, naar hun ved, at du har gaaet den lange Vej, det gør en stor Forskel,« mente Frøkenen og smilede til Anna over Pauls brune Krøller. »Mellemmaaltider er naturligvis ikke sunde, det er vist derfor, vi har saa mange af dem her i Ekkohuset, for Charlotte og jeg lever stik imod alle Forsigtighedsregler. Vi spiser alle de rare Ting, vi faar Lyst til, paa alle Tider af Døgnet, og vi bliver

aldrig syge af det. Forleden Nat sov Charlotte den fjerde lidt uroligt og drømte fæle Drømme, men da havde vi ogsaa spist Hummersalat og Klatkager med Syltetøj, lige inden vi lagde os.«

»Farmoder giver mig et Glas Mælk og et Stykke Smørrebrød om Aftenen, og om Søndagen faar jeg Syltetøj paa,« fortalte Paul. »Jeg glæder mig altid til Søndagften, for Søndagen er saa kedelig hos os. Farmoder vil have, at man kun maa tænke alvorlige, kristelige Tanker paa den Dag, men Frk. Shirley her siger, at man ogsaa kan tænke fromt og smukt paa en Hverdag. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, naar Frøkenen og Farmoder har hver sin Mening. I mit Hjerte —« og Paul lagde Haanden paa Brystet og saa med sine alvorlige, blaa Øjne op paa Frøken Roses Aasyn, der udtrykte den inderligste Delta-gelse — »i mit Hjerte holder jeg med Frøken Shirley. Men se, Farmoder har opdraget Fader, og han er blevet udmærket, og Frøken Shirley har endnu ikke opdraget nogen, skønt hun hjælper til med Tvillingerne. Man ved ikke, om det lykkes, før de er blevet voksne, saa jeg synes undertiden, at jeg hellere bør rette mig efter Farmoder.«

»Det maa du,« indskød Anna. »Jeg skal sige dig, din Farmoder og jeg mener i Grunden det samme, vi udtrykker os bare med forskellige Ord. Hun er den gamle og erfarne Kvinde, og derfor skal du rette dig efter hende. Nu maa vi vente og se, hvordan Tvillingerne bliver. Maaske fører min Vej ogsaa til Maalet.«

Efter Maaltidet gik de alle ud i Haven, Paul var henrykt over Ekkoet og kunde ikke blive træt af at blæse forskellige Signaler i det lille Horn. Imens sad Anna og Frøken Rose paa Stenbænken under den store Sølvpoppel og smaasnakkede sammen.

»Naa, du rejser til Efteraaret,« ytrede Frøkenen vemodigt, »jeg burde være glad for din Skyld, Anna; men jeg er bedrøvet, jeg er saa egoistisk og tænker paa mig selv. Jeg vil savne dig grænseløst. Man burde slet ikke have Venner, de forsvinder kun ud af ens Liv og efterlader et Savn endnu bitrere end Tomheden, før de kom.«

»Saadan kunde Frøken Elise Anderson tale, men aldrig Frøken Rose,« afbrød den unge Pige. »Intet er værre end Tomhed, og jeg forsvinder ikke af Deres Liv. Der er noget, der

hedder Breve og Ferier. Min egen, søde Frøken Rose, De ser bleg og træt ud — —»

»Hallo — o — oh!« raabte Paul, og Ekkoet svarede klart og klingende, men Frøken Rose slog utaalmodigt med Haanden og udbrød næsten heftigt: »Ak, ja! Jeg er træt af alt, ogsaa af Ekkoer — hele mit Liv er kun et Ekko af skuffede Forhaabninger og Glæder — Ekkoet er smukt, men det er troløst. — Aah, hvor det er stygt af mig at tale saa sørgeligt, naar du er min Gæst. Jeg tror, jeg er ved at blive gammel, og det kan jeg ikke finde mig i. Jeg bliver vist ubehagelig, inden jeg naar de halvtreds.«

Charlotte den fjerde, der var forsvundet efter Spisningen, kom nu løbende og fortalte, at Skoven var rød af Jordbær nede ved John Kimballs Eng — maaske Frøken Shirley havde Lyst til at gaa med og plukke en Kurv fuld.

»Allerede modne Jordbær,« raabte Frøken Rose. »Det var dejligt — aah, jeg er vist ikke saa gammel alligevel — løb bare, saa laver jeg Te, naar I kommer tilbage, og saa sætter vi os her under Poplerne og spiser Jordbær, jeg skal nok skaffe Fløde. Paul kan hjælpe mig med Bordet.«

Anna og Charlotte vandrede af Sted, hver med sin Kurv paa Armen. »Hvor Luften er frisk og dejlig,« udbrød hun, »jeg synes, jeg bliver helt rusende af Solen og Granduften.«

»Jeg synes lige det samme,« istemte Charlotte den fjerde, der tilbad Anna af hele sit unge Hjerte og vilde have samtykket, hvis hun paastod, at hun følte sig som en Pelikan i Urskoven. Annas ejendommelige Skønhed havde hun imidlertid ikke Øje for, Isabellas røde Kinder og sorte Haar stod hendes Ideal nærmere, men hun tilføjede i den dybeste Oprigtighed: »Jeg vil meget hellere ligne Dem, Frøken, end være køn!« Anna lo og sugede Honningen af Komplimenten uden at bryde sig om Stikket, hun var snart saa vant til disse »blandede« Kærlighedserklæringer.

Mens de plukkede, fortalte den varmhjertede, lille Charlotte Anna alle sine Bekymringer. Hun var ængstelig for sin kære Frøken Rose.

»Hun er ikke rask, det er jeg vis paa, skønt hun aldrig klager,« sagde hun alvorligt. »Hun har ikke lignet sig selv, siden De og Paul var her sidst, hun maa være blevet syg den Aften. Da de var gaaet med Drengen, spadserede hun i Haven

til langt ud paa Natten, og der var vaadt af Dug alle Steder. Hun bryder sig ikke mere om nogen Ting, hun leger aldrig mere »komme fremmede«, det er kun Frøken Shirley, der kan sætte lidt Humør i hende.«

Charlotte sænkede Stemmen og hviskede rædselsslagen: »Tænk, Frøken Shirley, hun skænder ikke engang, naar jeg slaar noget itu. Hun plejer ellers at blive meget vred, men forleden Dag tabte jeg en Skaal, der har tilhørt hendes Farmoder, den gled ud af Hænderne paa mig, da jeg stod og tørrede den af, og den gik i tusinde Stykker, og Frøkenen sagde bare: »Kast de Stumper bort.« Hun maa være syg, og der er ingen andre end mig, der kan tage sig af hende og passe hende.«

Anna klappede den lille Pige, hvis Taarer strømmede ved Tanken om hendes elskede Madmoders sørgelige Tilstand.

»Frøken Rose trænger til lidt Forandring,« sagde hun beroligende.

»Det hjælper ikke,« klagede Charlotte og rystede paa Hovedet.

»Hun bryder sig ikke om at gæste Folk. Sidste Gang, hun kom hjem fra et Besøg hos sin Familie, sagde hun: »Ensomheden passer bedst for mig, Charlotte, mine Kusiner vil lave mig til en ældgammel Jomfru, og jeg bliver kun ked af det og ærgrer mig over dem.« Nej, Forandring hjælper ikke,« sluttede hun sukkende.

»Vi maa finde paa noget andet,« afbrød Anna og lagde det sidste Bær ovenpaa den røde, duftende Dynge i sin Kurv. »Saa snart jeg faar Ferie, kommer jeg ud og bor en hel Uge hos jer. Vi skal gøre Ture hver Dag og finde paa en Mængde morsomme Ting for at muntre Frøken Rose.«

»Det bliver en dejlig Tid,« raabte Charlotte henrykt, hun var lige saa glad for sin egen som for sin Frøkens Skyld over at skulle være en hel Uge sammen med Anna.

Da de to unge Piger kom ind i Ekkohusets Have, stod det lille firkantede Bord fra Køkkenet dækket under Sølvpoplen, Teen var rede, og Skaalen midt paa Bordet ventede paa at blive fyldt med de friske, røde Skovbær. Maden smagte herligt under den frie Himmel, og det lille Selskab blev siddende i munter Samtale, indtil Skyggerne blev lange, og Aften vinden susede i Grantoppene.

Saa hjalp Anna sin lille Veninde med at vaske op og sætte

paa Plads, og imidlertid snakkede Paul og Frøken Rose sammen, han fortalte hende om sine »Klippemennesker« og »Tvilingsømændene,« men paa een Gang brød han af og spurgte alvorligt:

»Hvorfor stirrer De saadan paa mig?«

»Stirrer jeg paa dig?«

»Ja, det er lige, som om De saa en anden end mig — maaske en, jeg ligner og minder Dem om,« sagde Drengen med et Skarpsyn, der gjorde det raadeligt for hans Omgivelser at passe vel paa deres Hemmeligheder i hans Nærværelse.

»Du ligner ogsaa en, jeg har kendt for længe siden,« hvidskede Frøken Rose.

»Da De var ung?«

»Ja, da jeg var ung. Synes du, jeg er meget gammel?«

»Jeg kan ikke blive klog paa det,« svarede Paul oprigtigt. »Deres Haar er hvidt, og jeg har aldrig set en ung med hvidt Haar — men naar De ler, ser De lige saa ung ud som min egen kære Lærerinde. Ved De, Frøken,« og Pauls Aasyn og Røst blev alvorligt som en Dommers, »jeg tror, De vilde være dejlig at have til Moder. De har det rigtige Udtryk — det ligner min egen lille Moders. Det er Synd, at De ingen Søn har.«

»Jeg har en Drømmesøn, Paul!«

»Har De? Hvor gammel er han?«

»Paa din Alder, tror jeg. Han burde være ældre, for jeg har drømt om ham, længe før du blev født, men han bliver aldrig ældre end ti, tolv Aar, ellers ender han med at blive voksen og rejse fra mig.«

»Det forstaar jeg godt,« og Paul nikkede fortroligt. »Det er det fornøjelige ved Drømmemennesker, at man altid kan beholde dem, men De og Frøken Shirley og jeg er de eneste Mennesker i hele Verden, der ved, at der er Drømmemennesker til. Er det ikke rart, at vi tre er gode Venner? Fortæl mig mere om Deres lille Drømmesøn.«

»Han har blaa Øjne og krøllet Haar, og hver Morgen kommer han ind og vækker mig med et Kys. Hele Dagen leger vi sammen i Haven, Skjul og Tagfat, jeg fortæller Eventyr og om Aftenen — —«

»Ja,« afbrød Paul hende ivrigt, »saa sidder han ved Siden af Dem her paa Bænken, lige som jeg nu gør — for han er

for stor til at sidde paa Skødet, men De slaar Armene om ham og holder fast paa ham — —«

Saaledes fandt Anna dem siddende, da hun traadte ud af Døren, og det glade, men alligevel vemodige Udtryk i Frøken Roses Aasyn gjorde det svært for hende at kalde paa Paul og mane til Opbrud.

»Vi maa hjem, Paul, inden det bliver mørkt, sagde hun endelig. »Med det første byder jeg mig til Gæst i Ekkohuset en hel Uge, Frøken Rose!«

»Vil du komme een, beholder jeg dig to,« svarede Frøken Rose og truede af hende med Haanden.

XXVI.

Prinsen kommer til det fortryllede Slot.

Den sidste Skoledag kom og svandt, Anna holdt Eksamen, og alle hendes Elever klarede sig udmærket. Paa Afslutningsdagen fik hun overrakt en Adresse og en smuk Skrivemappe. Alle tilstedeværende Pigebørn og samtlige Mødre gav deres Sorg Luft i Taarer, og endog nogle af Drengene fik Skyld for at have grædt, en Vanære de bagefter harmfuldt viste fra sig.

Tre af Mødrene spadserede hjem sammen, og Talen drejede sig hovedsagelig om Dagens Hændelser.

»Det er kedeligt, at Anna Shirley forlader Skolen. Børnene elsker hende,« begyndte Fru Slone sukkende, men den gode Dame sukkede altid, endog naar hun fortalte noget lystigt. Paa een Gang tog hun sig sammen og tilføjede hurtigt: »Men vi faar en udmærket Lærerinde i Stedet for.«

»Jane vil vide at gøre sin Pligt,« svarede Janes Moder, der gik ved Siden af, og saa lidt fornærmet ud. »Hun propper ikke saa meget i Børnene, saadan som Anna ynder at gøre, og hun vil heller ikke løbe hele Dagen rundt i Skoven med dem, men Jane staar skrevet paa Inspektørens Liste som en af de bedste Lærerinder, og i Nybro er de fortvivlede over, at hun tager bort.«

»Det glæder mig, at Anna skal til Redmond,« udbød Fru Bell. »Hun har altid ønsket at komme dertil, og hun faar vist baade Gavn og Glæde af Opholdet.«

»Ja, mon hun gør?« ivrede Fru Anderson, der altid sagde

Folk imod. »Hun behøver ikke flere Kundskaber. Naturligvis bliver hun en Gang gift med Gilbert Blyth, hvis hans Forelskelse holder, til han kommer hjem igen, og hvad i Alverden skal hun saa med Græsk og Latin. Det var en anden Sag, hvis hun i Redmond lærte at passe sit Hus og sin Mand.«

»Og Pastor Allan har modtaget Stillingen i Charlottetown,« vedblev Fru Bell, »saa de rejser ogsaa.«

»Ikke førend i September,« svarede Fru Slone. »Det bliver et Tab for Menigheden — skønt jeg har altid syntes, at Fru Allan klædte sig for moderne for en Præstekone, men ingen er fejlfri i denne Verden. Var der nogen, der lagde Mærke til Hr. Harrison i Dag, han ser saa fin og pæn ud, at man næsten ikke kan kende ham?«

»Og Paul Irving, han er skudt i Vejret og blevet en stor Dreng. Tænk, hvor han var et lille Pus, da han kom hertil. Han ligner sin Fader mere og mere.«

»Han er en kvik Dreng,« indskød Fru Bell.

»Maaske,« sagde Fru Anderson tvivlende og tilføjede hviskende, »jeg tror, han er lidt til en Side. Forleden Dag kom Grace hjem og fortalte en lang Historie, som Paul havde bildt hende ind, om nogle Mennesker, der skulde bo nede ved Stranden. — Det var Snak altsammen, og jeg sagde til Grace, at hun ikke maatte tro et Ord af det. Hun svarede, at det mente Paul heller ikke, hun skulde. Men jeg beder Dem — hvorfor vil han lave saadanne dumme Historier og fortælle dem til et uskyldigt Pigebarn, naar der ikke er lidt i Vejen i den øverste Etage?«

»Anna paastaar, at han bliver Digter,« indvendte Fru Slone.

»Maaske — af en Amerikaner kan man vente sig alt,« sluttede Fru Anderson, hvis Opfattelse af et Digttersnille øjensynligt var den, at det ogsaa var et Udslag af Galskab.

Inde i Skolestuen sad Anna ensom ved sin Pult ligesom for to Aar siden, da hun havde endt sin første Dag i Skolen. Hun støttede Hovedet i Haanden og saa med taarefyldte Øjne ud af Vinduet. Det gjorde hende saa ondt at skulle skilles fra sine smaa Elever, at Tanken om Redmond i Øjeblikket havde tabt al sin Tilløkkelse. Hun følte endnu Annette Bells smaa Arme om sin Hals og hørte hende under stride Taarer fremstamme: »Jeg vil *aldrig* komme til at holde af en anden Skolefrøken som af Frøken Shirley — aldrig, aldrig!«

To Aar havde Anna arbejdet trofast og samvittighedsfuldt, gjort Fejltagelser og lært af dem. Hun havde faaet sin Løn, hun havde lært sine Elever en hel Del, men hun følte, at de havde lært hende endnu mere: At finde Vejen til Barnehjernerne og at styre sit eget Sind. Hvis hun ikke havde opnaaet at vække nogen brændende Ærgerrighed hos dem, havde hun til Gengæld, og mest ved sit ejendommelige og indtagende Væsen, lært dem at være retskafne, sanddru og venlige imod alle og sky Uærlighed, Falskhed og Simpelhed. De Lærdomme huskede Børnene længe efter, at de havde glemt Navnet paa Hovedstaden i Afganistan og Aarstallet for Krigen mellem den hvide og den røde Rose.

»Nu slutter atter et Kapitel af mit Liv,« udbrød hun højt og laasede Pulten. Hun var meget vemodig stemt, men de poetiske Ord om »et afsluttet Kapitel« gav hende lidt Trøst i Bitterheden.

Et Par Dage efter flyttede hun ud til Frøken Rose til stor Glæde for dem alle tre. Hun fik sin gamle Veninde overtalt til at købe en ny Kjole, og de tog sammen ind til Byen, hvor de morede sig med at gaa i Butikker. Senere kom det højtidelige Øjeblik, da Tøjet skulde klippes og sys, prøves og passes. Frøken Rose, der klagede over, at hun ikke mere følte Interesse for noget, kunde dog ikke lade være med at smile fornøjet, da hun første Gang tog den nye Dragt paa. Der kom et muntret Glimt i hendes smukke, brune Øjne, og hun udbrød:

»Hvor jeg er et underligt, taabeligt Menneske; jeg skammer mig over mig selv, at jeg virkelig kan glæde mig ved en ny Kjole, naar ellers en god Samvittighed og et klækkeligt Bidrag til Missionskassen slet ikke har kunnet muntre mig op.«

Da Anna havde været den ene Uge ude i Stenhuset hos Frøkenen og Charlotte den fjerde, tog hun hjem for at se til Marilla og stoppe Tvillingernes Strømper, svare paa nogle af alle de Spørgsmaal, Davy i sin Videbegærlighed havde sparet sammen til hende, og hjælpe lidt til med Husholdningen. Aftenen efter denne travle Dag gik hun langs Strandvejen for at gæste Paul Irving.

Idet hun gik forbi det lave, firkantede Vindue, saa hun et Glimt af Paul, der sad paa Skødet af en eller anden. I næste Øjeblik kom han farende ud af Døren.

»Frøken Shirley,« raabte han helt ude af sig selv af Hen-

rykkelse, »tænk Dem, Fader er her. Kom ind, kom ind! Fader, det er min dejlige Lærerinde, du ved nok — —«

Stefan Irving rejste sig og hilste smilende paa Anna. Han var en høj, smuk, midaldrende Mand med graa Haar, mørkeblaa Øjne og skarpskaarne, alvorlige Træk.

»Han ligner Helten i en Roman,« tænkte Anna med et Gys af Spænding. Det vilde have været en stor Skuffelse at træffe Helten i en Kærlighedshistorie og finde ham skaldet, skrutrygget eller oldingeagtig.

»De er altsaa min lille Søns »dejlige« Lærerinde,« sagde Hr. Irving med et hjerteligt Haandtryk. »Jeg har hørt en hel Del om Dem, Pauls Breve har fortalt mig saa meget, at jeg synes, vi er gamle Kendinger. Det glæder mig at kunne takke Dem for alt, hvad De har været for Paul; ikke alle forstaar at tage ham paa rette Maade, og ved Siden af min Moders sunde, men gammeldags Opdragelse, har De netop været den bedste Støtte for min moderløse Dreng.«

Vi holder alle af at blive rost, og Annas blege Kinder blusede af Glæde ved Hr. Irvings varmtføjte Ord. Den trætte, af Arbejdspligter optagne Mand tænkte i sit stille Sind, at han aldrig før havde set en sødere og mere indtagende ung Pige end denne lille Landsbylærerinde med det rødlige Haar og de vidunderlige Øjne.

Paul satte sig henrykt imellem dem.

»Jeg vidste ikke, at Fader kom,« sagde han straalende af Glæde, »i det hele taget holder jeg ikke af Overraskelser,« og Drengen rystede alvorligt paa sit lokkede Hoved. »De Glæder, man har ved Forventningen, gaar fløjten, men i dette Tilfælde var det dejligt. Fader kom først, efter at jeg var kommet i Seng, og Farmoder tog ham op, for at han kunde se mig sove, men jeg følte vist, at Fader var i Stuen, for jeg vaagnede i det samme, og De kan tro, at jeg kom ud af Sengen i en Fart.«

»Og du klemte mig, som om du var en lille Bjørn,« Hr. Irving lagde sin Arm om Drengens Skuldre og saa kærligt ned paa ham. »Jeg kendte ham næsten ikke, saa stor og kraftig han er blevet.«

»Jeg ved ikke, om Farmoder eller jeg blev mest glad ved at se Fader,« blev Paul ved, men afbrød i det samme sin Tankegang og sprang op, idet han tilføjede: »Undskyld mig

et Par Minutter, men det er en af mine Pligter at hjælpe Mary med at trække Køerne hjem.«

Mens Paul passede sine »daglige Pligter,« snakkede hans Fader med Anna, der stadig havde en Følelse af, at hans Tanker var helt andre Steder henne, og paa en Gang opdagede hun, at hun havde Ret. Efter en lille Pavse tog Hr. Irving atter til Orde:

»Paul skrev i sit sidste Brev, at De og han havde gæstet en gammel Veninde af mig, Frøken Lewis i Stenhuset i Grafton. Kender De hende nøje?«

»Ja, vi er meget gode Venner,« svarede Anna og tav derpaa, rystende af Spænding ved Tanken om, hvad der vilde følge efter; hun syntes, at Luften var ladet med Romantik.

Stefan Irving rejste sig og gik hen til Vinduet. Han blev staaende og saa ud paa det skummende, grønblaa Hav — et Par Minutter herskede der dyb Stilhed i den lille, lavloftede Stue, saa vendte han sig om og iagttog Annas udtrykfulde Aasyn med et halvt forlegent, halvt ømt Smil.

»Hvor meget mon De kender af vor Historie?« spurgte han.

»Alt,« svarede Anna ligefremt. »Ser De, Frøken Rose og jeg er meget nære Venner,« tilføjede hun hurtigt. »Hun fortæller ikke sit Livs Historie til alle og enhver; men vi er »beslægtede Sjæle.«

»Det kan jeg tænke, derfor vil jeg bede Dem gøre mig en stor Tjeneste. Jeg vil gerne hilse paa Frøken Lewis, hvis hun vil se mig, og jeg beder Dem spørge, naar hun kan tage imod mig.«

Om Anna vilde? Jo vist vilde hun! Dette var ren og skær Romantik; rigtignok var det en lidt afbleget Roman, den lignede en Efteraarsdag eller en af Frøken Roses egne sentblomstrende, matfarvede Oktoberroser i Stedet for en straalende Junidag med lysegrønne Marker og bugnende Blomsterfylde, men alligevel — der var Duft og Sødme over denne Kærlighedshistorie, og Annas Skridt havde aldrig været lettere, end da hun næste Morgen nærmede sig Ekkohuset.

Frøken Rose var ude i Haven. Den unge Pige følte en voldsom Spænding, hendes Hænder var iskolde, og hendes Røst skælvede, da hun talte.

»Frøken Rose, jeg har noget at sige Dem, noget vigtigt — kan De gætte, hvad det er?«

Montgomery: Anna som voksen.

Anna havde aldrig troet, at Frøkenen vilde kunne gætte rigtigt, men den lille Dame blegnede, idet hun stille og dæmpet svarede:

»Stefan Irving er kommet hjem.«

»Hvorfra ved De det? Hvem har fortalt Dem det?« spurgte Anna skuffet over ikke at være den, der bragte hende Nyheden.

»Ingen har fortalt mig noget, men jeg vidste, hvad det var, da jeg saa Udtrykket i dit Aasyn.«

»Han vil gerne hilse paa Dem. Maa jeg sige, at han kan komme?« spurgte Anna ængsteligt.

»Ja,« hviskede Frøken Rose. »Hvorfor skulde han ikke komme, han er jo kun en gammel Ven.«

Anna havde sine egne Tanker om det Spørgsmaal, men hun løb ind i Huset for at skrive et Brev ved Frøken Roses Skrivebord.

»Hvor det er spændende at opleve denne Roman,« tænkte hun henrykt. »Alting kommer i Orden — det maa gaa, Paul faar en ny Moder efter sit Hjerte, og de bliver alle lykkelige. Men han tager Frøken Rose bort med sig, hvad skal der blive af det lille Stenhus? Der lader altid til at være baade en lys og en mørk Side ved alting i denne Verden.«

Det vigtige Brev blev skrevet, og Anna bragte det selv til Posthuset i Grafton. Charlotte den fjerde følte, at der laa en Hemmelighed i Luften — en Hemmelighed, som hun imod Sædvane blev holdt udenfor. Dagen efter vandrede Frøken Rose rastløs om i Haven, hendes unge Gæst syntes ogsaa besat af en hvileløs Aand og gik ud og ind hele Tiden. Da Anna for tredje Gang gik gennem Køkkenet, stillede Charlotte sig i Vejen for hende og udbød, idet hun rystede oprørsk med Fletningerne, saa Sløjferne dansede:

»Ved Frøkenen hvad, det er kedeligt at se Dem begge to gaa rundt med en Hemmelighed, som jeg ikke faar noget at vide om. Jeg troede, vi var gode Venner.«

»Kære lille Charlotte; jeg vilde gerne fortælle dig det hele, men det er ikke *min* Hemmelighed, det er Frøken Roses. Jeg kan betro dig en lille Smule, men hvis Historien ikke bliver til noget, vover du ikke at mæle et Ord om den til noget Menne-ske. Ser du, Eventyrprinsen kommer her i Aften. Egentlig skulde han være kommet for længe siden, men i et taabeligt

Øjeblik vendte han Prinsessen Ryggen og drog ud i Verden. Han glemte den lille Sti, der førte tilbage til det fortryllede Slot, hvor Prinsessen sad og græd af Længsel efter ham, men til sidst huskede han hende, og den trofaste, kærlige lille Prinsesse venter ham endnu. Ingen, undtagen Prinsen, kan føre hende ud af Slottet — —«

»Jeg forstaar ikke et Muk af den pæne Historie,« sagde Charlotte sukkende og stirrede haabløst paa Anna.

Den unge Pige brast i Latter.

»Uden Omsvøb. — I Aften kommer en gammel Ven og gæster Deres Frøken.«

»Er det ham, der slog op med hende?« spurgte Charlotte nysgerrigt.

»Vi mener vel den samme Mand,« svarede Anna alvorligt. »Det er Hr. Stefan Irving — Pauls Fader. Hvordan det ender, maa Himmelen vide, men lad os haabe det bedste, Charlotte.«

»Bare han vilde gifte sig med min Frøken,« udbrød Pigen henrykt. »Nogle Piger er skabt til aldrig at blive gift, og dem hører jeg til, er jeg ræd. Jeg har ingen Taalmodighed med de dumme Karle. Men Frøken Rose, med hende er det en anden Sag. Jeg har været saa bedrøvet over, hvad der skulde blive af hende, naar jeg skal rejse til Boston, for det maa jeg, naar jeg bliver voksen. Vi er ikke flere Søstre, og det er ikke sagt, at den nye Pige vil finde sig i at hedde Charlotte den femte. Men hun faar ingen, der holder mere af hende, end jeg — —« og den lille trofaste Pige strøg Taarene bort med Bagsiden af Haanden og skyndte sig hen til Ovn, hvor hun buldrede med Brændestykkerne.

Tedrikningen foregik som sædvanlig, men hverken Gæsten eller Værtinden kunde spise noget. Bagefter gik Frøken Rose ind og tog den nye, lysegraa Kjole paa, og Anna hjalp hende med at sætte Haaret. De var begge meget ophidsede, men Frøken Rose paatog sig en rolig og ligegyldig Mine.

»Jeg maa virkelig sy den Rift i Morgen,« sagde hun, idet hun viste Anna et af Gardinerne og saa ud, som om der ikke fandtes noget vigtigere at tænke paa for Øjeblikket. »Det Tøj er alt for dyrt, de Gardiner holder ikke nær saa længe, som de burde, efter den Pris, jeg har betalt for dem. Saa, nu har Charlotte igen glemt at tørre Støvet af Rækværket, jeg maa virkelig give hende en ordentlig Omgang.«

Anna sad paa Trappen uden for Døren, da Stefan Irving kom ind af Havelaagen og gik ned ad Gangen.

»Her staar Tiden stille,« sagde han, idet han saa sig om med et vemodigt Smil. »Intet er forandret ved Huset eller i Haven i de fem og tyve Aar, jeg har været borte, og jeg synes, jeg bliver ung igen.«

»I det fortryllede Slot staar Tiden stille,« svarede Anna højtideligt. »Det er først, naar Prinsen kommer, at alt bliver levende igen, og der sker noget.«

Hr. Irving smilede og saa tankefuld ned paa det opadvendte Aasyn, der straaede af Ungdom og Haab. »Undertiden kommer Prinsen for sent,« hviskede han. Han forstod Eventyrets Sprog — ogsaa han hørte til de »beslægtede Sjæle«.

»Det er aldrig for sent, naar den rette Prins kommer til den rette Prinsesse,« sagde Anna og rystede energisk paa sit rød-blonde Hoved, idet hun rejste sig og aabnede Døren for at lade ham træde ind.

Saa lukkede hun Døren eftertrykkeligt, og da hun vendte sig om, løb hun lige i Armene paa Charlotte den fjerde, der kom fra Køkkenet og med aaben Mund og store, opspilede Øjne saa ud som Billedet paa den mest levende Nysgerrighed. »Kære Frøken Shirley,« hviskede hun, »jeg kikkede ud af Køkkenvinduet, hvor han er dejlig, og han har netop den rette Alder for min Frøken. Tror Frøkenen, at det er meget galt at lytte ved Døren?«

»Ja, meget,« protesterede Anna. »Følg med mig, saa flygter vi for Fristelsen. March, lille Charlotte.«

»Aah, jeg kan ikke bestille noget, og det er grueligt bare at gaa og vente. Tænk, hvis han ikke frier! Man kan aldrig stole paa de Mandfolk — man ved aldrig, hvor man har dem. Min ældste Søster, hende, der virkelig hed Charlotte, troede engang, at hun var forlovet med saadan en Perle, men han snød hende og gik sin Vej. Fra den Tid tror jeg aldrig paa dem. En anden Gang hørte jeg om en Karl, der gjorde Væsen af en Pige, og saa mente han hele Tiden hendes Søster. Naar en stor, stærk Mand ikke ved, hvad han selv vil, hvordan skal saa en stakkels Pige kunne det.«

»Vi gaar ud i Køkkenet og polerer Sølvtoj,« foreslog Anna, »det kan man gøre uden at tænke sig om, for i Aften kan jeg kun tænke paa een Ting, men saa faar vi Tiden til at gaa.«

En Time sneglede sig hen, og netop som Anna lagde den sidste Sølvske fra sig, hørte de Havedøren gaa. De unge Piger saa forskrækkede paa hinanden.

»Nu gaar han,« stammede Charlotte, »og saa bliver det til ingenting.«

»De fløj begge til Køkkenvinduet. Hr. Irving lod imidlertid slet ikke til at ville gaa endnu. Han og Frøken Rose vandrede langsomt hen ad Gangen til Stenbænken.

»Se, se,« hviskede Charlotte henrykt, »han holder hende om Livet, se Frøken. Han maa have friet, ellers tillod hun det ikke.«

Anna greb Charlotte om hendes korte, tykke Liv og galoperede Køkkenet rundt med hende, indtil de begge to havde tabt Vejret.

»Aah, Charlotte,« raabte hun, »før anede jeg ikke, at jeg havde profetiske Gaver, men nu kan du tro, jeg skal spaa! Der skal staa et Bryllup i Ekkohuset, inden Rønnebærrene bliver røde! Taler jeg nu, saa du kan forstaa mig?«

»Ja, vist kan jeg det,« svarede Charlotte. »Man ved da nok, hvad et Bryllup er. Det var bare i Morges, at Frøkenen talte saa sært. Hvad er der i Vejen — De græder jo?«

»Aah, — det er alt for smukt — som om det var et Digt — det er saa romantisk — saa vemodigt,« udbrød Anna og tørrede Taarerne af sine Øjne. »Det er altsammen grænseløst dejligt — og dog er der lidt Sorg og Vemod i det — — «

»Det er klart,« fastslog Charlotte den fjerde, »der er altid noget risikabelt ved et Ægteskab — men der kan dog hænde værre Ting end at faa en Mand, Frøken!«

XXVII.

Poesi og Prosa.

Hele den næste Maaned levede Anna i, hvad man i det mindste efter Avonlees Forhold maatte kalde en Hvirvel af Oplevelser. Hendes egne smaa Forberedelser til Rejsen til Redmond var underordnede i Sammenligning med den store Tildragelse, at Frøken Rose skulde have Bryllup. Ekkohuset var Skuepladsen for endeløse Raadslagninger, Meningsudvekslinger og Forhandlinger, hvor Charlotte den fjerde gav sine vel-

mente Raad, mens hun tilbragte Dagene i en Rus af Henrykkelse og Feststemning.

Saa kom Syersken, og man nød paa een Gang Fornøjelsen og Spændingen ved at vælge Tøjer og Faconer fra Modejournalen. Anna og Isabella tilbragte deres halve Tid ude i Ekko-huset, og der var Nætter, hvor Anna ikke kunde sove, saadan laa hun og spekulerede over, om hun havde gjort Ret i at raade Frøken Rose til at tage mørklilla i Stedet for marineblaat til Rejsedragt og gøre den nye sorte Silkekjole fodfri.

Alle de, der stod Frøken Rose nær, var glade og lykkelige. Paul kom styrtende til Grønnebrink, saa snart hans Fader havde fortalt ham Nyheden, for at snakke om den med Anna.

»Jeg vidste nok, at jeg kunde stole paa Fader, hvis han valgte en ny Moder til mig. Jeg holder saa meget af Frøken Rose. Farmoder er ogsaa fornøjet, hun siger, det er rigtigt af Fader at vælge en Kone fra sin Hjemstavn. Fru Linde var ogsaa glad, men hun haabede, at Frøken Rose vilde opgive sine sære Ideer og være som andre Mennesker. Jeg vil slet ikke ønske hende anderledes, jeg holder meget af hende, som hun er, det forstaar Frøkenen nok — —«

Endog Charlotte den fjerde maatte give sin Glæde Luft i en lang Tale til Anna.

»Aah, Frøken, hvor det altsammen endte lykkeligt. Naar Hr. Irving og min Frøken kommer tilbage fra deres Bryllupsrejse, skal de bo i Boston og have mig til Pige — tænk, jeg er kun femten Aar, og alle mine Søstre var seksten, før de kom dertil. Aah, Hr. Irving er en mageløs dejlig Mand, han tilbeder den Jord, Frøken Rose gaar paa, og jeg bliver helt underlig til Mode, naar jeg ser, hvordan han stirrer paa hende, det overgaar al Beskrivelse, Frøken Shirley. Jeg er saa taknemmelig over, at de holder af hinanden. Naturligvis hører det til, men min Moster har været gift tre Gange, den første Gang giftede hun sig af Kærlighed, de to andre Gange saa hun kun paa Pengepungen. Hun var alligevel lykkelig med dem alle tre, undtagen naturligvis paa Begravelsesdagene. Men det var en Risiko, hun løb hver Gang, ikke sandt, Frøken?«

Hjemme paa Grønnebrink hørte Marilla ikke om andet end Frøken Rose og hendes Kærlighed og Bryllup.

»Der er Romantik over det hele,« udbød Anna en Aften, de sad sammen. »Tænk, hvor mærkeligt det er gaaet til. Hvis

jeg ikke havde taget fejl af Vejen, da Isabella og jeg skulde til Kimballs, havde vi aldrig fundet Frøken Rose, og havde jeg ikke kendt hende, var Paul ikke kommet derud, og Drengen kunde ikke skrive til sin Fader om hende. Hr. Irving skulde rejse til San Francisco, men han har fortalt mig, at straks da han havde læst Pauls Brev, ændrede han sine Planer, lod sin Kompagnon rejse i Stedet for og tog selv hertil. I femten Aar havde han intet hørt om Frøken Lewis, og den Gang fortalte en Ven ham, at hun giftede sig. Nu er alt, som det skal være! Jeg har virkelig haft en Finger med i Lykkens Gækkespil, det er meget romantisk.«

»Jeg kan ikke se al den Romantik, du snakker om,« indvendte Marilla ærgerligt. Hun fandt, at Anna gjorde for meget Væsen af hele denne Giftermaalshistorie, og at hun trængte mere til at tænke paa at ordne sine egne Ting, inden hun rejste til Redmond. Marilla syntes, det var urimeligt, at hun hveranden Dag løb ud til Ekkohuset for at hjælpe Frøken Rose.

»Først skændes de som et Par taabelige, unge Tosser og gaar hver til sin Side. Stefan rejser bort, gifter sig, og lever lykkeligt efter alle Solemærker at dømme. Saa dør Konen, og efter Sørgeaarene gaar det paa een Gang op for ham, at det var morsomt at se sin gamle Kæreste igen. Hun er ikke blevet gift, for ingen har naturligvis været fin nok til hende — saa snakker de sammen, og saa gifter de sig, det er som Fod i Høse,« sluttede Plejemoderen.

»Ja, som du fortæller det, gaar Forgyldningen af Sante Gertrud,« stammede Anna, der syntes, at hun havde faaet en Spand koldt Vand over Hovedet. »Det er den prosaiske Maade at fortælle Historien paa, men hvis man — hvis man læser den gennem Fantasiens Brillen — bliver det Poesi,« og den unge Pige løftede Hovedet og saa paa Plejemoderen med blussende Kinder og straalende Øjne.

Marilla iagttog hende i Tavshed og udtalte ikke den prosaiske Indvending, der svævede hende paa Læberne. Maaske dæmrede der hos hende en svag Forstaaelse af, at det til sine Tider er en Lykke at kunne bruge »Fantasiens Brillen« — at den Evne at gennemstraale den nøgne Virkelighed med et Glædens og Friskhedens Skær er en lykkelig Gave, som hun selv ikke ejede.

»Naar skal Brylluppet staa?« spurgte hun sagtnodigt efter en lille Pavse.

»Sidste Onsdag i August. Der kommer kun de nærmeste, gamle Fru Irving, Paul, Isabella og jeg. Frøken Rose har ogsaa bedt nogle Slægtninge fra Grafton. Gilbert kommer som Ven af mig, og han har desuden altid været saa rar og laant Frøken Rose Bøger, hans Moder og hun har kendt hinanden, da de var unge. Brudeparret rejser Klokken seks. De tager en Tur til Kysten og en Maanedes Tid senere samles de med Charlotte den fjerde og Paul i Hjemmet i Boston. Ekkohuset skal blive staaende urørt, det vil sige, Hønsene og Koen maa sælges, og Skodderne bliver sat for Vinduerne — men de vil bo her hver Sommer. Det glæder mig, for det var Synd og Skam, om det romantiske, lille Hus skulde staa øde og forladt, eller hvad der var endnu værre, sælges til fremmede.«

I Annas lille Verden fandtes imidlertid mere Romantik, end den, der timedes det adstadige Par i Ekkohuset, og Anna dumpe-
pede lige midt ned i den en Aften, hun traadte ind i Familien Barrys Have.

Isabella stod under det store Piletræ med nedslaaede Øjne og blussende røde Kinder. Fred Wright stod og bøjede sig over hende med hendes ene Haand i begge sine og talte ivrigt og dæmpet. I dette Øjeblik tænkte de to unge Mennesker kun paa sig selv og deres Hjerteanliggende, og ingen af dem opdagede Anna, der hurtigt og lydløst trak sig tilbage og ilede hjem. Hun standsede ikke, førend hun aandeløs sank ned i Gynge-
stolen oppe paa sit Værelse.

»Isabella og Fred er forelskede i hinanden, og han friede,« mumlede hun halvhøjt og søgte at samle sine forvirrede Tanker. »Hvor det er uhyggeligt og voksenagtigt. Det havde jeg ikke troet om Isabella.«

I den sidste Tid havde hun rigtignok mistænkt Veninden for at svigte sit mandlige Ideal, ham med de flammende Øjne og det melankolske Aasyn, og nu havde hun faaet Syn for Sagen. Alligevel følte hun sig overrasket og lidt skuffet, som om Isabella havde været troløs og ladet hende ene uden for den Verden, hvor hun selv færdedes i Lykke og Glæde.

»Hvor der sker meget, jeg er næsten rød,« tænkte hun sorgmodigt. »Nu kan vi ikke mere have det hyggeligt som i gamle Dage. Jeg tør ikke fortælle hende mine Hemmeligheder —

tænk, om hun betroede Fred dem. Hvad *kan* hun se i ham? Han er pæn og rar, men han *er* kun Fred Wright!«

Næste Aften kom Isabella til Grønnebrink — en tankefuld, undseelig, ung Dame, og fortalte Anna sin Kærlighedshistorie. Oppe paa Gavlværelset faldt Veninderne hinanden om Halsen og lo og græd paa een Gang.

»Jeg er saa lykkelig,« udbrød Isabella, »men hvor det er mærkeligt at tænke sig, at jeg er forlovet.«

»Hvordan er det egentlig?« spurgte Anna interesseret.

»Det kommer an paa, hvem man er forlovet med,« svarede Veninden med den overlegne Mine, enhver forlovet ung Pige straks faar over for de uforlovede. »Det er dejligt at være forlovet med Fred, men det vilde være en Ulykke at blive knyttet til nogen som helst anden Mand.«

»Det er sørgeligt for alle os andre,« sagde Anna og brast i Latter, »da der kun findes een Fred.«

»Du forstaar mig ikke,« indvendte Isabella ærgerligt. »Det er saa svært at forklare. Naar du selv staar for Tur, kan du forstaa det hele.«

»Jo, vist forstaar jeg dig, min egen, søde Kylling. Hvad har man Fantasien til, naar man ikke bruger den til at forstaa andres Følelser med.«

»Du skal naturligtvis være Brudepige, Anna, lov mig at komme, hvor i Verden du saa er.«

»Jeg kommer, om det saa var fra den anden Ende af Jorden,« svarede Anna højtideligt.

»Det varer et Par Aar endnu,« stammede den rødmende Brud. »Moder vil ikke have, at hendes Døtre maa giftes, før de er en og tyve, og jeg er kun atten. Freds Fader køber Hr. Fletchers Gaard, men han vil først overlade ham den, naar han har kunnet betale Afgiften for den i tre Aar. I den Tid skal jeg lære Landhusholdning og sy paa mit Udstyr. Mary Gillis havde fire og tyve Isservietter, og jeg vil virkelig ikke have færre.«

»Nej, kære, hvordan kan du føre Hus med mindre end fire og tyve Isservietter,« udbrød Veninden alvorligt, men med en Skælm i Øjenkrogen.

»Du skal ikke gøre Nar af mig,« svarede Isabella fornærmet.

»Min egen Ven, jeg gør ikke Nar,« raabte Anna angergiven.

»Jeg gjorde bare lidt Løjer med dig. Du bliver den sødeste,

lille Husmoder i hele Verden, og du har Ret i at tænke paa, hvordan du skal indrette dit lille »Drømmehjem«.«

Ikke saa snart var Ordet »Drømmehjem« kommet over Annas Læber, før det fængslede hendes Fantasi, og i Tankerne byggede hun straks sit eget »Drømmehjem«. Der herskede naturligvis en Mand, som baade legemligt og aandeligt svarede til hendes Ideal, men underlig nok spøjte Gilbert Blyths Skikkelse ogsaa i Hjemmet og vilde ikke lade sig mane bort. Han hjalp med at hænge Billeder paa Væggene, anlægge Haven og deltog i alle lignende huslige Sysler, som den stolte, melankolske Romanhelt øjensynlig fandt det under sin Værdighed at tænke paa. Den unge Drømmerske prøvede paa at skyde Gilbert til Side, men han blev saa haardnakket ved at være der, at hun til sidst opgav Kampen og fortsatte sit Byggearbejde med en saadan Iver, at hun baade havde bygget og møbleret færdig, inden Isabella tog Ordet paany.

»Du er vel ked af, at jeg har valgt Fred, for han ligner slet ikke det Ideal, som jeg altid har sagt, at jeg vilde gifte mig med. Men jeg bryder mig ikke om at lave Fred om, saa var han ikke mere Fred. Desværre,« tilføjede hun mismodig, »bliver vi et meget tykt lille Ægtepar. Det er for Resten bedre, at vi er ens korte og tykke, ellers kunde vi ligne Hr. og Fru Slone, som Fru Linde kalder et vandrende Tital, han er lang og tynd som en Streg og hun rund som et lille Nul.«

Da Anna den Aften skulde gaa i Seng og redte Haaret foran Spejlet, nikkede hun ind til sit eget Ansigt og sagde: »Isabella er virkelig lykkelig, men naar bliver det min Tur? Hvis den nogen Sinde kommer, haaber jeg, at det sker paa en mere gripende og højtidelig Maade. Det mente Isabella ogsaa tidligere, hun forlangte en eller anden stor Daad af sin Tilkommende, hvor hun har forandret sig. Mon jeg ogsaa bliver anderledes? Nej,« udbød hun højt og kastede energisk Fletningerne tilbage over Skuldrene, »nej, det vil jeg ikke — uf, de Forlovelser er saa kedsommelige, de tager alle ens Venner fra en!«

XXVIII.

Bryllup i Ekkohuset.

Den sidste Uge i August oprandt. I den skulde Frøken Rose staa Brud, og fjorten Dage senere skulde Anna rejse til Red-

mond. Den følgende Uge vilde Fru Linde flytte til Grønnebrink, de to Værelser stod rede til at modtage hende. Gaarden var solgt, og de Møbler, Fruen ikke fik Plads til, havde hendes Døtre delt imellem sig. For Øjeblikket boede hun i Præstegaarden for at hjælpe Fru Allan med Indpakningen, allerede førstkommende Søndag skulde Pastoren holde sin Afskedsprædiken. Alle de Omvæltninger, der stod for Døren, tog næsten Vejret fra Folk i Avonlee.

Gennem alle Annas Forhaabninger gik en Strøm af Vemod, »men nyttige Forandringer er ikke altid saa rare,« som Hr. Harrison plejede at sige. Hans unge Veninde fra Grønnebrink var kommet over til ham for at bede om Blomster fra Haven til at pynte Stuerne i Ekkohuset. Næste Dag skulde Frøken Roses Bryllup staa.

»Du rejser vel snart til Redmond?« spurgte Hr. Harrison, »Emily og jeg vil savne dig meget. Det er sandt, Fru Linde flytter jo til Grønnebrink; er det ikke det, jeg siger, ingen er uerstattelig, man finder altid en anden i Stedet for.«

Hr. Harrisons Røst lød haanligt. Til Trods for hans Hustrus nære Venskab med Fru Linde, var hans eget Forhold til hende kun som væbnet Nevtralitet.

»Jeg rejser snart,« svarede Anna, »min Hjerne er glad, men mit Hjerte er sorgfuldt.«

»Du skraber vel alle de Stipendier til dig, der findes i Redmond,« blev Hr. Harrison ved og bankede Asken ud af sin Pibe.

»Jeg er nødt til at søge nogle Stipendier, men jeg er ikke saa ærgerrig som for to Aar siden. Jeg vil hellere samle paa Kundskaber end paa Udmærkelser, og haaber at kunne lære at forstaa og hjælpe baade mig selv og andre.«

»Det er en smuk Tanke,« svarede hendes gamle Ven alvorligt. »Det er det eneste rette Maal for alle Studier. Denne Proppen Lærdom i sig for at opnaa en Titel, er bare Forfængelighed. Du er af den rette Slags, dig vil Lærdommen ikke skade.«

Om Eftermiddagen kørte Anna og Isabella til Ekkohuset med Vognen fuld af Blomster, som de havde indhøstet ved et Plyndringstog gennem deres egne og deres Venners Haver. De fandt alt i Oprør ude i det lille Stenhus. Charlotte den fjerde fløj omkring med en saadan Iver og Hast, at de blaa Haarsløjfer

syntes at være allestedsnærværende og ligesom Henrik af Navarra's Hjelmusk at vaje, hvor Kampen var hedest.

»Hvor var det vidunderligt, at Frøknerne kom,« raabte hun henrykt, »for her er meget at gøre, Glassuren paa Kagen vil ikke stivne — og Sølvtojet skal poleres — Kufferten skal pakkes — og Kyllingerne til Majonæsen løber endnu og galer i Hønsesuset. Kære Frøken Shirley! Min egen Frøken kan man ikke overlade det mindste, jeg er bare glad over, at Hr. Irving kom og hentede hende til en Spadseretur. Kærlighed er en god Ting, men skal den blandes med Madlavning og Rengøring, gaar det hele i Skudderudder, det er min Mening, søde Frøken Shirley.«

De tre unge Piger arbejdede paa Kraft lige til Klokken ti om Aftenen med et saa udmærket Resultat, at endog Charlotte var tilfreds. Hun flettede Haaret i utallige smaa Grisehaler og krøb endelig i Seng for at hvile sine trætte Ben.

Hendes sidste Ord til Anna var: »Jeg faar ikke et Blund i Øjnene, søde Frøken Shirley, jeg er saa rød for, at der skal ske en Ulykke i Morgen — enten vil Fløden ikke blive til Skum — eller Hr. Irving faar Slagtilfælde og kommer ikke — —«

»Plejer han at falde om ved højtidelige Lejligheder,« spurgte Isabella og viste Smilehullerne i sine Kinder, Charlotte den fjerde var en udtømmelig Kilde til Morskab for hende.

»Et Slagtilfælde kommer som en Nysen,« forklarede Charlotte med Værdighed, »pladask — saa ligger man der. Hr. Irving ligner min Farbroder, og han fik Slag, ligesom han satte sig til Middagsbordet. Men i denne Verden maa man haabe det bedste og berede sig paa det værste.«

»Det eneste, jeg frygter i Morgen, er Regnvejr,« sagde Isabella. »Onkel Tom spaa'r Regn midt i Ugen og lige siden det forfærdelige Uvejr, tror jeg alt, hvad Onkel Tom siger.«

Anna, der bedre vidste, hvor meget man kunde stole paa Vejrsprofeten og hans Spaadomme, lod sig ikke smitte af Venindens Ængstelse, hun sov den trættes og retfærdiges Søvn. Næste Morgen ved Dag gry vækkedes hun af Charlottes klagende Røst, der peb igennem Nøglehullet. »Aah, Frøken, undskyld, at jeg vækker Dem saa tidligt — men der er saa meget at gøre, og det ser saa graat ud, jeg tror, at det bliver Regn — Frøkenen maa endelig komme og sige mig, om De ogsaa mener det.«

Anna fløj til Vinduet haabende, at Charlotte havde talt mod bedre Vidende for at faa hende til at staa op, men ak, Vejret saa virkelig ikke lovende ud. Haven plejede paa denne Tid at ligge badet i Sol, men i Dag hvilede en mørk Graavejrsstemning over det hele, og Himmelen var dækket af truende Skyer.

»Det ser sort ud,« jamrede Isabella.

»Lad os haabe det bedste,« søgte Anna at opmuntre hende og Charlotte den fjerde. »Naar det bare ikke skylregner, kan saadan en mild Graavejrsdag være endnu smukkere end den blændende Sol.«

»Det bliver Regn,« hviskede Charlotte, der sagte havde aabnet Døren og nu kom listende ind paa Hosesokker. Hun saa meget grinagtig ud med sine strittende Fletninger omvundet med hvide Traadender, der flagrede om hendes Hoved. »I sidste Øjeblik strømmer Vandet ned, de fremmede bliver pjaskvaade og slæber Snavset ind i Stuerne. Jeg vidste nok, at der vilde ske en Ulykke,« klynkede hun modløst.

Men det blev ikke Regnvejr, skønt det stadigt saa truende ud. Klokken tolv var alt færdigt og Stuerne festligt pyntede, Bordet dækket og ovenpaa ventede en fin og yndig Brud.

»Alt er færdigt og endnu er der ingen Ulykke sket,« meldte Charlotte vigtig, inden hun smuttede ind paa sit Kammer for at klæde sig om. — Op løstes alle de hvide Traade, og den bruisende Masse Haar, der stod rundt om Hovedet, blev smukt flettet og bundet med ikke mindre end fire splinternye, lyseblaa Baand. De to øverste Sløjfer var saa mægtig store, at de stod ud fra Nakken som et Par Vinger. Pigebarnet fandt, at det klædte hende storartet, og nød Synet af sig selv i Spejlet, da hun endelig var færdig — iført sin hvide Kjole, der var saa stivet, at den kunde staa af sig selv. Da hun løb ned ad Trappen, kikkede hun ind af en aabentstaaende Dør, hvor en høj, slank ung Pige i en blød, folderig hvid Kjole stod og hæftede et Par hvide Margueritter i sit bølgende, rødblonde Haar.

»Jeg kommer aldrig til at ligne Frøken Shirley,« sukkede stakkels Charlotte, »jeg har ikke dette fornemme over mig —«

Klokken eet var Gæsterne samlede, derimellem Præstefolkene fra Avonlee, Pastor Allan skulde forrette Vielsen. Frøken Rose gik ud paa Trappen for at møde sin Brudgom, og idet han greb hendes Haand, saa hun op paa ham med et Blik i

sine store, brune Øjne, der gjorde et dybt Indtryk paa Charlotte den fjerde. Alle vandrede de ind i Brudestuen, hvor Pastor Allan stod og ventede, Gæsterne grupperede sig omkring Brudeparret, Anna og Isabella tog Charlotte imellem sig, og den lille Pige knugede i stor Sjælespænding deres Hænder i sine smaa, iskolde Næver.

Præsten slog Bogen op, og den højtidelige Handling begyndte. Netop da Frøken Rose og Stefan Irving blev erklæret for »Mand og Hustru at være«, brød Solen frem af de mørke Skyer og sendte en Flod af gyldne Straaler ind over den lykkelige Brud. Udenfor fyldtes Haven af dansende Solpletter og flygtende Skygger.

»Hvilket smukt Varsel,« tænkte Anna, idet hun traadte hen til Bruden og kyssede hende. Saa stimlede Gæsterne sammen om Brudeparret, og derefter drog de i Procession til Spisestuen, hvor alle Charlottes Kunstværker gjorde stor Lykke og blev nydt under megen Munterhed.

»Himmelen være takket og lovet, at alt er vel overstaaet,« hviskede Charlotte til Anna, »nu kan der ske, hvad det skal være, det gør ikke en Smule. Posen med Risengryn staar i Spisekammeret, og de gamle Sko ligger bag Døren.«

Klokken tre kørte Hr. og Fru Irving, og hele Selskabet fulgte med til Stationen for at se dem rejse. Da Frøken Rose — om Forladelse — Fru Irving gik ud af Døren fra sit gamle Hjem, kastede Gilbert og de to Veninder en hel Byge af Risengryn over hende, og Charlotte den fjerde slyngede Skoene med en saadan Kraft, at de ramte Pastor Allan i Hovedet.

Men Pauls Afskedshilsen var dog den smukkeste. Han kom farende ud fra Forstuen, ringende af al sin Magt med en stor Malmklokke, der plejede at staa i Spisestuen. Hans Ønske var kun at gøre saa meget Spektakel som mulig, men da den stærke Lyd var døet hen, lød der fra hver en Dal og hver en Høj ovre paa den anden Side af Floden et melodisk og mangelstemmigt Klokkekor af feagtige Bryllupsklokker, der ringede saa blødt og klart og lidt efter lidt blev svagere og svagere, som om Frøken Roses elskede Ekko bød hende Hilsen og Farvel. Og med den signende Klokkeklang tonende omkring sig kørte Frøken Rose bort fra sit gamle, fantastiske Drømmeliv ud til den virkelige Verden hinsides Floden.

To Timer senere kom Anna og Charlotte spadserende til-

bage, Gilbert havde Ærinder i Grafton, og Isabella havde lovet Fred at komme tidlig hjem.

Anna og Charlotte skulde gøre alt i Orden, lukke og laase for Ekkohuset.

»Hvor her ser øde og tomt ud,« snøftede Charlotte, der havde grædt hele Vejen hjem. »Naar alt er overstaaet, er et Bryllup slet ikke morsommere end en Begravelse.«

De to unge Piger havde travlt hele Eftermiddagen. Blomsterdekorationerne skulde tages bort, Glas og Porcelæn vaskes af og gemmes hen, de gode Sager, der var levnet fra Bryllupsmaaltidet, blev pakket i en Kurv for at Charlotte kunde faa dem med hjem til sine smaa Brødre. Anna hvilede ikke, før alt var paa Plads, og da Charlotte var gaaet, vandrede hun for sidste Gang gennem de forladte Stuer og satte Skodderne for Vinduerne med en Følelse, som om hun alene gik gennem en øde Festsal.

Du hun havde laaset Yderdøren, satte hun sig under Sølvpoplen for at vente paa Gilbert, der vilde hente hende med sin Vogn. Hun var træt, men Tankerne for saa viden om. — Hun hørte Skridt og havede Hovedet, Gilbert kom gaaende hen ad Stien, Hest og Vogn havde han ladet blive ude paa Landevejen.

»Hvad tænker du paa, Anna?« spurgte han.

»Paa Frøken Rose og Hr. Irving,« svarede Anna drømmende. »Det er dejligt at vide, at alt endte lykkeligt, og at de har fundet hinanden efter saa mange Aars Skilsmisse og Misforstaaelse.«

»Ja, det er godt altsammen,« sagde Gilbert og saa ned paa Annas opadvendte Aasyn. »Men synes du ikke, det havde været bedre, hvis der ingen Misforstaaelse og ingen Skilsmisse havde været — var det ikke lykkeligere og smukkere, hvis de havde vandret gennem Livet Haand i Haand med fælles Minde-der?«

Annas Hjerte begyndte at banke saa sært uroligt, og for første Gang slog hun Øjnene ned for Gilberts Blik, Farven kom og gik paa hendes Kinder. Det var, som et Slør i det samme blev revet bort fra hendes Indre og aabenbarede hende en Verden, hun hidtil aldrig havde kendt. — Maaske træder Roman- tiken alligevel ikke, naar alt kommer til alt, ind i ens Liv som en Riddersmand med Brask og Bram, maaske lister den sig

stille og fredeligt hen til os som en kær, gammel Ven, maaske ligner den tilsyneladende det jævne Hverdagsliv, indtil med eet en blændende Lysstraale afslører den Skønhedsfylde, der bor derinde.

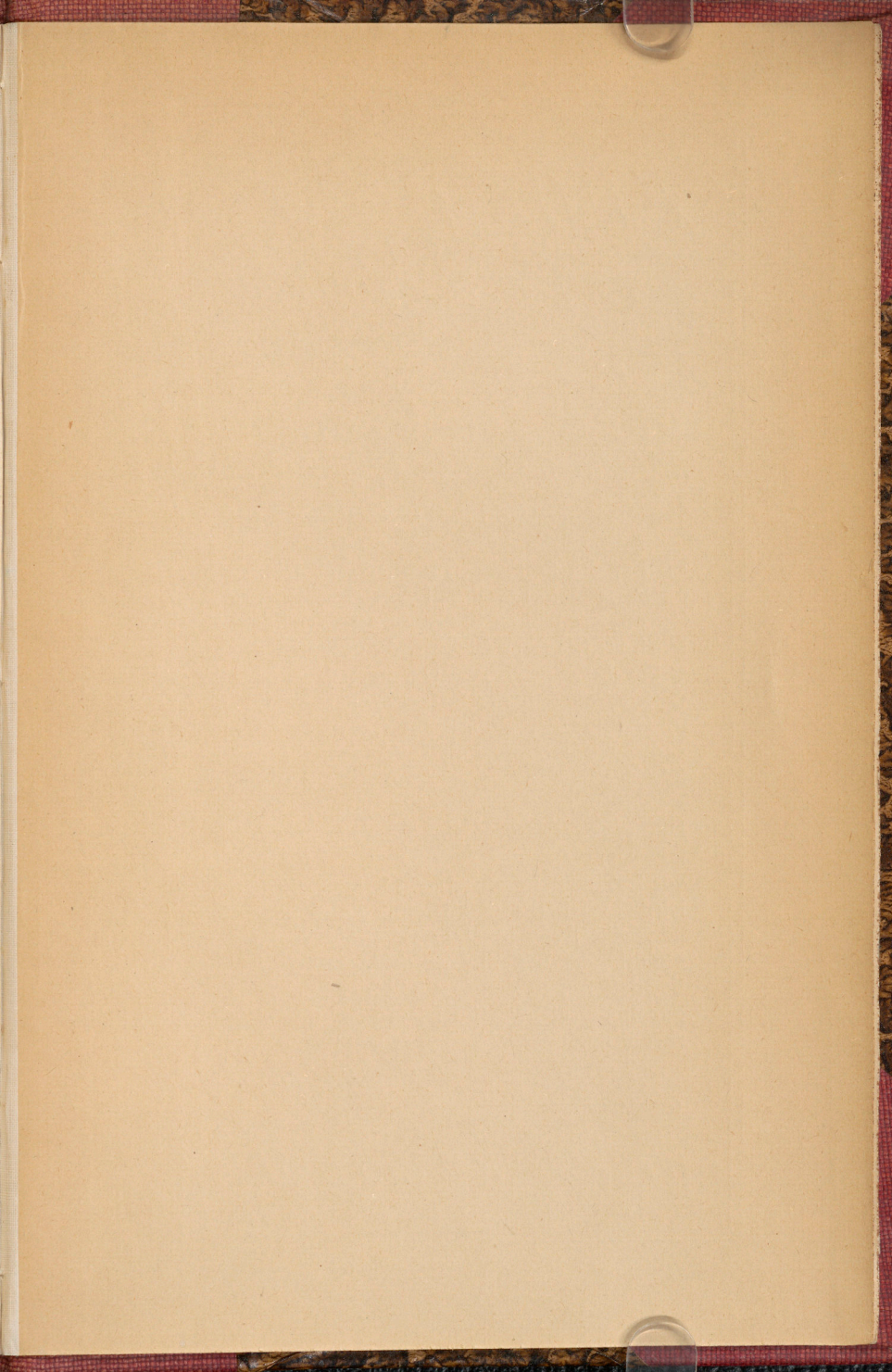
Maaske — maaske vokser Kærligheden i Venskabets Skjul, ligesom Rosen springer ud af Knoppens grønne Hylster.

Saa sank Sløret atter — men den Anna, der vandrede langs Stien i den dæmrende Aften, var ikke den Anna, der Dagen før ilede ud ad Vejen paa rappe Fødder. Barndommens Tid var endt, en usynlig Haand havde vendt det sidste Blad, og foran hende laa den unge Kvindes Liv med sine hemmelighedsfulde Tillokkelser og Skuffelser, sine Glæder og Sorger.

Gilbert tav, men naar han saa paa Anna og mindedes Udtrykket i hendes Ansigt, drømte han om Fremtiden. Fire Aar, fyldt af alvorligt Arbejde laa og ventede paa ham, og saa kom Lønnen — Maalet naaet og et Hjerte vundet, der allerede længe havde været hans.

Bag ved dem i Haven slumrede det lille Ekkohus ensomt, men ikke forladt for stedse. Den glade Latter og de uskyldige Drømme havde kun sagt Farvel for en Tid, og i kommende Somre skulde et nyt og lykkeligt Samliv atter bringe Glæden til Huse. Det havde Tid til at vente, og hinsides Floden stod Ekkoet paa Vagt.

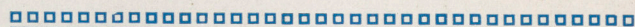

ANNA-BØGERNE

af

L. M. MONTGOMERY

Anna fra Grønnebrink

Efter Originalens 40. Oplag ved Anna Erslev

Pris: Kr. 3,50 — kartonneret 4,50.

En Bog for Smaapiger, men fuldtud i Stand til at glæde ogsaa voksne Læsere. Det romantiske Fantasiliv, som Hovedpersonen, en lille forhutlet Børnehjemspige, er forenet med, er saa bedaarende og ægte, at den ordentlig sætter Læserne i godt Humør, ja, gør Hjertet godt. Oversætterinden har nu ogsaa haft en lykkelig Evne til at finde netop de Udtryk, som Anna kunde tænkes at have brugt, om hun havde været født i Danmark og ikke i Kanada.

A. V. i „HOVEDSTADEN“.

Det er en overordentlig frisk og fornøjelig Bog, som ikke alene de unge Piger, som den vel nærmest er skrevet for, men ogsaa ældre vil have megen Glæde af at læse. Forfatteren er i Besiddelse af baade Humør og af betydelig Evne til at karakterisere sine Personer. Hans Skildring af den lille Børnehjemsriges Skæbne gennem de triste Aar til den lyse Tid, der oprinder for hende, da hun finder et lykkeligt Hjem paa „Grønnebrink“, vil huskes længe efter, at Bogen er lagt tilside.

„VORT LAND“.

H. A S C H E H O U G & C O .

